

ВЪЗМОЖНОСТИ

ЗА

ЩАСТИЕ

СЪБОРНИ БЕСЕДИ

ОТЪ УЧИТЕЛЯ

СОФИЯ

1941

Лито - печать — Гурко 22, София

Възможности за щастие

Размишление върху стиха: „Това е животъ вѣченъ, да позная Тебе Единнаго, Истиннаго Бога и Христа, Когото Си проводилъ“.

Днесъ всички хора търсятъ щастieto. Каквото и да правятъ — ядатъ, пиятъ, дишатъ, гледатъ, слушатъ, работятъ — въ всичко търсятъ щастieto. Нѣкои хора сж намѣрили щастieto, а други продължаватъ още да го търсятъ. Които сж го намѣрили, напуснали сж земята; които не сж го намѣрили, оставатъ на земята да живѣятъ, докато го намѣрятъ. — Защо оставатъ на земята? — Много естествено. Тѣ нѣматъ пари да си купятъ билетъ, да заминатъ за отечеството си. Значи, който е намѣрилъ щастieto, има възможность да пжтува; който не го е намѣрилъ, трѣбва дълго време да работи, за да спечели пари за билетъ. Ще кажете, че има безплатни билети. Възможно е, но това е противоречие. Обаче, задъ противоречията се крие реалността. Това, което човѣкъ твърди и отрича, е реално. Казвашъ, че си здравъ, но можешъ да бждешъ и боленъ. Колкото е вѣрно едното положение, толкова е вѣрно и другото. Човѣкътъ е, който страда и като здравъ, и като бо-

лень. Следователно, човѣкъ е проява на реалността. Като здравъ, той задържа въ себе си всичко, каквото има. Като боленъ, той става щедъръ и раздава отъ богатството си. Въ такъвъ случай, добре е, отъ време на време човѣкъ да боледува, да даде нѣщо отъ себе си. Най-малкото, което може да даде, това е частъ отъ теглото си. Сжщевременно, той сподѣля частъ отъ богатата си съ другитѣ сжщества. Съзнанието му се пробужда, той става щедъръ и започва да дава по нѣщо на окръжаващитѣ.

Ще каже нѣкой, че не знае тѣзи нѣща, че не му сж известни. Другъ пъкъ ще каже, че всичко това му е известно, че всичко знае. Не е важно, кой колко знае. Важно е човѣкъ да прилага знанието си за всѣка възраст на мѣсто. Докато сте дете, знанието има отношение къмъ вашето детство; когато станете възрастенъ, знанието има отношение къмъ васъ като къмъ възрастенъ човѣкъ; ако сте старъ, знанието ви има отношение къмъ вашата старостъ. Обаче, нито знанието на вашето детство, нито знанието на вашата зрѣла възраст, нито знанието на старостта ви представятъ истинско знание. Който отъ младъ става възрастенъ и отъ възрастенъ — старъ, той се намира още въ предисловието на живота, въ предговора на истинското знание. Младиятъ възприема нѣщата, възрастниятъ ги изпълнява, а стариятъ оценява. Който не възприема, не е младъ; който не

изпълнява, не е възрастенъ; който не оценява, не е старъ.

Това сж научни истини, които трѣбва да се докажатъ. Въ геометрията има много научни истини, наречени теореми, които се доказватъ по логически пътъ. Запримѣръ, една отъ тѣзи теореми е следната: срещу равни страни лежатъ равни ъгли. Обратната теорема: срещу равни ъгли лежатъ равни страни. Както геометрикътъ изпитва удоволствие, когато докаже известна теорема, така всѣки човѣкъ е доволенъ, когато се домогне до щастието.

Днесъ повечето хора сж недоволни, защото не сж придобили щастието. Придобиването на щастието не е външенъ процесъ, който може да се постигне по механически начинъ. Щастието се опредѣля отъ правилното схващане на Божията Любовъ, Мъдростъ и Истина. Щастието се опредѣля отъ правилното схващане на живота, на знанието и на свободата. На физическия свѣтъ щастието зависи отъ хлѣба, отъ водата, отъ въздуха и отъ свѣтлината. Безъ тѣзи елементи нѣма щастие. Който се смущава, той е лишенъ отъ свѣтлина. Който не се смущава, той има свѣтлина, вижда ясно, кжде върви, и не се спъва въ пътя си. И да направи нѣкаква погрѣшка, лесно я изправя. Ето защо, за да не прави погрѣшки, човѣкъ трѣбва да ходи постоянно въ свѣтлина. Затова, именно, той се нуждае отъ знание.

Въ една отъ виднитѣ американски църкви назначили единъ проповѣдникъ, който, още при първата си проповѣдъ, се прочулъ, и множество народъ се стичалъ да го слуша. Като чували проповѣдта му, възхищавали се отъ начина на предаване на Словото Божие и се убедили въ Неговата сила и мощъ. На втората му проповѣдъ се стекли още повече хора, но каква била изненадата на старитѣ слушатели, когато чули да се повтаря първата проповѣдъ. За новитѣ слушатели проповѣдта била крайно интересна, но старитѣ не чули нищо ново. На третата проповѣдъ се явили, освенъ старитѣ слушатели, и нѣкои нови, които съ удоволствие слушали, какъ проповѣдникътъ развивалъ Словото Божие. Но какво ще кажатъ онѣзи, които за трети пжтъ вече чуватъ сжщата проповѣдъ? Тѣ започнали да се отегчаватъ, защото слушали все една и сжща проповѣдъ. Най-после единъ отъ тѣхъ се приближилъ до проповѣдника и го запиталъ: Защо държите все една и сжща проповѣдъ? Докога ще се продължава това? — Докато научите добре всичко, което казахъ въ първата проповѣдъ — отговорилъ спокойно проповѣдникътъ. Това значи: музикантътъ трѣбва да научи много добре зададената му работа, и тогава да пристъпи къмъ нова. Не е лесно да свири човѣкъ. Елементарнитѣ работи се изпълняватъ лесно, но колкото по-навжтре се влиза, толкова по-голѣми мъчности се срѣщатъ.

Следователно, когато разбере добре елементарнитѣ нѣща, човѣкъ не трѣбва да се спира на тѣхъ, но да ги замѣсти съ нови. За да върви напредъ, да замѣства старото съ ново, човѣкъ се нуждае отъ вътрешно самообладание на своя умъ, на своето сърдце и на силитѣ, които действуватъ въ него. Това значи, да бжде човѣкъ господарь на положението, въ което се намира. Това значи, да бжде господарь на себе си, да не се изнасилва. Истински възпитанъ човѣкъ, съ самообладание въ себе си, е онзи, който не изнасилва очитѣ, ушитѣ, носа, устата, ржцетѣ, краката си, нито тѣлото си. Ще кажете, че условията на живота сж неблагоприятни, че голѣми мъчности се изпрѣчватъ на пътя ви. Това е оправдание за неразумния човѣкъ. Разумниятъ се справя съ всички мъчности и условия. Той е господарь на себе си, понеже е придобилъ щастieto. Разумниятъ е сжщевременно смѣлъ. Безъ смѣлость нищо не се постига.

Въ едно американско село, нѣкъде въ Западна Америка, всѣка година изпращали новъ проповѣдникъ, но никой не могълъ да остане повече отъ една година въ селото. — Защо? — Единъ отъ селянитѣ, голѣмъ юнакъ, съ здрави, мускулести ржце, ставалъ причина проповѣдницитѣ да напушатъ селото. Той не обичалъ проповѣдитѣ и, за да не се чува Словото Божие въ селото му, набивалъ добре новодошлия проповѣдникъ. Всѣки новъ

проповѣдникъ бивалъ битъ по три-четири пжти презъ годината, поради което едва се задържалъ за една година въ селото. Така изминали десетъ години, но нито единъ проповѣдникъ не останалъ за по-дълго време между селянитѣ. Като чували това, всички проповѣдници се отказвали да отиватъ въ това село. Обаче, единъ младъ, силенъ и смѣлъ проповѣдникъ казалъ: Азъ съмъ готовъ да отида въ това село да служа на Господа и, въ Негово име, ще се справя съ своенравния селянинъ. Като получилъ назначението си, той се качилъ на конь и смѣло тръгналъ на пжтъ. Още на гарата го посрещналъ своенравниятъ селянинъ и, докато се готвѣлъ да се хвърли върху проповѣдника, последниятъ излѣзълъ по-бързъ: скочилъ отъ коня си, сграбчилъ го съ якитѣ си ржце, повалилъ го на земята и го набилъ добре. Ще помнишъ, кой съмъ и за какво те бия. Ще ти платя за всички досегашни проповѣдници. Следъ това го завързалъ съ вжже и го внесълъ въ църквата да слуша проповѣдта му. Като свършилъ проповѣдта си, той го развързалъ, пусналъ го на свобода и казалъ: Ти опита вече силата на Словото Божие. Ако си готовъ да получишъ сжщия урокъ още веднѣжъ, можешъ да приложишъ стария си занаятъ — да биешъ. — Не искамъ повече да бия проповѣдници. Имамъ желание всѣки день да дохождамъ въ църквата, да слушамъ Божието Слово и да Го прилагамъ. Благо-

даря, че ме би, да ми дойде ума въ главата.

И тъй, ако не можете да се справите съ голѣмитѣ и малки мѣнотии, които ви спѣватъ, вие всѣкога ще страдате. Ще кажете, че човѣкъ не може самъ да се справи съ мѣнотиитѣ си. Това не е вѣрно. Който има умъ, може да се справи съ мѣнотиитѣ; който има сърдце, може да се справи съ страданията; който има воля, може да се справи съ противоречията. За ученика, който иска да учи и да върви въ правия пътъ, думата „не мога“ не съществува. Радвайте се, когато се намѣрите предъ невъзможностъ да решите известни противодействия и мѣнотии. Това значи, да опитвате силата на ума, на сърдцето и на волята си и постепенно да се калявате. Нѣкой се оплаква, че, въпрѣки желанието му, го заставятъ да върши нѣкои нѣща. И това не е вѣрно. Никоя сила въ свѣта не може да застави човѣка да направи това, което не желае. Въ това, именно, се заключава неговата сила. По това се отличава човѣкъ отъ Бога, Който може да прави всичко, каквото пожелае. Ето защо, не се извинявайте, когато направите нѣкаква погрѣшка, нито обвинявайте другитѣ хора. Човѣкъ прави погрѣшки поради известни слабости въ себе си. Който търси вината за своитѣ погрѣшки въ окръжаващитѣ, въ външнитѣ условия, той си служи съ бѣлата лъжа.

Нѣкой грѣши и казва, че му е невъзможно да постѣпи по другъ начинъ. И това не е вѣр-

но. За онези, които служи на Бога, всичко е възможно. Който служи на себе си, за него само има възможни и невъзможни нѣща. Чувате ли нѣкой да казва, че е невъзможно да живѣе добре, ще знаете, че той служи на себе си. Кажете ли, че може да живѣе добре, той служи на Бога. Който служи на Бога, той се ползува отъ чистия въздухъ, отъ свѣтлината, отъ водата, отъ храната, както и отъ всички блага на живота. За него нѣма лоши дни, лоши условия, лошо време. За всѣки даденъ моментъ той се ползува отъ богатата на живота. Благо за човѣка е това, което той използва въ даденъ моментъ. Следователно, за човѣка е важна бучката захаръ, която има на разположение, а не сандѣцитѣ съ захаръ, които се намиратъ въ магазинитѣ. За човѣка е реално това, което може да опита въ даденъ моментъ, а не милионитѣ блага, които стоятъ далечъ отъ него. Нѣкой се оплаква, че му е дадена малко любовъ. Любовта не се дава въ количества, малки и голѣми. Тя се опредѣля отъ способността на човѣка да я възприема. Способността му пѣкъ да възприема или невъзприема любовта зависи отъ неговата разумность.

Въ древността живѣлъ единъ разуменъ и добъръ царъ, но поданицитѣ му били неразумни и скжперници. Тѣ нѣмали любовъ помежду си. Като разуменъ, царятъ не ги морализиралъ, но имъ говорѣлъ съ символи. На главния площадъ въ столицата той

направилъ една голѣма чешма, съ малъкъ кранъ; водата била изобилна, но текла по малко, понеже кранътъ билъ тѣсенъ. Като се събирали на чешмата да наливатъ вода, гражданитѣ постоянно критикували царя си. Тѣ казвали: Не е уменъ нашиятъ царь. При такава силна и буйна вода, турилъ толкова малъкъ кранъ на чешмата, едва наливаме сж-доветѣ си. Защо направилъ такава погрѣшка? Царьтъ чувалъ протеста на поданицитѣ си, но мълчалъ. Следъ смъртъта му дошълъ неговиятъ синъ. Първата му работа била да тури по-голѣмъ и широкъ кранъ на чешмата, да тече повече вода. Гражданитѣ били доволни отъ тази промѣна и запитали новия си царь, защо баща му ги измжчвалъ толкова години съ тѣсния и малъкъ кранъ на чешмата. Царьтъ имъ отговорилъ: Баща ми взе моделъ за крана отъ вашитѣ сърдца. Колкото сърдцата ви пуцали, толкова и кранътъ пуцалъ. Днесъ, когато сърдцата ви станаха по-широки, и кранътъ се разшири. Третиятъ царь, който ще дойде следъ мене, ще направи още по-голѣмъ и широкъ кранъ — въ зависимостъ отъ вашитѣ сърдца.

Сега и на васъ казвамъ: Не чакайте да се подобрятъ външнитѣ условия. Откакъ свѣтътъ сжществува, условията всѣкога сж били добри, но човѣкъ не е готовъ да се ползува отъ тѣхъ — кранътъ на сърдцето му е тѣсенъ, малко дава и малко възприема. Казано е въ Писанието, че Богъ направилъ.

свѣта въ нѣсти дни, и за всѣки денъ казалъ, че е добъръ. За втория денъ, обаче, не е далъ мнението си. Защо? -- Вториятъ денъ характеризира човѣка -- неговия ограниченъ умъ, неговото тѣсно и затворено сърдце и неговата слаба воля. При тѣзи качества той иска да бжде богатъ, силенъ, да стане господаръ на свѣта. И това е възможно, но не може да се постигне по механически начинъ. Отвори широко ума си, за да възприемашъ изобилно свѣтлина. Отвори широко сърдцето си, за да възприемашъ изобилно богатата на живота и на природата. Прояви разумната си воля, за да успѣвашъ въ всички добри предприятия. Ако очаквашъ само на външни блага -- на богатство, на голѣми библиотеки, на автомобили и файтони, не само че нѣма да бждешъ силенъ и ученъ човѣкъ, но ще умрешъ съ непостигнати желанія.

Едно циганче се разболѣло и постоянно искало отъ майка си да му купи малко млѣко, едно геврече или нѣкакъвъ плодъ. Каквото пожелавало, майка му все отговаряла: Ще купимъ, мама, всичко ще купимъ. И млѣчице ще купимъ, и геврече, и ябълка, и круша, каквото пожелаетъ, ще имашъ. Днитѣ минавали, детето все пожелавало нѣщо, но желаніята му оставали незадоволени. Най-после детето умрѣло. Като го оплаквала, майката казвала: Горкото ми детенце, отиде си на онзи свѣтъ, но поне си хапна отъ всичко, каквото пожела.

Съвременнитѣ хора трѣбва да бждатъ разумни, да не си създаватъ ненуждни страдания. Запримѣръ, трѣбва ли човѣкъ да страда и да се тревожи отъ това, че нѣма шапка? Щомъ нѣма шапка, ще ходи гологлавъ. Лошо ли е да ходи гологлавъ? Не само, че не е лошо, но даже е хигиенично. Мозъкътъ не търпи никакви тежести. Следователно, шапкитѣ, които носите, трѣбва да бждатъ много леки, почти безъ тегло. Едно време считаха за смахнатъ, за побърканъ всѣки, който ходѣше безъ шапка. Обаче, днесъ повечето хора сж гологлави и намиратъ, че това е въ реда на нѣщата. Гологлавъ ли трѣбва да ходи човѣкъ, или да носи шапка на главата си? За предпочитане е да не носи шапка. Никой не се е родилъ съ шапка. Да носи човѣкъ шапка, това е мода. Като разглеждамъ облѣклата на хората и външнитѣ имъ състояния, виждамъ, че тѣ не сж родени такива. Това е резултатъ на изопачения животъ. Да бжде човѣкъ здравъ, разуменъ, ученъ, добъръ, това е естествено, така е роденъ той. Да бжде боленъ, неразуменъ, нечестенъ, лошъ, и това се случва, но то се дължи на изопаченото човѣшко естество, което се е проявило впоследствие. На земята, човѣкъ все ще прояви една опака чѣрта, както дрехата има две страни: лице и опако.

Какво представя опакото и какво — лицето? Опакото е вътрешната страна на нѣщата, а лицето — външната. Опакото не е

красиво, а лицето е красиво. Има платове съ две лица. Отдето и да ги разглеждате, все сж красиви. Ако дрехата ви има две лица, като извехтѣе отвънъ, можете да я обърнете и да я носите като нова. Дрехитѣ, съ които хората ще се обличатъ въ бждеще, ще се отличаватъ коренно отъ сегашнитѣ. Тѣ ще бждатъ изтъкани отъ нишкитѣ на Божията Любовь. Който се облича съ такива дрехи, ще бжде свободенъ, ще носи свѣтлина въ ума си. Значи, свободенъ човѣкъ е онзи, който е облѣченъ съ дрехата на Любовта. — Кога е свободна птицата? — Когато хвърчи. — Рибата? — Когато плава. — Човѣкъ? — Когато мисли право. Нѣма по-красиво нѣщо отъ правата мисль. Това значи, да бжде човѣкъ свободенъ.

Много хора, свѣтски и религиозни, се запитватъ, кжде е Господъ. Тѣ искатъ да Го видятъ външно, въ форма на човѣкъ или въ друга нѣкаква форма. Богъ е навсѣкжде, въ всички форми, въ всички видове материи. Ако възприемете съзнателно свѣтлината, тя ще ви открие пътя, по който да вървите, за да намѣрите Бога. Ако дишате правилно и съ любовь, ще изпитвате необикновена свобода и лекота въ дробоветѣ си. Ако пиете вода съ любовь, тя ще уталожии жаждата ви и нѣма да се мжчите. И най-после, ако се храните съ любовь, всѣкога ще бждете сити. Значи, Богъ е въ свѣтлината, въ въздуха, въ водата и въ храната, чрезъ които ви носи

благата на живота. Следователно, ако сте болни и се оплаквате отъ тъмнина предъ очитѣ си, отъ задуха, отъ температура, ще знаете, че сте лишени отъ свѣтлина и отъ въздухъ. За да се лѣкувате, отваряйте очитѣ си, да приемате повече свѣтлина; дишайте дълбоко, за да приемате повече въздухъ; пийте вода, за да се отнеме температурата ви; яжте хлѣбъ, за да се засилите. Онзи, Който присъствува въ свѣтлината, въ въздуха, въ водата и въ хлѣба, ще ви излѣкува. Ползувайте се отъ елементитѣ на живота, но умѣрено. И като болни, и като здрави, не яжте много, за да не изразходвате повече енергия, отколкото трѣбва.

Като знаете, че Богъ присъствува навсѣкжде, правете всичко съ любовъ. Храните ли се, яжте съ любовъ. Каквото пригответе за ядене, за себе си или за своя ближень, да бжде най-хубаво. Само така ще познаете, имате ли любовъ въ себе си. Поканите ли гостъ въ дома си, първо ще очистите къщата си, да свѣтне. Следъ това ще пригответе най-хубавото ядене, ще донесете отъ нѣкой изворъ чиста вода, ще провѣтрите стаитѣ си, да влѣзе повече въздухъ. Така ще правите и за себе си, и за своитѣ гости. Къщата на всѣки човѣкъ, външно и вътрешно, трѣбва да бжде добре освѣтена, провѣтрена, измита и наредена. Следъ това ще сложите на трапезата вкусно и чисто ядене.

Сега всички хора се оплакватъ отъ неуспѣхъ въ живота си. Много естествено.

Тѣ не успѣватъ, защото подържатъ два морала: къмъ себе си постѣпватъ по единъ начинъ — съ снизхождение и любовъ, а къмъ другитѣ — по другъ начинъ — съ строгостъ и жестокостъ. Така не се живѣе. Два момъка се каратъ за една красива мома. — Защо? — И двамата искатъ да я задържатъ за себе си. Това е криво разбиране на любовта. Човѣшката душа не се обсебва. Любовта не се обсебва. Защо тѣзи момци не се радватъ на красивата мома, безъ да я обсебватъ? И красотата не се обсебва. Като не разбиратъ законитѣ на природата, хората се каратъ, по-силниятъ удря нѣколко плесници на по-слабия, който отстъпва по необходимостъ, отъ страхъ, а не отъ съзнание. Всичко, което се върши отъ страхъ, не носи щастие. Има смисълъ човѣкъ да отстъпва, но по принципъ, отъ любовъ и съзнание.

Ще кажете, че никой не ви обича. Това не е вѣрно. Преди всичко, любовта принадлежи на Бога, а не на човѣка. Ако нѣкой ви обича, Богъ ви обича чрезъ него. Той обича еднакво всички души. Ако никой не ви обича, причината за това е въ самитѣ васъ — затворили сте прозорцитѣ си за свѣтлината и за въздуха, затворили сте крановетѣ за благата на живота, чрезъ които Богъ се проявява. Всѣки трѣбва да признае въ себе си, че Богъ го обича. Вижте, колко е красивъ днешниятъ день! Слънцето грѣе, небето е ясно и чисто, въздухътъ — свежъ. Всичко

това е дадено за васъ, да се радвате и да благодарите на Онзи, Който ви дава всички блага и казва: Ако ме слушате и изпълнявате закона ми съ любовъ, никакво зло нѣма да ви засегне. Ако не ме слушате, ще имате опитността на ония, които воюватъ днесъ, и ще ме познаете такъвъ, какъвто не трѣбва. Страшно е да познаете Бога по отрицателенъ пжтъ.

Сега, като разглеждамъ събитията, които ставатъ въ свѣта, намирамъ, че никоя държава нѣма право да воюва: нито Германия, нито Англия, нито Русия. Кой имъ е далъ това право? Трима родни братя се биятъ въ дома си. Кой имъ дава право да се биятъ? Тѣ се биятъ безъ позволенieto на бащата. — За какво се биятъ? — За повече земя. Земята е създадена и за германцитѣ, и за руситѣ, и за англичанитѣ — за всички хора. Всички народи иматъ еднакво право на земята. Следъ свършване на войната, всички ще разискватъ върху въпроса, кой има най-голѣмо право въ свѣта, да владѣе повече земя. Най-голѣмо право има онзи народъ или онзи човѣкъ, който постъпва съобразно съ Божиата Любовъ, съ Божиата Мъдростъ и съ Божиата Истина. Съ други думи казано: който цени живота; който цени знанието и свѣтлината; който цени свободата, той има най-голѣмо право.

Днесъ всички хора сме свидетели на голѣми събития. и всѣки се запитва, кой ще победи. Азъ отговарямъ на зададения въ-

просъ: Ще победятъ онѣзи, които носятъ въ сърдцето си Божията Любовь, въ ума си — Божията Мждрость, а въ тѣлото си — Божията Сила. Ще победятъ онѣзи, които изпълняватъ волята Божия; които търсятъ Царството Божие и Неговата Правда; които славятъ името Божие. Върващитѣ сж доволни, че поне върватъ въ Бога. Това не е достатъчно. Вѣра безъ дѣла е мъртва. Истинската вѣра подразбира изпълнение волята на Бога. Нѣма ли изпълнение на Божията воля, това е все едно, да вървашъ въ една държава, безъ да изпълнявашъ законитѣ ѝ. Истинскиятъ върващъ върва и изпълнява Божиитѣ закони. Той търси Царството Божие и осветява името Божие.

Ще кажете, че условията на живота сж тежки, че мжно се изпълняватъ нѣщата, че старини идатъ и т. н. Кой е виновенъ за това? Всѣки е билъ младъ и не е използвалъ добритѣ условия. Станалъ е възрастентъ, не е изпълнявалъ законитѣ. Остарѣлъ е, не оценявалъ живота. Следъ всичко това търси вината вънъ отъ себе си. Какво е правилъ цѣлъ животъ? Ако бѣше приложилъ любовта, щѣше да се подмлади. Ако бѣше приложилъ мждростта, щѣше да стане разуменъ. Ако бѣше приложилъ истината, щѣше да се освободи отъ ограниченията на живота. Той живѣлъ, безъ да се подмладява, безъ да придобива разумността и безъ да се освобождава и казва, че е на правъ пжтъ. Не лъжете себе

си, не лъжете и другитѣ. Стремете се къмъ вѣчно подмладяване, къмъ вѣчно възрастване и освобождаване, за да влѣзете въ правия път. Стремете се къмъ придобиване на вѣчната любовъ, на истинското знание, на великата свобода, за да станете нови хора—хора на Божествения порядъкъ. Внесете този порядъкъ въ ума, въ сърдцето и въ волята си. Болни ли сте, страдате ли отъ разстройство на стомаха, отъ главоболие, отъ болки въ гърдитѣ, ще знаете, че не сте свободни. Свободата започва отъ тѣлото, прониква въ сърдцето и оттамъ — въ ума, въ мозъка. Като обхване физическия човѣкъ, свободата влиза въ духа и въ душата му. Обладанъ напълно отъ свободата, човѣкъ разбира вече Божиитѣ закони, прилага ги и се радва и весели заедно съ Бога — своя небесенъ Баща.

Помнете: любовта разрешава всички противоречия. Дойдете ли до нея, знайте, че тя е свещено нѣщо. Богъ е Любовъ. Следователно, гледайте на Бога като на най-великото и съвършено сѣщество въ свѣта. Ако мислите, че и Той е като васъ, вие приличате на комаритѣ, които мислѣли, че слонътъ е подобенъ на тѣхния царь. Събрали се комаритѣ на конгресъ да разискватъ върху въпроса, какво представя слонътъ. Следъ дълги доказателства, най-после тѣ дошли до убеждението, че слонътъ е малко по-голямъ и по-силенъ отъ царя имъ. Така и хората понякога мислятъ за Бога. Тѣ казватъ, че Богъ

прилича на човѣка, но е малко по-силенъ и по-голямъ отъ него. Човѣкъ нѣма ясна представа за своя великъ Баща, Който обхваща всичко въ вселената, Който постоянно бди за него. Щомъ го види скърбенъ, Той го пита, коя е причината за скръбта му. Нѣкой ще се оплаче, че скърби, защото нѣма пари. Чудно нѣщо, човѣкъ, който мисли, че е подобенъ на Бога, не може да намѣри пари отъ нѣкъде и страда. Защо не отиде при нѣкой банкеръ да иска пари? Свѣтътъ е пълненъ съ банкери и касиери. Ще кажете, че банкеритѣ не обичатъ беднитѣ хора. Не ги обичатъ, защото много сиромаси сж мързеливи и не знаятъ, какъ да искатъ. Тѣ отиватъ при банкеритѣ съ мисълта, че сж длъжни да имъ помагатъ. Който иска пари или нѣкаква помощъ, трѣбва да е готовъ на всѣкакви услуги, да се отнесе братски къмъ онзи, отъ когото иска нѣщо. Защо да не се отнесе съ него като съ свой братъ? Защо да не се вгледа и въ неговитѣ нужди и да му се притече въ помощъ? Когато иска нѣщо, човѣкъ трѣбва да бжде готовъ да дава. Ако нѣмашъ пари, имашъ сърдце, имашъ и рѣще да работишъ.

Религиознитѣ и вѣрващитѣ очакватъ Христа да дойде втори пжтъ на земята, да имъ помогне. Тѣ ще останатъ излѣгани въ очакванията си. Христосъ втори пжтъ нѣма да дойде на земята. — Защо? — Защото пакъ що Го разпнатъ. Казано е, че Христосъ ще дойде отъ облацитѣ, придруженъ съ ангели.

Това значи, че Христосъ ще дойде въ умоветъ и въ сърдцата на хората като свѣтлина. Ангелитъ, които ще Го придружаватъ, представятъ мъдростта и любовта, съ които ще бжде изпълненъ. Христосъ ще дойде само за онѣзи, които иматъ знание и свѣтлина, да разбиратъ законитъ на разумната природа.

Мнозина се запитватъ, какво трѣбва да правятъ, докато дойде Христосъ на земята. Ще работятъ, да се приготвятъ. Какво прави онзи юнакъ, на когото предстои борба съ противника му? Упражнява се той да развие мускулитъ си, да излѣзе победителъ. Мъжнотиитъ, противоречията представятъ неприятелитъ на човѣка. За да се справи съ тѣхъ, той трѣбва да се упражнява, да развива силата си. Трѣбва ли да се обезсърдчавате и обезвѣрявате отъ мъжнотиитъ си? Тѣ могатъ да ви повалятъ на земята, но вие пакъ ще станете и ще работите, докато се справите съ тѣхъ.

Двама американски борци се борили. Единъ студентъ гледалъ, какъ се борятъ, и казалъ една обидна дума по адресъ на единъ отъ борцитъ, който се приближилъ до него, ударилъ му една плесница и го повалилъ на земята. Студентътъ разбралъ, че има работа съ силенъ човѣкъ, затова станалъ отъ земята, безъ да роптае. Обаче, въ него се зародило желание да разбере, какъ този борецъ е развилъ такава голѣма сила, и тръгналъ следъ него. Въ скоро време той влѣ-

зълъ въ следитѣ му и разбралъ, по какъвъ начинъ е работилъ, колко време се е упражнявалъ, за да се прослави като голѣмъ борецъ. Десетъ години работилъ студентътъ и, когато дошълъ до положение да вдига съ една-та си ржка единъ конь съ кончето му, явилъ се предъ бореца и го запиталъ: Познавашъ ли ме кой съмъ? — Не те познавамъ. Студентътъ вдигналъ бореца въ въздуха, обърналъ го съ главата надолу и пакъ го поставилъ на земята. Следъ това му казалъ: Азъ съмъ онзи, на когото преди десетъ години ти удари една плесница и ме повали на земята. — Признавамъ те сега за мой учителъ — отговорилъ борецътъ.

Трѣбва ли съвременнитѣ хора да се оплакватъ отъ мжнотиитѣ си? Какъвъ човѣкъ е този, който отъ мжнотиитѣ и несгодитѣ не може да развие такава сила, че да ги хвърли въ въздуха, да ги обърне съ главата надолу и да имъ покаже, кой е? Обърнете мжнотиията си съ главата надолу, кажете ѝ, че вие сте онзи студентъ, съ когото преди години тя си е играла като съ дете, поваляла го е на земята, но днесъ вече той е силенъ, тя не може да си играе съ него. При това положение, мжнотиията ще отстъпи и ще ви признае за свой господаръ. Ще кажете, че не знаете, какъ да развивате силата си, за да се борите съ мжнотиитѣ. Това е тайна, но, ако ме слушате, азъ мога да вдигна малко завесата на тази тайна. Тя се заключава въ

следното: да любите и да ви любяť. Ако не можете да любите, и ако никой не ви люби, мжнотиитѣ всѣкога ще ви повалятъ на земята. Обаче, докато любите и докато ви любяť, никаква мжнотия не може да ви победи.

Хората се поддаватъ на мжнотиитѣ си, защото не вѣрватъ въ любовта и казватъ, че Богъ ги е забравилъ. Наистина, Богъ ли ги е забравилъ, или тѣ сж Го забравили? Какво ще кажете за онази жена, на която мжжътъ прекарва по цѣли нощи въ кръчмата и пие за наздравица на този и на онзи? Тя ли е забравила мжжа си, или той нея? Тя седи у дома си и го чака, а той забравя, че има жена и се наслаждава въ кръчмата съ приятели. Това удоволствие нищо не допринася. Не само, че не донася никаква полза на човѣка, но отнема отъ него всичко. Отъ това удоволствие човѣкъ губи възможноститѣ на своя умъ и на своето сърдце. Той губи силата и красотата на тѣлото си. Да се наслаждава човѣкъ, това значи, да злоупотрѣбява съ богатата на природата. Само едно удоволствие се позволява на човѣка: да дава на беднитѣ частъ отъ своитѣ блага. Срещнете ли нѣкой беденъ, гладенъ, нещастенъ човѣкъ, повикайте го у дома си и му сложете ядене, да се нахрани добре. Като яде съ апетитъ, вие имате право да седнете срещу него и да изпитвате удоволствие, че той яде, задоволява глада си и чувствува благодарностъ къмъ Онзи, Който се е проявилъ чрезъ васъ.

Съвременнитѣ хора сж крайно неблагодарни. Богъ имъ е далъ хиляди блага, всѣки моментъ задоволява нуждитѣ имъ, и пакъ сж недоволни. — Защо? — Липсва имъ нѣщо сжщественно. Нѣкой се оплаква, че нѣма дрехи, но и следъ като получи дрехи, пакъ е недоволенъ. Другъ се оплаква, че възлюбената му не го обича. Той ѝ дава подаръци, купува ѝ всичко, отъ което има нужда, но тя пакъ е недоволна. Защо? Защото вътрешно не е задоволена. Едно ще знаете: външно човѣкъ не може да се задоволи. Каквото и да правите, каквото и да му давате, все ще бжде недоволенъ. За да бжде доволенъ, човѣкъ трѣбва да даде пжтъ на Божественото въ себе си, да намѣри истинската любовъ. Това значи, да освети името Божие въ ума, въ сърдцето и въ волята си. Да освети името Божие чрезъ цѣлото си тѣло.

И тѣй, като осветява името Божие, човѣкъ се домогва до щастieto, което търси. Това се постига съ абсолютна вътрешна чистота, съ свѣтлина на ума и съ топлина на сърдцето. Само по този начинъ човѣкъ придобива истинското знание. Може ли да благодари за всичко, което му се дава, човѣкъ е осветилъ името Божие въ себе си и съзнава, че Богъ живѣе въ него и той — въ Бога. Щастие е да срещнете такъвъ човѣкъ. Той разбира и хората, и животнитѣ, и знае, какъ да постѣпва съ тѣхъ.

Преди години срѣщамъ единъ човѣкъ, кой-

то кара товаръ съ конь, но толкова много натоварилъ коня си, че последниятъ едва върви. При това, пжтьтъ не е равенъ, но се издига нагоре. Поглеждамъ господаря на коня, гледамъ коня, виждамъ, че работата не върви. Коньтъ се обръща къмъ мене, иска да ми каже, че напраздно го бие господарьтъ му. Пжтьтъ е стръменъ, товарьтъ голъмъ, мжно се възлиза нагоре. Коньтъ има желание да услужи на господаря си, но условията сж трудни. Спирамъ се при господаря и не го морализирамъ, но казвамъ: Знаешъ ли, че твойтъ конь е много хубавъ? Той е особена порода. При това, той носи щастието ти. Отъ него зависи да бждешъ щастливъ или нещастенъ. Докато той е при тебе, щастието ще влиза въ дома ти. Въ който день го изгубишъ, щастието ще те напусне. Както виждамъ, ти си го натоварилъ много. Извади половината товаръ, да му бжде по-леко. Като пренесе една частъ, върни се за останалата. Така и коньтъ ти ще бжде здравъ, и ти ще бждешъ щастливъ. Като му поговорихъ, той се позамисли и отговори: Правъ си, господине, азъ съмъ малко грубъ, непросвѣтенъ човѣкъ. Виждамъ, че злоупотрѣбявамъ съ добичето си. Следъ тѣзи думи той се приближи до коня, поглади го по главата и започна да го разтоваря.

Следователно, ако искате да помогнете на нѣкого, обикнете го. Човѣкъ страда, биятъ го, защото нѣма кой да го обича. Щомъ

нѣкой го обикне, веднага страданието му изчезва. Ако влѣзете въ единъ домъ и видите, че мжжътъ бие жена си, не взимайте нейната страна, нито морализирайте мжжа, но обикнете жената. Щомъ я обикнете, мжжътъ ще измѣни отношенията си къмъ нея. Ако пъкъ жената се отнася зле съ мжжа си, обикнете мжжа. Дето е любовта, тамъ нѣма условия за изтезаване. Никой не може да изтезва човѣка, когото Богъ обича. Кой може да бие разумния човѣкъ? Той стои далечъ отъ злото и оттамъ се разговаря съ него.

Една хрѣтка гони заякъ. Заякътъ бѣга предъ нея и успѣва да се качи на една голѣма канара. Хрѣтката го гледа отдолу и му казва: Слѣзъ отъ канарата да си поговоримъ.

Каквото искашъ да ми кажешъ, кажи ми го отдолу, азъ ще те чуя. — Искамъ да ти кажа, че бѣганшъ силно, добъръ бѣгачъ си. — Въ бѣгането е моето спасение. — Слѣзъ при мене, да се надбѣгваме. — Не искамъ, тукъ ми е добре. Отъ тази канара крачка надолу не слизамъ. Както виждате, заякътъ постѣпва добре. Ако се поддаде на ума на хрѣтката, кожата му ще одератъ.

Сега и на васъ казвамъ: За да не одератъ кожата ви, работете върху ума си, да придобисте повече свѣтлина. Работете върху сърдцето си, да го направите благодарно. Развивайте волята си, за да помагате на всички, които срѣщате на пътя си. Виждате, че нѣкоя мравка се дави, хвърлете ѝ едно листче, да

се качи на него. Едно цвѣте изсѣхнало — полѣйте го. Нѣколко клоне се преплели — разплетете ги. Една рѣка се подпушила — извадете камънитѣ, изчистете тинята, да си пробие пѣтъ рѣката и отново да потече. Гледайте на свѣта като на бащинъ домъ. Знайте, че всичко, каквото срѣщате на пѣтя си, има отношение къмъ васъ. Бждете изправни въ отношенията си къмъ всички същества, за да бждете щастливи.

Какъ се постига щастието? Какви сж възможноститѣ за човѣка да бжде щастливъ? Не се иска много отъ него, за да придобие щастието. Хубавиятъ, свѣтълъ день, който имаме днесъ, показва, какво трѣбва да прави човѣкъ. Отвори сърдцето си, за да потече презъ него Божията Любовь, не капка по капка, но изобилно. Тури на сърдцето си голѣмъ, златенъ кранъ, презъ който да тече любовта изобилно, да се ползватъ всички. Обърни нова страница на книгата си и започни да пишешъ съ свѣтлината на ума и съ топлината на сърдцето си. Обичай, както Богъ обича. Люби, както Богъ люби. Когато имашъ нужда отъ Него, моли се отъ сърдце. Всѣка молитва и всѣка благодарностъ, които излизатъ отъ дълбочината на сърдцето, сж всѣкога приети. Богъ чува и най-малкия зовъ и му отговаря.

Христосъ казва: „Ако имате любовь къмъ мене, упазете моитѣ заповѣди.“ Желая ви да проявите любовта си къмъ Бога, за да раз-

ширите сърдцата си, да просвѣтите умоветѣ си, да станете свободни. Любовта е единствената сила, която може да освободи човѣка отъ негодитѣ и мжнотиитѣ му. Любовта е единствената сила, която примирява хората и народитѣ помежду имъ. Иде любовта, която ще внесе миръ въ свѣта. Днесъ народитѣ се биятъ, но мирътъ иде вече въ свѣта. Нѣма да се мине много време, и мирътъ ще дойде. Ново съзнание ще придобиятъ хората и ще разбератъ, че Богъ е далъ на всички хора еднакви права. Изпълнявайте Божията воля съ любовь и съзнание.

Желая на всички да придобиете характера на златото, да не се окислявате. Желая ви да придобиете свойствата на диаманта, да пречупвате добре Божествената свѣтлина.

*

1. Съборна беседа отъ Учителя, държана на 24. августъ, 1941 г. 5 ч. с. София. — Изгрѣвъ.

Сжщината на човѣка

Днесъ всички хора се запитватъ, какво въ сжщностъ е човѣкътъ. Всѣки иска да знае нѣщо опредѣлено за сжщината на човѣка, но малцина иматъ ясна представа за себе си. Много опредѣления сж дадени за човѣка, за неговото предназначение, но всички сж временни, преходни. Тѣ не изнасятъ нѣщо сжщественно. Нѣкои казватъ, че човѣкъ е сжщество, което мисли. Нима другитѣ сжщества не мислятъ? Не е само човѣкътъ, който мисли. Споредъ мене, нѣма сжщество, което да е свързано толкова тѣсно съ материята, както човѣка. Въ този смисълъ, човѣкъ свързва материалния свѣтъ съ духовния. Човѣкъ е мостъ, по който трѣбва да минатъ сжществата отъ висшитѣ свѣтове, за да слѣзатъ въ низшия свѣтъ. По този мостъ се качватъ сжществата, за да отидатъ въ висшитѣ свѣтове. Човѣкъ е най-красивиятъ мостъ на земята. По-красивъ мостъ отъ него нѣма.

Като уподобяваме човѣка на мостъ, нѣкои сж недоволни и казватъ: Дотамъ ли дойдохме, да ни считатъ за мостове? Да мислишъ, че мостътъ е лошо нѣщо, това значи, да не разбирашъ живота. Нима бащата не става мостъ на детето си? То се качва на гърба

на баща си, който се радва, че детето му си играе съ него. — Защо бащата не се качва на гърба на детето си, а детето се качва на гърба на баща си? — Защото бащата е силенъ, а детето — слабо. Значи, силниятъ се впрѣга на работа, а не слабиятъ. Всѣки човѣкъ не може да стане мостъ. Само силниятъ изпълнява тази тежка работа, да минаватъ по него хора, коли, автомобили и т. н.

Да се върнемъ пакъ къмъ щастието, къмъ което всѣки човѣкъ се стреми. За да придобие щастието, човѣкъ се нуждае отъ отличенъ умъ, отлично сърдце и отлична воля. Естествено е всички да се стремятъ къмъ щастието, понеже то съдържа благата на тритѣ свѣта: на физическия, на духовния и на умствения или Божествения. Значи, ние придобиваме благата на живота чрезъ ума, сърдцето и волята. Чрезъ тѣзи елементи, именно, човѣкъ взима участие въ всѣка Божествена дейность. Чрезъ тѣхъ Богъ се проявява по Божественъ начинъ. Значи, човѣкъ е сжщество, чрезъ което Богъ се проявява по особенъ начинъ. Преди човѣка никой не е знаелъ, какво нѣщо е любовта. Тя е била непонятна за сжществата, които стоятъ по-долу отъ човѣка.

И тъй, новата епоха въ свѣта започва съ появяването на човѣка, заедно съ когото иде любовта, като факторъ въ Битието. Казано е въ Писанието, че Богъ направи земята и небето, но земята бѣше неустроена и пуста. Богъ

започна да я устройва съ любовъ. Всички сжщества започнаха да надникватъ къмъ земята, да разбератъ, какво представя любовта. Въ бждеще и най-възвишенитъ сжщества ще слизатъ на земята, да видятъ, какво нѣщо е любовта. Тѣ ще изучаватъ любовта отъ проявитъ на хората. Това не значи, че любовта не се проявява и въ другитъ свѣтове. Богъ е навсѣкжде, значи, и любовта е навсѣкжде, но на земята се проявява по особенъ начинъ, поради което може само тукъ да се изучава. Може ли детето, което е въ утробата на майка си, да познае нейната любовъ? Въ утробата на майка си детето е ограничено, като затворникъ. Ржцетъ и краката му сж свити, главата му е обърната надолу. То стои тамъ деветъ месеца, само мълчи и се чуди, каква е тази майка, която може така да го ограничава, да не му дава възможность да каже една дума. Майката казва: Ще мълчишъ и нѣма да си давашъ мнението, нѣма да ме критикувашъ. Азъ зная, какво правя. Когато трѣбва да проговоришъ, азъ ще те освободя. Щомъ се роди детето, майката казва: Сега имашъ право да кажешъ една дума — ва. Първиятъ звукъ, който издава детето, показва, че то излиза отъ затвора, свободно е вече и започва да диша. Съ първия звукъ „ва“, съ първото заплакване, детето приема въздухъ и започва да мисли. Майката го кърми вече и постоянно корегира неговитъ криви мисли. Тя му доказва, че не е груба, както първоначално то мислѣло за нея,

докато било въ утробата ѝ. Тя го кърми, кже, повива и му доказва, че храни най-добри чувства и желания къмъ него.

Днесъ всички хора на земята сж притиснати, ограничени, като нероденото още дете, и мислятъ, че Богъ се е опълчилъ противъ тѣхъ, безъ причина ги поставя въ мжнотии и препятствия. Каквото и да правятъ, колкото и да роптаятъ, друго положение не могатъ да заематъ. — Защо? — Защото не е дошълъ още деветиятъ месецъ. Може би, следъ нѣколко години хората ще се родятъ, но сега още не сж родени. Азъ давамъ срокъ десетъ години, докато бѣлата раса роди. Детето, което се роди, ще бжде дете на шестата раса — човѣкътъ на любовта. Детето на бѣлата раса бѣше човѣкътъ на мисълта, а следъ десетина години ще се роди новиятъ човѣкъ — човѣкътъ на любовта. Много баби се приготвятъ да бабуватъ на това дете, да не се осакати.

Какво е предназначението на сегашния човѣкъ? — Да бжде мостъ, връзка за минаване на любовта. Радвайте се, че сте мостъ за Божията Любовь, защото вашиятъ животъ ще се осмисли. Какво по-голъмо благо можете да очаквате отъ това? Да се изяви Божията любовь чрезъ васъ! Христосъ казва: „Както ме Отецъ възлюби, така и азъ ви възлюбихъ“. Следователно, Христосъ дойде на земята да изяви Божията Любовь. И ние дойдохме на земята да изйвимъ Божията Любовь. Това е нашето предназначение. Ако и вие не изяви-

те Божията Любовъ, нищо не можете да научите. Любовта ще остане за васъ така неразбрана, както е било преди слизането ви на земята. Да разберете любовта, това значи, да принесете най-разумната жертва. Думата „жертва“ не подразбира страдание. Да се пожертвувашъ, това значи, да придобиешъ най-голямото знание въ свѣта. Христосъ се жертвува и нищо не изгуби. Не само че нищо не изгуби, но придоби най-голямтѣ блага въ свѣта. Той придоби любовта на човѣшкитѣ души. Когато всички хора дойдатъ до положението на Христа и приематъ Неговата жертва, тѣ ще бждатъ истински Христови последователи. Днесъ нѣма още истински християни, понеже всички хора не се жертвуватъ, както Христа. Днесъ огньтъ е запаленъ частично, но единъ день, когато се разгори въ пълнотата си и обхване цѣлия свѣтъ съ свѣтлината и топлината си, както днешниягъ день е ясенъ, свѣтълъ и топълъ, тогава ще имате ясна представа за любовта.

Съвременнитѣ хора живѣятъ подъ голѣмъ страхъ: лѣгатъ, ставатъ, раждатъ се, умиратъ — отъ всичко се страхуватъ. Влюбватъ се, разлюбватъ се, пакъ се страхуватъ. Следъ всичко това минаватъ за герои. Въ бждеще истинскитѣ герои ще бждатъ хората на любовта, понеже нѣма да умиратъ. Сегашнитѣ хора умиратъ по единствената причина, че умътъ имъ е въ стълкновение съ сърдцето, а сърдцето — съ Божията воля. Следова-

телно, тѣ сами се разрушаватъ. Въ материално отношение човѣкъ изразходва повече енергия, а придобива по-малко; въ сърдечно отношение изразходва повече, придобива по-малко; и въ умствено отношение изразходва повече, придобива по-малко. Като дойдатъ старини, човѣкъ губи интелигентността си и казватъ за него, че е извѣтрѣлъ. Като престане да чувства, както въ младинитѣ си, казватъ, че е отслабналъ, изгубилъ силата си. Силенъ човѣкъ е онзи, който е пестилъ енергиитѣ на тѣлото си, който придобивалъ повече, а изразходвалъ по-малко. Ето защо, отъ всички се изисква да прилагаме икономията въ живота, да пестимъ благата, които ни сж дадени, да не изразходваме повече, отколкото трѣбва. Въ това се заключава безсмъртието и продължителния животъ. Който уравновесява смѣткитѣ си, който не изразходва повече енергии, отколкото придобива, въ физическо, духовно и умствено отношение, той може да се радва на дълъгъ животъ.

Мнозина мислятъ, че лесно се постига безсмъртие и дълъгъ животъ. За да придобие дълъгъ животъ, човѣкъ трѣбва да е миналъ презъ специална школа, да се научи, какъ да живѣе. Много теории сжществуватъ за живота, много е говорено, какъ трѣбва да се живѣе, но човѣкъ не е дошълъ още до истинското понятие, какво въ сжщностъ представлява животътъ. Докато нѣмате ясна представа за живота, каквито теории и да си създа-

вате, нищо не можете да постигнете. Каква теория ще създадете за свѣтлината, ако нѣмате органи, съ които да я възприемате? Каква теория ще създадете за храненето и за дишането, ако нѣмате органи, чрезъ които да възприемате храната и въздуха? Щомъ имате очи, уши, дробове, стомахъ, вие можете да си създадете, каквито теории искате за свѣтлината, за звука, за въздуха и за храната.

И тъй, животътъ е основа на нѣщата, отдето човѣкъ събира фактитъ, изучава ги поотдѣлно, съпоставя ги и така създава науката. Като обобщава фактитъ, науката вади заключения, които оформява като закони и принципи. Възъ основа на законитъ се създава философията, защото тя се занимава съ принципитъ на нѣщата. Много хора философствуватъ, но това не е философия. Има смисълъ да философствувашъ, но когато за основа имашъ неопровержими факти, които нито можешъ да отречешъ, нито можешъ да доказвашъ. Що се отнася до истината, може да се спори върху нея, но фактитъ изключватъ всѣкакъвъ споръ. Какъ ще спори човѣкъ върху факта, дали е роденъ въ форма на човѣкъ или въ друга нѣкаква форма? Човѣкътъ е човѣкъ, друга форма не може да има. Какъ ще спори волътъ, дали е роденъ волъ или въ друга нѣкаква форма? Достатъчно е да го погледнете, за да кажете, че е волъ. Че е волъ, това е фактъ, който не може нито да се от-

рича, нито да се потвърждава. Фактитъ не се измѣнятъ.

Истината пъкъ е методъ, който осво-бождава човѣка отъ всички преходни и временни схващания и тълкувания за създаването на Битието, както и за създаването на мъжа и на жената. Много теории съществуватъ за създаването на първитъ човѣци, но нито една отъ тѣхъ не е абсолютно вѣрна. Запримѣръ, мнозина подържатъ теорията за създаването на Адама отъ пръстъ, а Ева — отъ реброто му. На Ева, специално на жената, приписватъ вината за първия грѣхъ, поради което нея държатъ отговорна за нещастията на човѣчеството. Задъ жената стои мъжа, който пожела да има другарка. Жената нѣмаше желание да дойде на земята, но мъжътъ я извика преждевременно. Когато всички животни минаваха предъ Адама, за да имъ даде имена, той видѣ, че тѣ бѣха две по две — другарь и другарка. Тогава Адамъ се обърна къмъ Бога съ думитъ: Господи, на всички животни си далъ другарка; азъ останахъ самъ, нѣма съ кого да сподѣля нѣщо, нѣма кой да влѣзе въ положението ми и да ми помогне. Тогава Богъ видѣ, че не е добре човѣкътъ да бѣде самъ и му даде другарка. Обаче, следъ грѣхопадането, Адамъ изми рѣцетъ си съ жената и каза: Господи, жената, която ми даде, стана причина да сгрѣша.

Съвременнитъ мъже и жени се обвиняватъ взаимно за погрѣшкитъ си. Когато мъ-

жътъ грѣши, обвинява жената. Когато жена-та грѣши, обвинява мъжа. Тя казва: Ти си виновенъ за моето слизание на земята. Азъ сама нѣмахъ желание да дойда, ти ме изиска отъ Бога. Какво ще каже мъжътъ за себе си? По чие желание дойде той на земята? Наистина, ако разглеждате пѣтя на жената, той представя живота на човѣка въ миналото му. Както е живѣлъ той, така е създадена тя. Жената е резултатъ на човѣшкия животъ, специално на мъжа, понеже отъ него е излѣзла. Върѣйки това, мъжътъ е доволенъ отъ жената, но и жената е недоволна отъ мъжа. Женениятъ мъжъ се оплаква, че не е попадналъ на добра жена; неженениятъ пѣкъ съжалява, че Господъ не му далъ жена. И единиятъ, и другиятъ съжаляватъ за нѣщо.

Като разглеждамъ човѣка биологически, виждамъ, че той едновременно е и мъжъ, и жена. Дѣсната половина на човѣка е мъжка, а лѣвата — женска. Дѣсната му страна има повече прави линии, а лѣвата — повече криви. Има жени, които нѣматъ нищо женствено въ себе си. Изобщо, жената трѣбва да се създава отсега нататѣкъ. За да облагороди човѣка, природата е подложила жената на такива изпитания, на каквито никое друго същество не е поставено. Знаете ли, какво представя бременността на жената? Цѣли деветъ месеца да носишъ единъ плодъ въ утробата си! Знаете ли, презъ каква дисциплина, презъ

какви терзания минава жената презъ това време? Мжчнотиитѣ, презъ които жената е минала, сж развили въ нея и добри, и лоши чърти. Запримѣръ, тя има способностъ да събира материални блага. Ако работитѣ на нѣкого не вървятъ добре, нека се ожени Въ нѣколко години кжщата му ще се напълни. Жената събира оттукъ-оттамъ и въ скоро време ще натрупа голѣма покжщнина. Но сжщевременно тя може и да изнася. Дайте ѝ пълна кжща съ стока, въ скоро време тя може да я изпраздни. Жената е любопитна, тя обича да изследва нѣщата до дъното имъ. Не е лоша чърта любопитството, но има опасни страни въ него. Ако не разбира нѣкои нѣща, тя се поставя на хлъзгавъ пжтъ. И мжжътъ може да бжде любопитенъ, както жената.

Единъ ученъ човѣкъ отишълъ въ единъ градъ въ България да държи сказка по спиритизма. Много хора отишли да го слушатъ. Между тѣхъ се намѣрилъ единъ господинъ, който не разбиралъ въпроса научно, но отишълъ отъ любопитство да слуша. Като чулъ сказката, той се приближилъ до сказчика и тихо му пошепналъ: Голѣмъ вагабонтъ си — лъжешъ хората, говоришъ невѣрни работи. Сказчикътъ помислилъ, че ще чуе похвали отъ този господинъ, но останалъ изненаданъ отъ това, което му пошепналъ на ухото. Споредъ мене, и двамата сж на кривъ пжтъ: който поддържа мисълта, че сжществува другъ свѣтъ, безъ да е ходилъ тамъ, не говори

истината. Безъ да иска, той си служи съ невърни факти. Но и онзи, който отрича съществуването на другъ свѣтъ, безъ да е ходилъ тамъ, не говори истината. Другъ е случаятъ, ако човѣкъ е провѣрилъ фактитъ, които изнася предъ хората. Тогава той е сигуренъ въ думитъ си и може да каже: Има нѣща, които сж върни и доказани за мене, независимо отъ това, дали сж върни за другитъ. Запримѣръ, ако азъ съмъ разположенъ или неразположенъ, това не показва, че цѣлото човѣчество се намира въ сжщото състояние; ако азъ съмъ свободенъ или ограниченъ, това не показва, че и другитъ хора сж въ сжщото положение. Това сж частични нѣща, които не се отнасятъ до общото положение на работитъ.

Тѣй щото, стане ли въпросъ за онзи свѣтъ, за Бога, човѣкъ трѣбва да има ясна представа за това, което подържа, или отрича. Ако ти не виждашъ Бога въ свѣтлината, която възприемашъ чрезъ очитъ си, никжде не можешъ да Го намѣришъ. Когато възприемашъ свѣтлината и чрезъ нея виждашъ красотата на външния свѣтъ, ти изпитвашъ радостъ и приятностъ. Когато видишъ красива мома или красивъ момъкъ, приятно ти става. Ти се радвашъ, че Богъ е създалъ такива красиви форми. Има ли нѣщо лошо, ако момъкъ обикне една мома? Ще каже нѣкой, че момъкътъ е направилъ нѣкакво престѣпление. Въ любовта нѣма престѣпления. Престѣплението е въ неоценяване на любовта. Като не мо-

гатъ да я оценяватъ, хората казватъ, че е престъпление мъжътъ да обича две жени, или жената да обича двама мъже. Странно е да се говори по този начинъ въ 20 векъ!

Сега азъ не говоря за морала на съвременния човѣкъ, който може да заколи една, две, три и повече кокошки и да ги изяде. Азъ имамъ предъ видъ новия моралъ, споредъ който човѣкъ трѣбва да нахрани кокошките си и да ги пусне да си живѣятъ свободно въ гората. Престъпление ли е това? Престъпление ли е да обичашъ и мъжетъ, и женитъ, безъ да задържашъ любовта имъ за себе си? Престъпление е, когато обичате човѣка и задържате любовта му само за себе си. Въ този смисълъ, казвамъ: Мъжъ, който не може да обича всички жени чисто, безкористно, не е мъжъ. И жена, която не може да обича всички мъже чисто, безкористно, не е жена. Такъвъ е Божиятъ законъ. Дали на васъ е приятно или на мене е неприятно, това нищо не значи. Такава е истината. Богъ обича всичко, което е създалъ, а човѣкъ ще дойде да прави изборъ, какво може да обича и какво да не обича, кое било направено добре, и кое зле. Богъ одобрява своитъ дѣла, а човѣкъ ще критикува, че това или онова не било направено добре. Като не го одобрявашъ, направи ти нѣщо по-добро. Ако не можешъ, по-добре мълчи. Тази теория не била права, онази не била права. Нова теория трѣбвало да се създаде, да из-

мѣсти старитѣ. Ще чакашъ, докато всѣка теория свѣрши работата си. Като си впрегналъ воловетѣ си, ще чакашъ да свѣршатъ работата вмѣсто тебе. Тѣ ще оратъ, а ти ще почивашъ. Като свѣршатъ работата, тогава ще говоришъ.

Широта се иска отъ човѣка — широта въ ума, въ чувствата, въ постѣпките. Като говоришъ, чистъ ще бждешъ. Като мислишъ и чувствувашъ, чистъ ще бждешъ. Единственото нѣщо, което животътъ изключва отъ себе си, това сж бѣлитѣ и чернитѣ лъжи. Сѣнка не се допуска отъ тѣхъ. Човѣкъ може да направи нѣкаква погрѣшка, но да се пази, да не внесе лъжата въ мислитѣ, въ чувствата и въ постѣпките си. Съвременното човѣчество трѣбва да отхвърли лъжата отъ себе си въ всичкитѣ ѣ форми, не по законъ, но по съзнание и любовъ. И мъже, и жени, всички трѣбва да се освободятъ отъ лъжата. Абсолютно никаква лъжа не се позволява, бѣла или черна. Ако мъжътъ на нѣкоя жена обикне друга, жена му трѣбва да покани съседкитѣ си на угощение и да каже: Радвамъ се, че мъжътъ ми обикна друга жена. Ако обикне трета нѣкоя, да даде второ угощение. Нека се радва, че сърдцето на мъжа ѣ се разширява, приема и другитѣ жени като свои дѣщери, съ всичката чистота и безкористие.

Ще кажете, че, ако се постѣпва по този начинъ, свѣтътъ ще се развали. — Какво е станало съ свѣта досега? Въ чистота ли живѣ-

ятъ сегашнитѣ мъже и жени? Външно, предъ хората се пази нѣкакъвъ моралъ, нѣкакво външно благоприличие, но вътрешно не се пази никакъвъ моралъ. Дойдемъ ли до любовта, мъжътъ трѣбва да вижда въ жената своята възлюбена сестра. Жената пъкъ трѣбва да вижда въ мъжа своя възлюбенъ братъ. Подъ думитѣ „братъ и сестра“ въ ограниченъ смисълъ, разбирамъ хора отъ една кръвъ, родени отъ една майка и отъ единъ баща. Подъ думитѣ „възлюбенъ братъ и възлюбена сестра“ разбирамъ души, излѣзли отъ Бога, които иматъ еднакви права. И жената иска да обича, както и мъжътъ. Тогава и мъжътъ трѣбва да се радва, когато жена му обикнала другъ мъжъ, освенъ него.

Следователно, всички хора трѣбва да дадатъ пътъ на любовта въ всички нейни възвишени и красиви прояви. Само по този начинъ човѣкъ може да се подмлади и да придобие безсмъртието. Ако направите една погрѣшка, не се осжждайте, но изправете погрѣшката си. Най-малката погрѣшка, която направите, подразбира най-малкото добро. Изправянето на погрѣшката пъкъ подразбира двойно добро. Значи, направената погрѣшка е едно добро, а изправянето на погрѣшката е двойно добро. Погрѣшките се допускатъ въ живота, за да се удвои доброто въ човѣка.

Казано е въ Писанието: „Когато Духътъ Свети дойде, ще те научи да уважавашъ, почиташъ и ценишъ съ всичкия си умъ, съ всич-

кото си сърдце, съ всичката си душа и съ всички си духъ това, което Богъ е направилъ. Това и Христосъ знаеялъ, затова е казалъ: „Да възлюбишъ Господа Бога твоего съ всички си умъ, съ всичкото си сърдце, съ всичката си душа и съ всичката си сила“. Всички хора искатъ да ги обичатъ. Нѣма човѣкъ въ свѣта, който да не иска да бжде обичанъ. Който иска да бжде обичанъ, трѣбва да носи Божествения образъ въ душата си. Който носи Божествения образъ въ себе си, не може да не бжде обичанъ. Това е Божественъ законъ. Всички искатъ да бждатъ обичани чрезъ доброто. Никой не може да ви обича заради доброто. Доброто не е нѣщо материално, то е изводъ на любовта. Доброто е приложение на любовта въ материалния животъ. Който може да приложи любовта на физическия свѣтъ, той е влѣзълъ въ областта на доброто. Въ този смисълъ, доброто не се дѣли отъ любовта, тѣ сж недѣлими. Човѣкъ не може да каже, че е направилъ добро, но може да каже, че е приложилъ любовта въ доброто.

Първото нѣщо, което се изисква отъ женитѣ, е да даватъ свобода на мъжетѣ, да не ги поставятъ на изкушения. Когато жената види, че мъжътъ ѝ говори съ друга жена, веднага започва да се съмнява въ него и изпада въ изкушение. Щомъ изпаднатъ въ изкушения, и мъжътъ, и жената вадятъ криви заключения и се поставятъ на хлъзгава почва. Когато жената види, че мъжътъ ѝ говори

съ друга жена, защо не допусне, че тя е неговата сестра? И когато мъжът види, че жена му говори съ другъ мъжъ, защо не допусне, че той е нейниятъ братъ? Ако приемате, че всички хора сж направени по образъ и подобие Божие, защо допускате престѣплението помежду си? Престѣпно ли е мъжътъ да говори съ чужда жена, и жената — съ чуждъ мъжъ? Престѣпление ли е мъжътъ да говори съ жена, която е направена по образъ и подобие на Бога? Престѣпление ли е жената да говори съ мъжъ, който е направенъ по образъ и подобие Божие?

Въ Битието е казано, че Богъ направи човѣка по образъ и подобие свое, мъжки и женски полъ ги създаде. Ние не говоримъ за Ева, която бѣше направена отъ реброто на Адама, но говоримъ за първия Адамъ и първата Ева, и двамата Божествени човѣци, които сега слизатъ на земята, като представители на шестата раса. Вие трѣбва да бъдете готови, да приемете предците на човѣчеството, които идатъ вече въ свѣта. Това е Христосъ, Когото всички очакватъ. Нѣкои Го очакватъ да слѣзе отъ небето, придруженъ съ ангели, но, въпрѣки това, тѣ се страхуватъ отъ идването на Христа. Тѣ казватъ: Страшенъ плачъ и викъ ще бже при слизането на Христа на земята. — Никакъвъ плачъ и викъ нѣма да се чува.

Всички говорятъ за второто пришествие. Страшно нѣщо е второто пришествие, наисти-

на, но не трѣбва да се говори за него. Ако искате да говорите за нѣщо, говорете за вселяването на Бога между хората. Казано е въ Писанието: „Ще се вселя между хората. Тѣ ще ми бждатъ народъ, азъ ще имъ бжда Богъ. Ще ги напиша на ржката си, и всички, отъ малко до голѣмо, ще ме познаватъ“. И тогава, Богъ, Който е Любовь, ще се разкрие въ насъ и ще ни даде онази свобода, която търсимъ. Богъ е създалъ вече новата епоха, но ние трѣбва съзнателно да влѣземъ въ нея и да я възприемемъ. Давидъ казва: „Господи, не отнемай светия си Духъ отъ мене“. Какво ще спечели човѣкъ, ако изгуби Божествения Духъ? Какво ще спечели човѣкъ, ако изгуби Божественото благословение? Сега ние сме призвани да участвуваме въ една епоха, когато всичко старо се руши, и новото се създава; когато навсѣкжде срѣщате недоразумения, страдания, обезсърдчавания, обезвѣрявания, никжде никаква свѣтлинка. Какво по-велико благо за човѣка отъ това, въ този мракъ и безнадеждие, да види отворена цѣлата вселена предъ себе си, да види благословието, което Богъ изпраща къмъ човѣцитѣ?

Днесъ всички хора сж призвани да се родятъ отново. Казано е: „Ако не се родите отново отъ вода и Духъ, не можете да влѣзете въ Царството Божие“. Никой не може да влѣзе въ Царството Божие, ако не мине презъ вратата на любовта. Който мине презъ тази врата, той е придобилъ вѣчния животъ, за

който е казано: „Това е животъ вѣченъ, да позная Тебе Единнаго Истиннаго Бога и Христа, Когото Си проводилъ“. Като влѣзе презъ вратата на любовта, човѣкъ осмисля вече и земния си животъ.

Съвременнитѣ хора се страхуватъ отъ страдания, отъ мжнотии, отъ болести, безъ да подозиратъ, че богатата и придобивкитѣ сж въ самитѣ тѣхъ. Като погледнете човѣка, вие можете да опишете всичко, което го очаква, добро или лошо. Сжщевременно той разполага съ методи, какъ да се справя съ злото. Запримѣрь, нѣкой иска да бжде справедливъ, но не знае, какъ да постѣпва. Нека хване срѣдния прѣстъ на ржката си и го поглади нѣколко пжти. Следъ това да хване сжщия прѣстъ на дѣсната си ржка, да го поглади пакъ и да каже: Искамъ да бжда справедливъ. Ако иска да постѣпва благородно, нека хване единъ следъ другъ двата показалеца на ржцетѣ си. Като изреди петтѣ прѣста на дветѣ си ржце, той придобива малка свѣтлина въ себе си, която му показва, какъ трѣбва да живѣе, какви отношения трѣбва да има съ хората. Всѣки прѣстъ представя една книга, отъ която човѣкъ може да чете и да се поучава. Най-голѣмото благо, което е дадено на човѣка на физическия свѣтъ, това сж неговитѣ ржце, а въ духовния свѣтъ — неговитѣ крака.

За да постѣпва справедливо, да работи добре и безкористно, човѣкъ трѣбва всѣка

печеръ да измива краката си съ топла вода, а ржцетъ си по нѣколко пѣти на день, да бждатъ всѣкога чисти. Повечето хора блѣскаатъ краката си тукъ-тамъ, нараняватъ ги и после искатъ да напредватъ. Следъ това ще търсятъ различни мехлеми за ранитъ на краката си. Колкото за лицето и ржцетъ си, хората иматъ по-голѣми грижи, отколкото за краката. Тѣ ги миятъ съ различни парфюми и одеколони.

Време е вече хората да оценятъ благата, които Богъ имъ е далъ. Какво по-голѣмо благо могатъ да иматъ отъ тѣлото си? Красиво нѣщо е човѣшкото тѣло, макаръ че не е достигнало още до своето съвършенство. И най-напредналитъ сщества се интересуватъ отъ това, което Богъ е предвидѣлъ за човѣка. Велико бждеще го очаква. Великъ е човѣшкиятъ образъ, човѣшкото тѣло, което Богъ сътворилъ. Човѣкъ е предназначенъ за велика работа въ природата. Той е дошълъ на земята като въ велико училище да се учи. Нѣма защо да бързате, по-скоро да свършите. Важно е да научите законитъ на любовта, на мъдростта и на истината, както и законитъ на живота, на знанието и на свободата. Ако човѣкъ не научи тѣзи закони, животътъ му остава безсмысленъ.

Какво представя животътъ? Той е най-голѣмото благо, което е дадено на човѣка, но той носи и най-голѣмитъ страдания. Ако биха ми дали най-голѣмитъ богатства въ свѣта, не бихъ ги смѣнилъ съ живота, даже и съ най-голѣмитъ.

мжноти и страдания въ него. Съ какво може да замѣсти човѣкъ живота на своята душа? Съ нищо. Христосъ казва: „Ако спечеля цѣлия свѣтъ, а душата си изгубя, нищо не съмъ спечелилъ“. Значи, най-ценното нѣщо е животътъ на душата. За този животъ е казано: „Това е животъ вѣченъ да позная Тебе Единнаго Истиннаго Бога и Христа, Когото Си проводилъ“. Сщевременно, Христосъ дава две голѣми заповѣди за живота: „Да възлюбишъ Господа Бога твоего съ всичкото си сърдце, съ всичкия си умъ, съ всичката си душа и съ всичката си сила. Да възлюбишъ ближния си като себе си“. Да възлюбишъ Бога, това значи, да възлюбишъ Духа, Който е въ тебе, Който те ръководи и оправя пжтищата ти. Богъ ще те направи свой наследникъ, да разберешъ дълбокия смисълъ на живота и да станешъ свободенъ.

Като се говори на хората за любовта, тѣ се страхуватъ, ако я приематъ, да не изгубятъ богатата си. Нѣма защо да се страхуватъ, любовта едва сега е започнала да се проявява, и то въ слаба степенъ. Колкото и да сж слаби проявитѣ ѝ, днесъ тя е за предпочитане предъ великата любовъ, за която хората още не сж готови. За предпочитане е да имашъ едно житно зърно, отколкото житото на цѣлия свѣтъ. — Защо? — Защото въ житното зърно се криятъ възможноститѣ на всичкото жито. Достатъчни сж петъ-шестъ години, за да се размножи жит-

ното зрънце и да напълни много хамбари. Най-малката добродетеля, разумно използвана, може да те направи виденъ човѣкъ. Най-малкото благо, разумно приложено, въ петъ-шестъ години може да ти донесе голѣми придобивки. За да се ползува отъ малкото, което му е дадено, човѣкъ трѣбва да има вѣра въ любовта, въ Бога. Днесъ хората сж се обезвѣрили въ любовта и се оплакватъ отъ неуспѣхи, отъ мжнотиин въ живота си.

Срѣщате млади хора — ученици, студенти, които се оплакватъ, че паметта имъ отслабнала, не могатъ да помнятъ. Тѣ отричатъ Бога, не вѣрватъ въ любовта. За човѣка пѣкъ иматъ долно мнение и следъ всичко това очакватъ добри резултати. Това е невъзможно. Тѣ трѣбва да измѣнятъ мисълта си, да повѣрватъ въ любовта, да приематъ Бога въ себе си и да повдигнатъ мнението си за човѣка. Щастие е да срещнете човѣкъ, който излиза отъ Бога. Щастие е да видите единъ лжчъ, който излиза отъ слънцето, а не отъ свѣщта. Слънчевитѣ лжчи се познаватъ по това, че плодоветѣ зрѣятъ на тѣхъ, а на другитѣ лжчи не узрѣватъ. Следователно, Божественитѣ мисли, чувства и постѣпки всѣкога произвеждатъ плодъ, а човѣшкитѣ сж безплодни. Човѣкъ страда отъ собственитѣ си мисли, чувства и постѣпки. Той страда отъ неразбраната любовъ. Ако християнитѣ по цѣлия свѣтъ бѣха обединени въ една идея, достатъчно е единъ пжтъ да се помолятъ на

Бога, и войната ще се прекрати. Днесъ тѣ се молятъ, но не сж обединени въ една идея, всѣки се моли за победа на своето оръжие. Това е все едно, всѣки членъ въ семейството да се моли за свои лични интереси. Всѣки иска отъ баща си нѣкакво благо само за себе си, а това не може да бжде — бащата е единъ. Следователно, той има еднакви отношения къмъ всички. Бащата не желае разединението между синоветѣ и дъщеритѣ. И Богъ не желае войната, но тя става въпрѣки Неговото желание, което показва, че човѣкъ е свободенъ да прави, каквото иска.

Богъ е далъ неограничена свобода на хората, и тѣ се биятъ, но ще носятъ последствията на своята несправедливостъ и на неоченяване на Божиитѣ блага. Двама души се биятъ; свободни сж да се биятъ, но сж несправедливи. Богатъ и сиромашъ се каратъ. Кой отъ двамата е на правата страна? Сиромаштъ казва, че е на правата страна, защото богатиятъ не му платилъ, колкото е уговорено. Богатиятъ намира, че е правъ въ постѣпката си, защото сиромаштъ обещалъ да свърши работата много добре, като за себе си, но не изпълнилъ обещанието си. Значи, и двамата не сж изпълнили обещанието си. Ако сиромаштъ бѣше работилъ съ любовъ и добросъвѣстно, богатиятъ щѣше да му плати двойно и тройно.

Помнете: Всички хора сме служители на Бога. Кой човѣкъ е извършилъ работата си,

както трѣбва, както Богъ изисква? Той ни е далъ предварително всички блага: свѣтлина, въздухъ, вода, храна, жилища, заплати и, въпрѣки това, мнозина не изпълняватъ работата си, както трѣбва, и започватъ да разискватъ, съществува ли Богъ, или не. Достатъчно е човѣкъ да се запита, кой създаде слънцето, звездитѣ, водитѣ, всичкитѣ блага, за да си отговори, съществува ли Богъ, или не. Може ли човѣкъ да създаде всичкитѣ блага, съ които е обиколень? Може ли човѣкъ да създаде подобния си? Значи, Този, Който те е създалъ, Който те е осигурилъ съ хиляди блага, Той съществува. Чии сж онѣзи свѣтли, възвишени и благородни мисли, чувства и постѣпки, които те повдигатъ, насърдчаватъ и вдъхновяватъ? Не сж ли на Бога? Кой е Онзи, Който, при всички обезсърдчения, мжнотии и страдания, те обнадежда, насърдчава и крепи? Не е ли Богъ? Кой ти нашепва постоянно на ухото: Не се безпокой, не се смущавай, всичко ще се нареди, всичко ще се оправи. Не е ли пакъ Богъ? Кого Богъ не е повдигналъ и очистилъ отъ калъта и праха? Нѣкой падне, окаля се и вика къмъ Господа да му помогне да излѣзе отъ трудното положение. Следъ това чува тихия гласъ да му говори: Стани, не се страхувай. Изтърси калъта и праха отъ дрехитѣ си, върви напредъ и върши Божията воля. Единъ день ще разберешъ смисъла на живота.

Сега и на васъ казвамъ: Смисълътъ на живота е въ придобиването и извявяването на

любовта. Това не значи, че трѣбва да станете калугери; не казвамъ и да се жените или да не се жените. Не казвамъ да станете учени хора, нито пъкъ да останете невежи. Въпроситѣ не се разрешаватъ нито съ калугерство, нито съ женитби, нито съ знание или невежество. Разрешаването на въпроситѣ е въ любовта. Затова казвамъ: „Възлюби Бога съ всичкото си сърдце, съ всичкия си умъ, съ всичката си душа и съ всичката си сила.“ Щомъ възлюбишъ Бога, всичко, каквото ти дойде на ума, е позволено. Обаче, преди да си Го възлюбилъ, мисли, какво правишъ.

И тъй, първото учение въ свѣта е любовъ къмъ Бога. Живѣете ли по това учение, всички нѣща сж законни.

Желая ви да възлюбите Бога съ всичкото си сърдце, и Богъ да ви възлюби за всичко, което правите въ Негово име. Носете навсѣкжде Божието благословение.

*

2. Съборна беседа отъ Учителя, държана на 24. августъ, 1941 г. 10 ч. с. Изгрѣвъ. — София.

Тя иде

Представете си, че единъ човѣкъ седи край едно езеро, наблюдава, какъ тече водата, и се запитва, кжде ще отиде тази вода и кой ще я пие. Какво ще кажете за този човѣкъ, който се безпокои за водата на езерото? Ще кажете, че не е съ всичкия си умъ, че му липсва нѣщо. Ще кажете, че това не е негова работа, не трѣбва да се занимава съ такива въпроси. Какво ще кажете, обаче, за себе си, както и за всички останали хора, които се смущаватъ отъ сжщия въпросъ? Всички хора се намиратъ на брѣга на голѣмото езеро на живота и се смущаватъ, какво ще стане съ езерото, какво ще стане и съ самитѣ тѣхъ. Кое ви дава поводъ да се смущавате? Отде произлиза смущението? Трѣбва ли плодътъ да се смущава, че е падналъ отъ дървото? Изгубилъ ли е нѣщо? — Кжде ще отиде като падне? — На земята, т. е. при своята майка. — Какво прави майката съ своето дете? — Тя го вземе на ръце, помилва го нѣколко пжти, погали го и го сваля на земята. И земята постжпва по сжщия начинъ съ плода. Следователно, не е лошо, че плодътъ отива при майка си, но лошо е, когато не знае, какъ да слѣзе. Като немир-

но, палаво дете, плодътъ се спуща изведнѣжъ отъ дървото и пада при майка си съ шумъ; удря главата си и въ скоро време удареното мѣсто започва да гние. Отъ удара и земята се стрѣска, и плодътъ се наранява.

Съвременнитѣ хора, въ известно отношение, приличатъ на малки, палави и немирни деца. Седи нѣкой, размишлява върху известни въпроси, и изведнѣжъ даде пжтъ на мисълта, защо се е родилъ човѣкъ. — Да страда.—Защо Богъ е създалъ свѣта така, а не иначе? Той започва да се безпокои, да блѣска главата си въ неразрешени въпроси. Какъвъ трѣбваше да се родишъ? За дърво не си, за бръмбаръ не си, за риба, за птица — сжщо. Сега трѣбваше човѣкъ да се родишъ и да благодаришъ за положението, което ти е дадено. Ще кажете, че човѣкъ е вѣнецъ на създанието. Не е вѣрно. Надъ човѣка има други сжщества, повисоки, по-напреднали отъ него. Ангелитѣ, арахангелитѣ, херувимитѣ, серафимитѣ стоятъ повисоко отъ човѣка. Растенията, къмъ които хората се отнасятъ съ пренебрежение, сж създадени отъ ангелитѣ. Тѣ сж тѣхни деца. Минаватъ край нѣкое дърво, поглеждате го отвисоко и казвате: Дърво е това, проста работа! — Просто нѣщо е дървото, но въ своитѣ малки лаборатории то изработва такива вещества, каквито и най-голѣмитѣ човѣшки лаборатории не могатъ да изработятъ. Като даватъ плодетѣ си изобилно, тѣ учатъ хората на безкористие. Тѣ казватъ: Яжте пло-

довеѣ ни, но посаждайте семената и не ни правете пакости.

Какво правятъ хората днесъ? Като минаватъ покрай нѣкое дърво или растение, което прѣчи на движението имъ, тѣ не повдигатъ клонетѣ му внимателно, но ги चुпятъ, кжсатъ листа, цвѣтове и ги хвърлятъ на земята съ негодуване. Чувате нѣкой да казва: Какъ смѣе това дърво да прѣчи на движението ми? Кой го е поставилъ на пътя ми? Глупаво нѣщо е дървото! — Не е глупаво дървото. Растенията, дърветата сж най-чиститѣ и невинни сжщества въ свѣта. Тѣ не знаятъ, какво нѣщо е грѣхъ, обида, завистъ. Като срещнатъ клоне отъ отрицателнитѣ човѣшки прояви, тѣ започватъ да ги опитватъ. Днесъ опитватъ една отрицателна проява, утре — втора, трета, докато най-последѣ внесатъ известни горчевини въ себе си. Като вкусите отъ плода на тия дървета, казвате: Горчиви сж тѣзи плодове, не ги харесваме.

Като знаете това, не се спирайте върху отрицателнитѣ мисли и чувства на човѣка, да не попаднете подъ тѣхното влияние. Запримѣрь, ако всѣки день произнасяте думата „безлюбие“ по нѣколко пжти, вие ще внесете въ сърдцето си известна горчевина, отъ която мжчно ще се освободите. Не само вие страдате отъ отрицателнитѣ мисли и чувства, но и самитѣ думи. Не е лекъ товарътъ, който носи думата „безлюбие“. И тя не е доволна отъ службата, която ѝ е дадена, но учи търпение.

Учете се и вие на търпение, да бждете доволни отъ всичко, което ви се дава. Радвайте се и благодарете за свѣтлината, която слънцето ви дава. Радвайте се и на свѣтлината на месечината. Малка е свѣтлината на месечината, плодове не зрѣятъ на нея, но е приятна. Своенравна е месечината, лесно се сърди. Докато я виждате пълна, свѣтла, не се минава много време, обърне гърба си къмъ васъ, сърди се. — Защо се сърди? — Нѣкога тя искала да се ожени за слънцето, но земята, нейната по-голѣма сестра, я изиграла, и тя и до днесъ още не може да ѝ прости. Казватъ, че животътъ, който нѣкога сѣществувалъ на месечината, се премѣстилъ на земята, а на месечината останали само най-ученитѣ сѣщества. Тѣ живѣятъ подъ кората на месечината, поради което поврѣхността ѝ е съвършено пуста — нищо живо не се срѣща тамъ. Месечината представя пустиня, затова е недоволна. Ако искате да си представите безлюбието, идете на месечината. Тя е покрита съ снѣгъ и ледъ, никакъвъ животъ не се забелязва на нея.

Сега, да дойдемъ до сѣщността на живота. Всѣки иска да живѣе, но, въпрѣки това е недоволенъ отъ живота си. — Защо? — Защото не е разбралъ сѣщността и смисъла на живота. Това, което хората наричатъ животъ и сж недоволни отъ него, е обикновениятъ животъ. Какво сж постигнали въ този животъ? Нищо особено. Като станатъ на 45—50 години, за-

почватъ да се оплакватъ, че нищо не сж придобили. Ако нѣкой е свършилъ университетъ, намира, че не е придобилъ нѣщо особено. Ако не е следвалъ въ университета, намира, че е късно вече. Той казва: Какво мога да постигна отъ 50 години натагъкъ? Ако е до учене, не мога да уча; ако е до любовъ, никой не ми обръща внимание, не мога да завъртя главата на нѣкой момъкъ. Коя мома или кой момъкъ сж могли да завъртятъ главитѣ си единъ на другъ? Главата на човѣка е поставена на мѣсто, и никой не е въ състояние да я помѣсти, или да я завърти на една или на друга страна. Който се е опиталъ да завърти главата на нѣкого, въ края на краищата самъ е завъртѣлъ своята. Да живѣе човѣкъ още съ мисълта, че може да завърти главата на нѣкого, това е атакъзмъ, остатъкъ отъ миналото, отъ който всѣки трѣбва да се освободи. Не е въпросъ да се самоосжда човѣкъ, или другитѣ да осжда, но трѣбва да изправи погрѣшкитѣ на своето минало.

Казано е въ Писанието: „Не сждете, да не бждете сждени. Отецъ никого не сжди“. Богъ се движи между хората, наблюдава ги, вижда заблужденията имъ, но само се усмихне, поздрави ги и продължава пътя си. Той знае, че тѣ сж дошли на земята да се учатъ. Единъ день ще научатъ уроцитѣ си и ще се освободятъ отъ всички заблуждения. Богъ срѣща една млада мома и вижда, че тя мечтае за нѣкакъвъ красивъ момъкъ, отъ високо произ-

хождение, съ когото мисли да бжде щастлива. Богъ знае, доколко ще се сбжднатъ мечтитѣ ѝ, но се усмихва и на нея и си казва: Когато тази мома види заблуждението си и разбере, че момъкътъ не я направилъ щастлива, тогава азъ ще я посетя, ще се разговоря съ нея и ще я науча, какъ трѣбва да живѣе. Значи, Богъ посещава нещастнитѣ, разочарованитѣ, страдащитѣ, беднитѣ. Като срещне нѣкоя грозна мома, на която никой не обръща внимание, Богъ се спира предъ нея. Веднага грозотата ѝ изчезва. Следъ това хората започватъ да се интересуватъ отъ момата.

Дето Богъ присъствува, всичко се превръща на добро: страданието се превръща въ радостъ, нещастieto — въ щастие, сиромашията — въ богатство, грозотата — въ красота. Дойде ли до вратитѣ на богатитѣ, на ученитѣ, на щастливитѣ, Богъ ги заминава. Отъ време на време само Той изпраща нѣкой човѣкъ да ги похвали, да поговори за тѣхната ученостъ, за тѣхното богатство. Тѣ сж доволни, че срѣщатъ хора, които ги ценятъ. Тѣй щото, и еднитѣ, и другитѣ сж доволни: сиромаситѣ и страдащитѣ — отъ посещението на Бога, а богатитѣ и щастливитѣ — отъ близкитѣ имъ, които ги ценятъ и уважаватъ. Казано е въ Писанието, че Богъ се противи на горделивитѣ, а на смиренитѣ дава благодать. За да се ползува отъ благодатъта на Господа, човѣкъ трѣбва да има готовността на Закхей, да раздаде всичкото си имане, да из-

прави погрѣшкитѣ си и, когото е огорчилъ, съ когото е ималъ нѣкакво недоразумение, да го изправи.

Защо слиза Богъ на земята? За да освободи хората отъ ненужднитѣ страдания и мъчнотии. Хората сами сж се натоварили, искатъ да минаватъ за богати и учени. Външното богатство не е богатство. И външното знание не е истинско знание. Богатъ и ученъ човѣкъ е този, предъ когото всички каси и библиотеки сами се отварятъ. Като се отвори нѣкоя каса, той чува да му се говори: Заповѣдайте, вземете си, колкото искате. Като мине край нѣкоя библиотека и пожелае да провѣри нѣщо, библиотеката се отваря и отъ нея излиза точно тази книга, която го интересува. За истински богатия всички каси съ злато и скъпоценни камъни се отварятъ. Обаче, предъ фиктивно богатия тѣ се затварятъ. Какво ще кажатъ богатитѣ на това? Тѣ не вѣрватъ въ думитѣ ми и казватъ: Ние не очакваме на чуждитѣ каси, но и своитѣ не отваряме, да не ни обератъ. Който се страхува отъ обирание, не е истински богатъ. Той разчита на такова богатство, което, като ледена планина, още утре може да се стопи, водата да се изпари и да остане на сухо. Сжщото става и съ младостѣта, на която днесъ се радвате. Нѣкои минаватъ за учени, но не знаятъ, какъ да запазятъ младостѣта си. Въпрѣки това, Христосъ казва: „Ако не станете като малкиѣ деца, не можете да влѣзете въ Царство-

то Божие.“ Значи, Христосъ вѣрва въ възможността на човѣка, отъ старъ да стане младъ и отъ младъ да се превърне въ малко дете.

И тъй, да стане човѣкъ малко дете, това значи, да се радва на малкитѣ нѣща, като малкитѣ деца. Радвайте се на всичко, което Богъ ви е далъ. Вие се вглеждате въ хората, харесвате очитѣ, ушитѣ, веждитѣ имъ, а на своитѣ не обръщате внимание. Защо не се радвате на очитѣ, на ушитѣ, на носа си? Защо не се радвате и на най-малкитѣ блага? Нѣкой се погледне въ огледалото и казва: Малки ми сж очитѣ. — Малки сж, но милиарди струватъ. Който познава науката за очитѣ, ще види, че много нѣщо е написано въ тѣхъ. Нѣкои хора иматъ сини очи, като небето. Тѣ сж студени, много обещаваатъ, но малко изпълняватъ. Други пѣкъ иматъ черни очи. Чернитѣ очи сж като чернозема, всичко расте на тѣхъ—и жито, и бодили. Които иматъ черни очи, сж крайно енергични и сприхави. Достатъчно е да ги предизвикате съ нѣщо, за да избухнатъ. Често очитѣ мѣнятъ цвѣта си: сутринъ сж сини, на обѣдъ — черни, а вечеръ — кестеняви. Това става споредъ желанията на човѣка. Както се мѣнятъ желанията му, така се мѣни и цвѣтътъ на очитѣ му. Докато желанието на човѣка е да се повдигне, да се свърже съ разумния свѣтъ, очитѣ му сж сини. Той поглежда повече къмъ небето. Шомъ каже, че иска да поживѣе като хората, да яде и да пие,

той слиза на земята, свързва се съ нея, и очитѣ му ставатъ черни. Той мисли повече за удобства, да си хапне и пийне, а следъ това да си полегне на сѣнка подъ нѣкоя круша и отъ време на време въ устата му да пада по единъ зрѣлъ плодъ. Въ това отношение хората приличатъ на турския философъ Настрадаинъ Ходжа.

Единъ день Настрадаинъ Ходжа отишълъ въ гората да насѣче дърва. Понеже за пръвъ пътъ трѣбвало да сѣче дърва, той се качилъ на едно дърво, стѣпилъ на единъ клонъ и започналъ да го рѣже. Въ това време единъ пжтникъ минавалъ покрай Настрадаинъ Ходжа и като видѣлъ, че рѣже клона, на който стѣпилъ, извикалъ: Настрадаинъ Ходжа, не рѣжи този клонъ, защото ще паднешъ на земята съ него заедно. — Не е твоя работа, отговорилъ Ходжата, азъ зная, какво правя. Той продължилъ да рѣже клона, но скоро се кесмѣрилъ на земята — станало, както пжтникътъ му предсказалъ. Това изненадало Ходжата и, като се вдигналъ отъ земята, хукналъ следъ пжтника, да го пита, кога ще умре. Той му казалъ: Слушай, приятелю, виждамъ, че много знаешъ. Както каза, така стана — паднахъ отъ дървото. Я ми кажи сега, следъ колко време ще умра. — Следъ три деня.

Връща се Настрадаинъ Ходжа у дома си, носи клона въ едната си ржка и си мисли: Това значи, да слушашъ женски умъ. Послушахъ жена си да отида въ гората да насѣка

дърва, но ето, отрѣзахъ единъ клонъ, паднахъ отъ дървото, а отгоре на това трѣбва да се готвя за смъртъ. Отдалечъ още той извикалъ: Жена, извикай децата, искамъ да се простя съ васъ, защото следъ три деня ще замина за онзи свѣтъ. Повече нѣма да ви нося дърва, трѣбва да се готвя за заминаване. Жената веднага дошла при него, цѣлунала го, пригърнала го и заплакала. Децата сжщо го цѣлунали. Настрадаинъ Ходжа взелъ торбичката си и тръгналъ. На края на селото той видѣлъ една хубава круша, пълна съ плодове, и решилъ да остане тукъ. Изкопалъ гроба си подъ крушата и легналъ да чака смъртъта си. Отъ време на време отъ крушата падали по една-две круши право въ устата му, и той си хапвалъ. На третия день той чулъ наоколо нѣкакъвъ шумъ, голѣмо движение. Повдигналъ главата си да види, какво става отвънъ, и видѣлъ, че близо до крушата минава камиляръ съ камили, които карали коли, пълни съ грънци. Като го видѣли, камитѣ се уплашили и започнали да бѣгатъ. Отъ голѣмото тресене на колитѣ, повечето грънци се счупили. Силно разгнѣвенъ, камилярътъ се върналъ назадъ, сграбчилъ Настрадаинъ Ходжа и добре го набилъ. Като видѣлъ, че работата излѣзла съвсемъ друга, а не както очаквалъ, той взелъ торбичката си и се върналъ у дома си. Жена му веднага го запитала: Ходжа, какво има на онзи свѣтъ? — Тамъ е много добре, круши падатъ право въ устата ти, но трѣбва да бждешъ внимате-

лень, да не уплашишъ камилитѣ, защото ще те биятъ — работата взима лошъ край.

И тъй, като ви попитатъ, какъ живѣете на земята, казвате: Всичко върви добре, докато не си изплашилъ камилитѣ. Щомъ ги уплашишъ, ще срещнешъ камиляра, който ще ти даде добъръ урокъ съ тоягата си. Днесъ всички хора се плашатъ отъ тоягата на камиляра. Изпаднатъ ли въ сиромашия, плашатъ се; заболѣятъ ли, плашатъ се; направятъ ли нѣкаква погрѣшка, пакъ се плашатъ, да не кажатъ хората нѣщо лошо за тѣхъ. Какво ще кажатъ хората? Ако си богатъ, ще кажатъ, че си богатъ; ако си ученъ, ще кажатъ, че си ученъ; ако си силенъ и красивъ, ще кажатъ, че си силенъ, че си красивъ човѣкъ. Хората констатирайтъ нѣщата, както сж. Не мислете, че тѣ сж несправедливи. Като говорятъ за красотата, запримѣръ, тѣ разбиратъ, какво нѣщо е красота. Като видятъ, че нѣкоя мома се е напудрила и червисала, тѣ нѣма да кажатъ, че е красива, но ще кажатъ, че тази мома е набѣлена и червисана. Какви сж чѣртитѣ ѝ, това е другъ въпросъ. Ние имаме предъ видъ онази красота, която не се измѣня. Бѣлилото и червилото всѣки день трѣбва да се турятъ, а естествената красота е постоянна. Всѣки човѣкъ е естествено красивъ. Всѣки човѣкъ разполага съ знание, съ богатство, съ сила, които постепенно може да увеличава — отъ него зависи. Всѣки човѣкъ е добъръ и може

да запази и прояви добротата си, ако знае законитѣ на живота.

Съвременнитѣ хора сж и добри, и учени, и силни, и богати, но страдатъ, мжчатъ се, защото не знаятъ, какъ и кжде да прилагатъ силитѣ и знанието си. Нѣкой ученъ открие нѣщо, минава за изобретателъ, получава голѣма сума отъ държавата, но пакъ не е доволенъ. — Защо? — Изобретението му не допринася нѣкакво благо за човѣчеството, но внася разрушение. Запримѣрь, пушката, бомбитѣ, гранатитѣ се употребяватъ днесъ за унищожаване на човѣчеството, а не за неговото благо. Нѣкой пѣкъ измислилъ нѣкаква масъ за мазане на лицата, да станатъ бѣли, да придобиятъ известна мекота. Въмѣсто това, лицата се развалятъ: поритѣ се запушватъ, кожата постепенно се отравя, и човѣкъ губи своята естествена красота. Каквито пушки, гранати, бомби сжществуватъ на физическия свѣтъ, такива сжществуватъ и въ сърдечния, и въ умствения животъ на човѣка. Следователно, не давайте ходъ на лошитѣ мисли и чувства, за да не се разрушавате. Дойдете ли до нѣкоя лоша мисълъ или нѣкое лошо чувство, превърнете ги въ добри. Презъ ума ви могатъ да минаватъ лоши или ненавременни мисли, но не трѣбва да ги задържате. Запримѣрь, дойде въ ума ви идеята да станете царъ. И това е възможно, но не днесъ. Вие не сте готови още за царъ.

Не е лесно да стане човѣкъ царь. Не е лесно да стане човѣкъ и красивъ. Ако сте красивъ, всѣки ще иска да вземе нѣщо отъ васъ. Можете ли да дадете на всички хора по нѣщо? Най-малкото, което всѣки ще иска отъ васъ, е по единъ косъмъ. Можете ли на всички да дадете по единъ косъмъ? Какво ще остане на главата ви? Съ всѣко нѣщо, което хората взиматъ отъ васъ, доброволно или чрезъ насилие, вие се свързвате. Можете ли да се справите съ всички връзки? Ето защо, човѣкъ трѣбва да бѣде внимателенъ, да знае, какво прави, и какво дава и взима отъ хората. Това не трѣбва да ви плаши, но разумностъ се иска отъ васъ. Разумността ще ви помогне да се справите съ мъжнотиитѣ си.

Единъ българинъ се оженилъ за една лоша и своенравна жена. Въ скоро време главата му побѣлѣла. Той се чудилъ, какво да прави, какъ да ѝ повлияе. Единъ день отишли двамата на кладенеца за вода. Жената се надвесила надъ кладенеца, да види, колко е дълбокъ. — Жена, пази се да не паднешъ. Деца имаме, трѣбва да се гледатъ. — Не е твоя работа, дали ще падна, или не. Азъ разполагамъ съ живота си. За да му отмъсти за направената отъ него забележка, тя се надвесила много надъ кладенеца и паднала. Мъжътъ ѝ започналъ да плаче, да търси начинъ да я извади отъ кладенеца. Въ това време видѣлъ, че отъ кладенеца излиза единъ дяволъ, съвсемъ побѣлѣлъ. — Защо си побѣлѣлъ? — запи-

талъ го загрижениятъ мжжъ. — Остави се, преди малко падна една жена въ водата, но толкова своенравна и упорита, че не можахъ да се справя съ нея и избѣгахъ. Като го изслушалъ, мжжътъ веднага съобразилъ да изпълзува името на жена си за добро, да печели съ него и да помага на страдащитъ. Жена му се казвала Лилита, необикновено име. Мжжътъ ѝ тръгналъ по свѣта да печели съ името на жена си. Дето чувалъ, че има болни, той влизалъ въ къщата и казвалъ: Лилита иде! Като чувала името ѝ, болестъта веднага излизала навънъ. Така той изгонвалъ сиромашията, недоразуменията, спороветъ между хората. Въ скоро време той се прочулъ между хората и навсѣкжде го викали. Така той отгледалъ децата си.

Коя е причината, че съ името Лилита той могълъ да прогонва сиромашията и болеститъ отъ домоветъ и да изглажда всички спорове и недоразумения между хората? Много просто. Мжжътъ на Лилита си казалъ: Ако дяволътъ, най-упоритото сжщество, можа да побѣлѣе и да избѣга отъ жена ми, защо въ нейно име да не се справя съ болеститъ, мжнотиитъ спороветъ и недоразуменията между хората? Той разбралъ, че както дяволътъ бѣга отъ бѣлия цвѣтъ, така и лошитъ духове, сиромашията и болеститъ ще бѣгатъ отъ името Лилита, дадено на лошата жена.

Сега и на васъ казвамъ: Като се намѣрите предъ известни мжнотии и страдания,

кажете: Любовта иде! Ако сте сиромашъ, кажете: Любовта иде! Ако сте боленъ, кажете: Любовта иде! Ако сте неразположенъ, кажете: Любовтъ иде! Ако нѣкой ви обиди, кажете си: Любовта иде! Ако ви нападне нѣкой лошъ духъ, кажете: Любовта иде! Любовта е велика сила, отъ която бѣгатъ и лошитѣ духове, и мжнотиитѣ, и страданията, и болеститѣ, и недоразуменията между хората. Освенъ любовта нѣма друга по-велика сила, която може да освободи човѣка отъ всички противоречия и заблуждения, отъ отрицателното въ живота. Нѣма по-красиво нѣщо за човѣка отъ това, да съзнае, че любовта иде вече въ свѣта. Любовта подразбира присѣтствието на Бога. Какво по-велико благо може да очаква човѣкъ отъ присѣтствието на Бога въ живота? Кой не желае великитѣ и красиви нѣща въ живота си? Достатъчно е само да мине Богъ покрай нѣкой човѣкъ и да го погледне, за да се заинтересуватъ отъ него всички живи сжщества на земята и на небето.

Сега, като говоримъ за проява на любовта, разбираме онзи моментъ, когато Богъ изпраща погледа си къмъ нѣкое сжщество. Нѣма по-великъ моментъ отъ този. Тогава цѣлата земя и цѣлото небе се отправятъ къмъ това сжщество, съ готовност да му услужатъ, да му дадатъ нѣщо отъ себе. Това значи, да попадне човѣкъ подъ добритѣ условия на сждбата. Това значи, да бжде човѣкъ покро-

вителистуванъ отъ възвишенитѣ и разумни сщщества. Тѣй щото, когато ви питатъ, какво представя любовта, ще кажете: Любовта е пжтъ, по който Богъ изпраща благословението си по цѣлата земя. Напредналитѣ и възвишени сщщества се интересуватъ отъ земята като обектъ, къмъ който Богъ отправя любовта си. И ангелитѣ, и боговетѣ искатъ да бждатъ обичани, защото Богъ се изявява чрезъ любовта. Който не разбира любовта, казва, че тя причинява страдания. Това, което хората наричатъ страдания, причинени отъ любовта, не е нищо друго, освенъ противодействието на любовта. Когато любовта види, че нѣкой човѣкъ се лакоми, иска да я обсеби, да я погълне напълно, тя му се противопоставя. Любовта не търпи лакомството и алчността. Тя казва на човѣка да бжде благодаренъ и на най-малката любовъ. Отъ васъ се иска да цените любовта, а не да я обсебвате.

Единъ проповѣдникъ често говорѣлъ на слушателитѣ си за любовта и вътрешно я пожелавалъ да го посети тя въ всичката си цѣлостъ, да разбере сщността ѝ. Единъ день любовта го посетила и го обхванала напълно. Въ първо време той изпиталъ приятностъ отъ голѣмото разширяване. Колкото повече време минавало, усѣщалъ, че разширяването ставало толкова голѣмо, до прѣсване. Като видѣлъ, че не може да издържи на силата и на голѣмото напрежение на любовта,

той легналъ по коремъ на земята, започналъ да рита съ крака и да се моли на Бога да го освободи отъ напрежението. Разбрахъ, Господи, казалъ той, че не съмъ готовъ за великата любовъ. Доволенъ съмъ на малкото, което ми давашъ. Другъ пътъ нѣма да искамъ нѣща, за които не съмъ готовъ. Велико благо е любовта, но малцина могатъ да понасятъ нейнитѣ трептения.

Срѣщате единъ човѣкъ, който ви поглежда мило и съ любовъ. Кой е този човѣкъ и защо ви поглежда така, не питайте. Чрезъ него се проявява Божията Любовъ къмъ васъ. Докато се намирате подъ влиянието на тази любовъ, работитѣ ви се нареждатъ добре. Излѣзете ли отъ нейното влияние, работитѣ ви се объркватъ. Нѣкой вижда, че работитѣ му се объркватъ и казва, че Господъ не го обича, забравилъ го е вече. Това не е ваша мисль. Докато живѣете, дишате, радвате се на свѣтлината и на хилядитѣ блага въ живота, вие не можете да мислите така. Въ всички можете да се усъмните, но въ Бога никога. Неговата Любовъ е вѣчна и неизмѣнна. Ако се отдалечите отъ Него, вината е въ васъ.

Помнете: Човѣкъ е дошълъ на земята да придобие това, което му липсва. Всѣки съзнава, че му липсва нѣщо, но не знае, какво. За да го придобие, той се блѣска на една и на друга страна въ желанията си. Единъ иска да придобие богатство, другъ — да стане ученъ;

трети — силенъ и т. н. Обаче, малцина разбиратъ, че имъ е нужно знание да прилагатъ законитъ за придобиване на свѣтли мисли, благородни чувства и възвишени постѣпки. Каква полза ще имате, ако спечелите на лотария единъ милионъ? Ще имате книжни пари за единъ милионъ, но книгата не е злато. Днесъ има цена, на другия день се обезценява. Следъ европейската война германската марка спадна толкова, че единъ обѣдъ струваше милиони марки.

Мнозина се стремятъ къмъ свѣтийство, искатъ да станатъ светици, ангели. Много ангели има на земята. Тѣ вършатъ работата си добре. Важно е човѣкъ, като слуга, като Божи служителъ, да свърши добре своята работа. Изкуство е да знае човѣкъ, какъ да служи и какъ да обича. Нѣма по-велика наука въ свѣта отъ любовта. Който не знае, какъ да обича, той си е причинилъ най-голѣмитъ страдания. Затова е казано, че само свършениятъ човѣкъ може да люби. За да приложи любовта си, човѣкъ трѣбва да се върне къмъ детинството си, да стане дете. Любовта на детето е чиста. То обича всѣки човѣкъ. За него нѣма условности. Неговата любовъ се излива непосредствено, то дава любовта си навсичко, каквото срещне на пътя си. Дойдемъ ли до любовта на възрастния, тамъ има повече актьорство. Въ всѣки човѣкъ, въ всѣко живо същество има нѣщо, което заслужава

нашата любовъ. Нѣма по-голъмо богатство за човѣка отъ това, да възприема, прилага и оценява любовта.

Ще кажете, че не искате да станете деца, да се връщате назадъ въ живота си. Подъ думата „дете“ ние разбираме това състояние, въ което човѣкъ може да възприема новото, а не да бжде нервно, своенравно дете, което да измъчва родителитѣ си съ своитѣ желанія и изисквания. Подъ думата „младъ“ разбираме онзи, който изпълнява и прилага новото, което е възприелъ. Старъ човѣкъ е онзи, който оценява нѣщата, а не онзи, който постоянно се оплаква, че краката му не държатъ, че не вижда, не чува, не може да се разбира съ хората и т. н. Сега азъ пожелавамъ да бждете разумни деца, а не глупави; да бждете млади и работоспособни, а не насилници; да бждете стари и да оценявате нѣщата, да не ги обезсмисляте.

Стремете се да възприемате любовта, да я прилагате и да я оценявате. Само по този начинъ хората могатъ да се познаватъ. Базъ любовъ нѣма познанство. Дето е любовта, тамъ всички хора се познаватъ. Дали ще бждете на земята или на небето, любовта свързва хората и открива доброто въ тѣхъ. — По какво познавате, че любовта присъствува между хората? — Когато слънцето грѣе, любовта иде. Когато цвѣтята цвѣтятъ, любовта иде. Когато птичкитѣ пѣятъ, любовта иде. Щомъ дойде нѣкакво благо, съ него за-

едно иде и любовта. Влѣзе ли въ ума ви една свѣтла мисль, въ сърдцето—едно възвишено чувство и въ волята — силенъ потикъ, ще знаете, че любовта е дошла.

Всички хора говорятъ за любовта, но това не е достатъчно. Любовта се проявява въ дѣла. Какво трѣбва да направите за онзи, когото обичате? Ако е боленъ, въ името на любовта трѣбва да пожелаете да оздравѣе; ако е грозенъ, въ името на любовта трѣбва да пожелаете да стане красивъ; ако е слабъ, въ името на любовта трѣбва да пожелаете да стане силенъ. Любовта предава на човѣка нѣщо сжществено. Като дойде при васъ, тя веднага разбира, отъ какво имате нужда, и ви го доставя. Който ви обича, като види, че сте гладенъ, ще ви донесе хлѣбъ; ако сте жаденъ, ще ви донесе вода; ако сте босъ, ще ви купи обуца. Който ви обича, непрѣменно ще даде подслонъ на вашитѣ добри мисли, чувства и постѣпки. Като знаете това, благодарете на Бога за любовта, чрезъ която Той се проявява. Любовта се проявява чрезъ различнитѣ хора, и всѣки ще ви предаде частъ отъ това, което носи въ себе си: музикантътъ ще ви предаде нѣщо отъ своята музика, художникътъ — отъ своето художество, здравиятъ — отъ своето здраве, болниятъ — отъ своята болестъ, недоволниятъ — отъ своето недоволство и т. н. Любовта е проводникъ и на положителнитѣ, и на отрицателнитѣ сили въ природата.

Казано е въ Писанието: „Духътъ ще ви научи, какво да правите.“ Значи, когато любовта дойде, тя ще ви научи, какво да правите. Тя ще ви научи да превеждате символитъ, чрезъ които природата ви говори. Всѣко растение, всѣко животно е символъ, който трѣбва да се разбира. Запримѣръ, виждате единъ бѣлъ волъ и единъ черенъ биволъ. Волътъ казва, че той отвѣнъ е станалъ бѣлъ, но иска и отвѣтре да стане такъвъ. Биволътъ пъкъ казва, че отвѣнъ е черенъ, но иска поне отвѣнъ да стане бѣлъ. Той намира, че познава вече законитъ на черния цвѣтъ, затова се стреми къмъ бѣлия. Значи, волътъ иска да стане отвѣтре бѣлъ, а биволътъ отвѣнъ. Нѣкои хора сж отвѣтре черни, а отвѣнъ — бѣли. Други — обратно: отвѣнъ сж черни, а отвѣтре — бѣли. И едниѣ, и другитѣ се стремятъ къмъ бѣлия цвѣтъ. Който е бѣлъ отвѣнъ, иска и вѣтре да стане бѣлъ; който е отвѣнъ черенъ, иска първо отвѣнъ да побѣлѣе, а после отвѣтре.

Радвайте се на слънцето, което изгрѣва и залѣзва. Радвайте се на цвѣтията, които цвѣтятъ и разнасятъ благоуханието си надалечъ. Радвайте се на изворитѣ, които текатъ. Радвайте се на птицитѣ, които пѣятъ. Радвайте се на всѣки човѣкъ, който ви срещне и ви се усмихне. Богъ говори чрезъ всичко живо и ви поздравява.

Като ученици на Великия животъ, съветвамъ ви да пожелаете такова нѣщо, отъ

което да научите, какъ да придобивате Божиитѣ блага и какъ да ги раздавате. Това нѣщо е любовта. Пожелайте да ви посети любовта, да ви донесе своитѣ благословения. Радвайте се, ако любовта ви посети, и благодарете, че е превърнала погрѣшкитѣ ви въ скъпоценни камъни, съ които да се украсявате. Въ бѣдеще огърлицитѣ и прѣстенитѣ ви ще бѣдатъ украсени съ вашитѣ минали погрѣшки, недоволства и недоразумения. Това подразбира стихътъ: „Ще залича грѣховеѣ ви и нѣма да ги спомена.“ За това време, именно, говори Христосъ: „Око не е видѣло и ухо не е чуло това, което Богъ е приготвилъ за онѣзи, които Го любяѣ.“ За да се ползвате отъ Божията Любовь, обичайте всичко, чрезъ което Той се проявява. Той присѣствува между всички, които се обичаѣ, и ги свързва. Затова е казано, че дете сж двама или трима, събрани въ Негово име, тамъ е Богъ. Безъ Неговото присѣствие хората не могатъ да проявятъ любовта си. Тѣ сж полюси, а Богъ — съединителната връзка между тѣхъ.

Желая ви отъ днесъ нататкъ да започнете да се подмладявате, да се върнете назадъ, най-много отъ 1—14 годишна възраст. Погоре отъ 14 години никой да не отива. Какво означаватъ числата отъ едно до десетъ? Числото едно означава творческия принципъ, дветѣ—число на раздори, третѣ—число на примиряване, четиритѣ — изкуство за дѣление на

нѣщата, петъ — изкуство за добро свършване на работитѣ, шестъ — да ядешъ сладко, седемъ — почивка, осемъ — изплащане на дълговетѣ, деветъ — примиряване съ противоречията, т. е. резултатъ на всички работи, десетъ — отиване при Бога, да дадешъ отчетъ за всичко, което си направилъ на земята.

Съвременнитѣ хора се интересуватъ отъ много нѣща, но на първо мѣсто искатъ да знаятъ, какво ще стане съ тѣхъ. Какво ще стане съ васъ? Ще имате и свѣтли, и облачни дни въ живота си, както днешниятъ день. Днесъ е облачно. Това показва, че месечината ще ни създаде известни неприятности. Съ други думи казано: лакомството ще създаде голѣми неприятности на хората. Не е лесно да се държи човѣшката глава въ изправностъ. Тя се нуждае отъ съответна храна. Сжщото можемъ да кажемъ и за човѣшкото сърдце и за човѣшката воля. Не е нужно много храна на човѣка, но той се нуждае отъ чиста, доброкачествена храна. Запримѣрь, пчелитѣ не ядатъ много, но се хранятъ съ специална храна: царицата съ единъ родъ храна, работниците — съ друга и търтеитѣ — съ трети видъ храна. Изобщо, мислитѣ се нуждаятъ отъ единъ родъ храна, чувствата — отъ другъ родъ и постѣпкитѣ — отъ трети.

Днесъ всички хора очакватъ нѣкакво благословение, безъ да иматъ предъ видъ, че това зависи отъ тѣхъ. Посѣйте въ градината си

добритъ семена на вашия умъ, на вашето сърдце и на вашата воля, за да получите изобилно Божието благословение. Всѣко семе трѣбва да бжде поставено на своето мѣсто, при специална за него почва. Не е ли на мѣстото си, то не може да даде очакванитъ резултати. Сжщото е и въ музиката. Ако всѣка нота не е на мѣстото си, нищо не може да излѣзе.

Желая на всички да се подмладите, да се върнете къмъ своето детство, да се върнете къмъ първоначалната си сила. Казано е въ Писанието: „Които очакватъ Господа, ще се обновятъ“.

•

3. Съборна беседа отъ Учителя, държана на 25. августъ, 5 ч. с. 1941 г. София. — Изгрѣвъ.

Новиятъ пжтъ

Размишление.

Новиятъ пжтъ е този, по който човѣкъ може да постигне всичко, каквото душата му желае. Съвременнитѣ хора страдатъ все отъ непостигнати желанія. — Защо не могатъ да постигнатъ желаніята си? — Защото ходятъ въ стария пжтъ. Докато сж въ стария пжтъ, ще постигнатъ само нѣкои желанія, а повечето ще останатъ нереализирани.

Сега азъ засѣгамъ повърхностно мисълта за нереализиранитѣ и непостигнати желанія. Давамъ ви само семенца, които вие сами трѣбва да посѣете. Като изникнатъ семената и се развиятъ въ голѣми дървета, тѣ ще дадатъ плодъ. Вие ще опитате плодоветѣ имъ и ще разберете, какво се е съдържало въ тѣхъ. Вие сте като пжтници на голѣмъ параходъ, дошли на земята, да минете голѣмо пространство, да се учите, да придобивате знания. Наготово нищо не се дава. Всѣки самъ трѣбва да оре, да сѣе, да жъне, за да има право да се ползува отъ плодоветѣ си. Едно време земята, като голѣмъ параходъ, имала 500 комина; днесъ сж останали само 56. Голѣма екскурзия е предприелъ човѣкъ. Той е извървѣлъ едва половината пжтъ, мно-

го още има да пжтува. Досега земята е пжтувала два и половина милиарда години. Значи, още два и половина милиарда години ще пжтува. Като не знаятъ това, всички хора бързатъ, всѣки иска часъ по-скоро да постигне нѣщо, да реализира желанията си. Колкото и да бърза, въ единъ животъ човѣкъ не може да постигне всичкитѣ си желания. Дълъгъ е неговиятъ пжтъ. Той ще се ражда и ще заминава много пжти отъ земята, докато най-после спре на опредѣленото пристанище.

Хората се страхуватъ отъ смъртъта, затова бързатъ да свършатъ работитѣ си. Нищо страшно нѣма въ смъртъта. Смъртъта е малко изпитание, презъ което всѣки човѣкъ минава. Да умрешъ, това значи, да ударишъ крака си въ единъ камъкъ и да се спрешъ нѣкъде да го превържешъ. Понеже кракътъ те боли, ще поплачешъ малко и, като мине болката, отново ще продължишъ пжтя си. Тѣй щото, смъртъта не е нищо друго, освенъ удряне на краката въ камънитѣ. Колкото по-невнимателно вървишъ, толкова по-силно ще удряшъ краката си и толкова по-голѣми болки ще имашъ. За да не страдате, ходете внимателно, избирайте равни пжтища. Всѣки ще умре, но да умре по естественъ начинъ, безъ голѣми сътресения и мъчности.

Всички хора се интересуватъ отъ смъртъта и питатъ, кжде отива умрѣлиятъ. Нѣкои казватъ, че умрѣлиятъ отива при Бога, а други отричатъ съществуването на духовния

свѣтъ и казватъ, че съ смъртта животътъ на човѣка се свършва. Азъ пъкъ виждамъ, че умрѣлиятъ стои на пѣтя и плаче. — За какво плаче? — За съборената си кѣща. Когото срещне, той го спира и запитва, може ли да си направи нова кѣща. Отговорътъ е много простъ. Ако имашъ материалъ, можешъ да си направишъ нова кѣща. — Нѣмамъ материалъ. — Щомъ нѣмашъ материалъ, ще стоишъ на пѣтя и ще плачешъ. Ако искашъ да работишъ, ще ти дадатъ работа, докато спечелишъ пари, да си построишъ нова кѣща. Докато си направишъ кѣщата, ще живѣешъ подъ наемъ, като кираджия.

Казвате, че умрѣлитъ отиватъ при Бога. Богъ е навсѣкжде. И подъ наемъ да живѣешъ, и собственикъ да си, пакъ си при Бога. Ако си собственикъ и не знаешъ, какъ да се справяшъ съ своята собственостъ, Богъ заповѣдва да те извадятъ отъ кѣщата и да те оставятъ на пѣтя, да се принудишъ да потърсишъ нѣкоя кѣща, да влѣзешъ въ нея като кираджия. Докато не признаешъ собственика на кѣщата за господарь, нѣма да направишъ своя кѣща. Ще ходишъ отъ кѣща въ кѣща, докато най-после разберешъ, че Единъ е истинскиятъ Господарь въ свѣта. Единъ е Господарьтъ и на собственицитъ, и на наемателитъ. Щомъ признаете Бога за Господарь на свѣта, всичкитъ ви работи ще се наредятъ добре. Достатъчно е да помислите за Бога, за да се изпълни душата ви съ лю-

бовъ и радостъ, лицата ви да свѣтнатъ като днешния день. Само при това положение човѣкъ започва да разбира, че е пжтникъ, на когото предстои дълъгъ пжтъ. Това сж два и половина милиарда години! Колко време сж нуждни, за да пренесете това число отъ едно мѣсто на друго? Ще кажете, че времето не се носи. И времето се носи. Запримѣрь, нѣкой човѣкъ живѣлъ 45-50 години и тежи около 60-70 кгр. Той е сгжстилъ времето въ себе си, събралъ е 45 години на едно мѣсто и, дето ходи, навсѣкжде ги носи. Едногодишното дете тежи 7-8 кгр. Значи, детето е събрало малко време въ себе си. Стариятъ човѣкъ пжкъ постепенно губи отъ теглото си. — Защо? — Той билъ търговецъ, продалъ стоката си и олекналъ. Това не значи, че изгубилъ нѣщо. Материята, т. е. стоката е превърналъ въ пари. Като пипне джоба си, изпитва радостъ, паритѣ му дрѣнкатъ веселятъ го.

Днесъ всички хора търсятъ новъ пжтъ, но още живѣятъ по стария начинъ. Новиятъ пжтъ подразбира нова мисль и нови чувства. Докато човѣкъ мисли само за топлото си легло, да спи, колкото може повече, да се завива въ топли и дебели юргани, всѣкога ще бжде далечъ отъ новия пжтъ. Който се лени и мисли само за удобства, никога не може да възприеме новото. Подвиженъ трѣбва да бжде човѣкъ и въ мислитѣ, и въ чувства-та си. Нѣкои искатъ на станатъ духовни, но не сж се справили съ леностъта си. Тѣ ми-

слятъ, че само по външенъ път могатъ да станатъ духовни. — Въ какво се заключава външниятъ начинъ на работа? Ще кажете, че, за да бжде духовенъ, човѣкъ трѣбва да яде малко, да бжде слабъ, да се облича скромно. Вѣрно е, че духовниятъ човѣкъ не трѣбва да бжде много дебелъ, но и сухъ не трѣбва да бжде. Съберете дебелия и сухия, раздѣлете ги на две и, каквото се получи, ще се образува истински духовния човѣкъ.

Какво представятъ дебелината и сухотата? Дебелината, т. е. пълнотата може да се уподоби на жената, на сестрата, а сухотата — на мъжа, на брата. — Защо братътъ е сухъ, а сестрата — пълна? — Защото братътъ е миналъ презъ огънь и се е стопилъ. Понеже нѣкога и той е билъ дебелъ, но не изпълнявалъ Божиата воля, прѣкаралъ го презъ огънь. За да не попадне въ сѣщото положение, сестрата трѣбва да изпълнява Божиата воля. Като изпълнява Божиата воля, тя дава частъ отъ своитѣ мазнини на брата си, и обмѣната става правилно. Тѣй щото, за да не стане суха, сестрата трѣбва да се научи да дава, а братътъ — да взима. Ще кажете, че това е алегория. Разбирайте, както искате, но казвамъ: Горко на сестритѣ, които иматъ богатство, но не даватъ. Горко на сиромаситѣ братя, които не знаятъ да взиматъ. Блажени сѣ богатитѣ сестри, които знаятъ да даватъ. Блажени сиромаситѣ братя, които знаятъ да взиматъ. Блаженъ е, който сѣе; блаженъ е и който,

жъне. Блаженъ е, който има дѣлъ въ сѣтото и въ жънатото.

Какво разбираме подъ думитѣ тлъсть и сухъ? Тлъсти хора сж ония, които иматъ жито за сѣне. Сухи пъкъ сж ония, които нѣматъ жито за сѣне, но могатъ да работятъ. Значи, тлъститѣ даватъ житото, сухитѣ го взиматъ и го посѣватъ на нивата. И еднитѣ, и другитѣ сж на мѣстото си. Всѣки има своето предназначение. Ако свѣтътъ бѣше съставенъ само отъ тлъсти, или само отъ сухи хора, животътъ щѣше да бжде крайно еднообразенъ. Еднообразието ражда нещастията. Човѣкъ не може нито постоянно да работи, нито постоянно да почива. Нуждна е смѣна на състоянията. Недоволството произтича отъ чрезмѣрна работа, която уморява човѣка. За да си почине, той трѣбва да бжде доволенъ. Какво придобива човѣкъ, ако постоянно държи въ ума си мисълта да стане богатъ, ученъ, силенъ? Какво ще направишъ, ако имашъ единъ милиардъ лева въ нѣкоя банка? Голѣмото богатство е товаръ, съ който човѣкъ мъчно се справя.

Помнете: Новиятъ пътъ въ живота съветва хората да не товарятъ умоветѣ си съ излишни мисли, сърдцата си—съ излишни чувства и тѣлата си — съ излишни постѣпки. Освободете се отъ всичко излишно. Задържайте въ душата си само същественото, отъ което тя се нуждае. Човѣкъ може да се освободи отъ ненуждния товаръ по три начина: или като

приложи любовта, или като приложи мъдростта, или като приложи истината. — Кое е излишното, съ което човѣкъ се товари? — Всѣко нѣщо, съ което човѣкъ е натоваренъ и не знае, защо му е този товаръ, представя излишенъ товаръ. То не е нѣщо съществено. Той пѣшка подъ този товаръ. Същото е и съ товарнитѣ животни. Натоварите една кола съ пѣсѣкъ и впрегнете два вола да я каратъ. Воловетѣ теглятъ колата, пѣшкатъ, мжчатъ се. Ако ги запита нѣкой, какво носятъ, ще кажатъ, че не знаятъ. Тѣ не знаятъ и кжде го носятъ. Пазете се и вие да не носите товаръ, който не знаете, какъвъ е и кжде го носите. Когато се натовари съ нѣщо съществено, човѣкъ се радва. Колкото и да е тежъкъ товарътъ, той е доволенъ. Обаче, ако носи пѣщо не съществено, той пѣшка, мжчи се, чувства се обремененъ. Следователно, пазете се отъ ненужднитѣ страдания, които сж излишенъ товаръ. Като не разбира законитѣ, човѣкъ самъ си създава страдания, които обременяватъ душата и духа му.

Какво трѣбва да прави човѣкъ, за да се освободи отъ ненужднитѣ страдания, отъ излишния товаръ? — Още съ ставането си отъ сънъ, той трѣбва да нагласи добре своя умъ, своето сърдце и своята воля, като струни на цигулката си, и да започне да свири. Тонътъ до е основниятъ тонъ на волята, ми — на сърдцето и соль — на ума. Тритѣ тона до, ми, соль образуватъ хармониченъ акордъ, който показъ-

ва, че човѣкъ се е нагласилъ правилно, т. е. влѣзълъ е въ хармония съ Божествената воля, съ Божественото сърдце и съ Божествения умъ. Този човѣкъ е сжщевременно въ хармония съ ума, сърдцето и волята на всички разумни сжщества. Той може да се нарече щастливъ. Който не е въ хармония съ общия тонъ на живота, той е нещастенъ и постоянно се оплаква, че никой не го обича. Нещастieto му се заключава въ това, че живѣе въ любовта, а не я вижда. Майка му и баща му го обичатъ, носятъ всичкитѣ блага, отъ които и той се ползува; братята и сестритѣ му услужватъ, но той иска друго нѣщо. Едва става сутринъ отъ сънь, чака го вече готова трапеза, съ различни блага. Сестритѣ и братята му го канятъ да се нахрани добре. Каква по-голѣма любовъ искате отъ тази? Нищо друго не ви остава, освенъ да седнете предъ трапезата наредъ съ всички и да благодарите на Онзи, Който ви дава изобилно блага.

Следователно, щомъ станете сутринъ отъ сънь и се изправите на краката си, благодарете, че можете да ходите, да стоите прави. Краката сж основа на живота — добродетелитѣ, съ които можете да работите. Колкото и да сж слаби краката ви, бждете благодарни и за тѣхъ. По-добре ли е да нѣмате крака? Който има крака, а не може да се държи на тѣхъ, не може да ходи, той нѣма основа на живота. Изкуство е да знае човѣкъ, какъ да ходи, какъ

да прегъва колѣнетъ си. Щастието на човѣка зависи отъ умѣнето му да ходи. Като свива и изправя краката си, човѣкъ лесно минава презъ мжнотиитѣ, поставени на пътя му. — Защо сж поставени мжнотии на човѣшкия пътъ? Кой ги е поставилъ? — Това сж въпроси, на които нѣма да се даде отговоръ, не сте готови още да ги разберете.

Нѣкои си задаватъ въпроса, кой е създалъ свѣта и защо го е създалъ. Да се задаватъ такива въпроси, това значи, да си въобразява човѣкъ, че може да разбере всичко. Какво може да разбере ученикътъ по музика, ако току-що е постъпилъ въ училището? И да има желание учителятъ да му говори нѣщо върху музиката, ученикътъ нѣма да го разбере. Учителятъ ще говори, а ученикътъ ще слуша и най-после ще засни — не разбира нищо отъ предмета. Той едва се е запозналъ съ първия тонъ на музиката. Като работи известно време въ това направление, той ще започне да разбира, какво нѣщо е музиката, какъ е създадена тя и какво е нейното предназначение. Ако питате, за кого е създадена музиката, ще ви кажа: Музиката е създадена за развлѣчение на младитѣ, красотата — за развлѣчение на възрастнитѣ, а почивката — за развлѣчение на старитѣ. — Какво представя почивката въ живота? — Това, което наричаме почивка въ живота, представя пауза въ музиката. Значи, за да разбира музиката, човѣкъ трѣбва да започ-

не да работи отначало, — Кое е началото? — Главата е начало. Всѣко нѣщо има свое начало, т. е. своя глава. И човѣкъ, като живо същество, има глава, която ражда нѣщата.

Като изучаваме растенията и животнитѣ, виждаме, че и тѣ иматъ глава, т. е. начало на създаването си. Когато се е създавала главата на растенията, земята имала съвсемъ другъ видъ отъ този, въ който днесъ я виждаме. Когато се е създавала главата на животнитѣ, земята имала пакъ особенъ видъ; когато се е създавала главата на човѣка, земята е придобила новъ видъ. Днесъ се създава новъ човѣкъ, съ нова глава. Следователно, старата глава на човѣка трѣбва да се замѣсти съ нова. Докато е още съ старата глава, той не може да разбира свѣтитѣ и възвишени идеи, които идатъ отъ разумния свѣтъ. Не само отъ нова глава се нуждае човѣкъ, но и отъ ново сърдце и ново тѣло. Хората умиратъ, за да се освободятъ отъ старитѣ си глави, сърдца и тѣла и да ги замѣстятъ съ нови. Само новитѣ глави могатъ да разбератъ, възприематъ и приложатъ новитѣ идеи. — Защо се раждатъ хората? — За да опитатъ Божиитѣ блага и Великата Божия милость. Когато нѣкой се оплаква, че животътъ му е тежъкъ, че не може да се справи съ мжнотиитѣ, Богъ казва: Вземете старата глава на този човѣкъ и му дайте нова. Това наричаме ние смъртъ. Като умре, той започва да плаче, да се вайка, иска пакъ да

живѣе на земята, да изправи погрѣшките си. Богъ отново му дава животъ, да опита новитѣ условия и да се изправи. Така човѣкъ ту умира, ту отново се ражда, докато дойде до съвършенството, къмъ което се стреми. Своеправенъ е човѣкъ, мъчно се изправя, но, въпрѣки това, Богъ му дава условия да живѣе, да се ражда много пѣти на земята, за да научи великите Божии закони и да ги прилага.

Първото нѣщо, което се изисква отъ всички хора, е да проявятъ доброто, което е вложено въ тѣхъ. Безъ доброто животътъ нѣма основа. Още съ ставането си отъ сънъ, човѣкъ трѣбва да си постави за задача да направи едно добро, което до вечерята още да принесе своя плодъ. Значи, ще посадишъ семето на доброто, ще го полѣешъ, да расте, и ще го наглеждашъ. Вечерята ще отидешъ при него, ще оберешъ плода му и ще го принесешъ даръ предъ Божия олтаръ. Така постъпва всѣки баща. Той се връща вечеръ отъ работа и носи на децата си нѣщо за ядене, или нѣкакви играчки. Въ който домъ влѣзете, трѣбва да носите нѣщо хубаво — всѣки споредъ възможноститѣ си: музикантътъ ще принесе въ даръ нѣщо отъ своята музика, художникътъ — една отъ своитѣ картини, добриятъ човѣкъ — своето добро, което е подобно на аромата на цѣвналитѣ цвѣтя, които отдалечъ привличатъ работнитѣ пчелички.

Въ това отношение, всѣки човѣкъ, който е дошълъ на земята да учи, не е нищо друго,

освенъ цвѣте, което трѣбва да цѣвне, да завърже и да узрѣе. Цвѣтътъ и плодътъ сж неговитѣ богатства, които трѣбва да се разнесатъ по цѣлия свѣтъ. Отъ всички краища на свѣта ще дойдатъ работливитѣ пчелички, да събератъ медъ и да го занесатъ въ кошеритѣ си. Всѣка мисль е цвѣтъ, който цѣвти въ ума; всѣко чувство е цвѣтъ, който цѣвти въ сърдцето и всѣка постѣпка е цвѣтъ, който цѣвти въ тѣлото. Ако не цѣвти въ ума, въ сърдцето и въ тѣлото си, човѣкъ не може да бѣде здравъ. Това е животъ вѣченъ, постоянно да цѣвтишъ, да завързвашъ и да зрѣешъ и отъ плодоветѣ си да се ползувашъ и ти, и твоитѣ ближни.

Цѣвтенето, като вѣченъ процесъ, става не само съ мислитѣ, съ чувствата и съ постѣпкитѣ, но и съ любовта. И любовта цѣвти. Има любовъ, която цѣвти въ тѣлото, въ сърдцето, въ ума, въ душата и въ духа на човѣка. Какъ става това цѣвтене, не може да се обясни. То може само да се опита, но не днесъ. Сегашнитѣ хора сж въ началото на красивия животъ — въ живота на великата любовъ. Единъ день тѣ ще влѣзатъ по-навжтре и тогава ще разбератъ, какво значи, да цѣвти любовта въ тѣхния умъ, въ тѣхното сърдце и въ тѣхната воля. Още по-късно ще разбератъ цѣвтенето на любовта въ душата и въ духа имъ. Когато опитатъ тѣзи процеси въ себе си, хората ще се познаятъ като братя и сестри на единъ и сжщъ Баща. Докато дойде

този день, тѣ ще бждатъ чужди единъ за другъ, и отношенията имъ ще бждатъ, както тия между търговецъ и клиентъ. Търговецътъ дава толкова, колкото получава отъ клиента. Ако нищо не получи, нищо не дава. Засега размѣната или обмѣната между хората сж монетитѣ — книжни, медни, желѣзни, сребърни и златни. Тѣ сж подобни на мостове, които свързватъ единъ човѣкъ съ другъ. Когато правите мостъ, служите си съ дървени и желѣзни греди. Дървенитѣ лесно гниятъ, а желѣзнитѣ — рѣждясватъ. И еднитѣ, и другитѣ не сж устойчиви. Тѣ трѣбва да се замѣстятъ съ златни. Изобщо, всички мостове въ човѣшкия животъ трѣбва да бждатъ отъ златни греди и, вмѣсто камъни, диаманти. — Възможно ли е това? — За психическия животъ на човѣка всичко е възможно. Защо мостътъ между мислитѣ и чувствата, между чувствата и постѣпкитѣ да не бжде златенъ?

Като ученици на живота, пазете се да не изгубите красотата, музиката и смисъла на живота, Запримѣръ, въ музикално отношение, тѣлото, сърдцето и умътъ иматъ свои основни тонове. Основниятъ тонъ на тѣлото е до, на сърдцето — ми, на ума — соль. Всѣки тонъ отъ своя страна съдържа известни качества, които трѣбва да проявява. Въ този смисълъ, не е достатъчно умътъ да отговаря на тона соль но всѣка мисълъ трѣбва да има достатъчно свѣтлина, звучностъ, уханье, сладостъ и мекота. Ако мислитѣ не съдържатъ

тѣзи качества, човѣкъ не може да мисли право. Да мисли право, това е задачата на всѣки човѣкъ на земята. Когато гледате картинитѣ на нѣкой художникъ, отъ тѣхъ разбирате, какви мисли сж го вълнували. Запримѣръ, ако той рисува нѣкой човѣкъ и подъ очитѣ му туря голѣми сѣнки, това показва, че този човѣкъ е миналъ презъ тежки изпитания. Значи, художникътъ е възприелъ състоянието на обекта и го изразилъ на портрета. Ако сѣнкитѣ подъ очитѣ сж слаби, животътъ на този човѣкъ е лекъ. Дали веждитѣ на човѣка сж дебели или тънки, това показва, презъ какви физически мжнотии е миналъ той. Ако физическитѣ мжнотии сж били голѣми, веждитѣ сж станали дебели. Тънкитѣ вежди показватъ, че човѣкъ не е миналъ презъ голѣми физически изпитания. Следователно, когато рисува образи на хора, художникътъ влага въ тѣхъ и своята мисълъ. Сегашнитѣ момци обичатъ повече моми съ тънки вежди, а не съ дебели. Който има дебели вежди, има повече да плаща — голѣми сж дълговетѣ му. Който има тънки вежди, почти е наредилъ материалнитѣ си работи.

Когато хората се разочароватъ, казватъ, че не се нуждаятъ отъ любовта на никого. Момата казва, че не се нуждае отъ любовта на момъка; момъкътъ пъкъ, че не се нуждае отъ любовта на момата. Това не е вѣрно. Всѣки човѣкъ иска да обича и да бжде обичанъ. Това е велико, Божествено право на

човѣшката душа. Любовта е потикъ, импулсъ въ живота. Ето защо, като живѣе, човѣкъ се нуждае отъ любовта на Бога, на ближния си и отъ своята любовъ. Човѣкъ се нуждае отъ любовта на растенията и на животнитѣ, отъ любовта на свѣтлината, на въздуха, на водата и на земята. Човѣкъ се нуждае отъ всѣкакъвъ видъ любовъ. Въ това, именно, се заключава предимството на човѣка надъ другитѣ животни. Всѣко живо същество предава любовта си на човѣка по свой специфиченъ начинъ: растенията — чрезъ своитѣ плодове; въздухътъ — чрезъ съставнитѣ си елементи и чрезъ животворната сила, която повдига и укрепва духа; свѣтлината — чрезъ благо, което носи въ себе си. Който разбира законитѣ на свѣтлината, лесно я възприема.

Съвременнитѣ хора искатъ нѣщо, но не знаятъ, какъ да го придобиятъ. Религиознитѣ хора очакватъ нѣкакъвъ бждещъ животъ на небето, но не знаятъ, какъ да го придобиятъ, нито знаятъ, кжде е това небе. Младата мома търси добъръ момъкъ, да я направи щастлива, но не знае, какъ и кжде да го намѣри. Тя мисли, че като се облича хубаво, полесно може да го намѣри. Вѣрно е, че добре облѣчената мома спира погледа на момъка, но, като се ожени за нея, щастieto ѝ нѣма да дойде отъ хубавата шапка и рокля, нито отъ модернитѣ обуца, но отъ нейната глава и нейнитѣ ржце. Щомъ е разумна и работлива, тя може да бжде щастлива.

И тъй, за да бжде щастливъ, да намѣри това, което иска, човѣкъ трѣбва да отвори ума, сърдцето и тѣлото си за новото, да чуе гласа на Бога, Който се разхожда въ райската градина и му говори. Богъ изпраща любовта си къмъ всички живи същества и ги учи, какъ да живѣятъ. Нѣкой се оплаква отъ братата си, че му взелъ известна сума и не иска да я върне. Господъ казва: Ще ви се даде двойно повече. Благодарете, че, поради нещастията, които ви сполетяватъ, имате възможностъ да отидете при Бога. Ако не ставаше нужда да се оплачете на нѣкого, не бихте потърсили Бога. Нуждитъ на хората ги заставятъ да търсятъ помощта на възвишенитъ и разумни същества. Запримѣръ, ако човѣкъ не се нуждае отъ просвѣта, не би търсилъ учители; ако не се нуждае отъ правосудие, не би търсилъ съдии и т. н. Дали животътъ е добъръ, или лошъ, това да не ви смуцава. По-добъръ животъ отъ сегашния не можете да намѣрите. Ще кажете, че днесъ ставатъ войни, кражби, убийства. Въ бждеще всичко лошо ще се превърне на добро. Лошитъ думи ще се превърнатъ на скъпоценни камъни. Ако хората не ви разбиратъ, вие трѣбва да ги разбирате. Радвайте се, когато разбирате хората; радвайте се и когато тѣ ви разбиратъ. Ако разбирате учителя си, ще се ползвате отъ неговитъ уроци. Ако той ви разбира, ще знае, какъ да ви предаде урока си, да го научите лесно. Изобщо,

добре е хората взаимно да се разбиратъ.

Кой разбира човѣка най-добре? — Разумната природа. Следователно, искате ли нѣщо, влѣзте въ връзка съ разумната природа, да вземете отъ нея това, отъ което се нуждаете, но и да ѝ дадете нѣщо отъ себе си. Природата дава, но иска да получи нѣщо отъ васъ. Единъ отъ важнитѣ закони на природата е законътъ на обмѣната. Не можешъ да обичашъ, ако не те обичатъ. И обратно: не могатъ да те обичатъ, ако не обичашъ. Природата се радва, когато ние оценяваме благата, които ни дава, и благодаримъ за тѣхъ.

И тъй, проявете доброто и ходете въ правия пѣтъ. Впрегнете ржцетѣ си на работа, за да проявите справедливостта си. Ценете красотата, за да развивате очитѣ си. Възприемайте хармоничнитѣ звукове, за да придобиете разумността. Радвайте се на благоуханието на цвѣтята, за да бждете здрави. Всѣки човѣкъ е цвѣте съ специфично уханье. Ако обонянието ви е силно развито, като се приближите къмъ нѣкой човѣкъ, веднага ще го уподобите на нѣкое цвѣте — карамфилъ, роза, теменуга и т. н. Благодарете, че сте цвѣтя отъ Божествения свѣтъ и съ благоуханието си привличате разумнитѣ същества при себе си. Ще кажете, че човѣкъ е най-съвършеното същество на земята, създадено по образъ и подобие Божие. Думитѣ „образъ и подобие“ означаватъ предаване на Божията Любовь въ по-голяма степенъ, въ

сравнение съ всички други същества. И растенията, и животните предаватъ любовта, но човѣкъ я предава въ най-висока степенъ. Когато възприема и предава Божията Любовъ правилно, човѣкъ е направенъ по образъ и подобие Божие. Когато предава само своята любовъ, човѣкъ е изопачилъ образа на Бога въ себе си и създалъ свой образъ, въ който има нѣщо изкривено: или очитѣ, или носа, или ушитѣ, или черепа, или рѣцетѣ, или краката. Каѳо разглеждате сегашния човѣкъ, виждате, че нѣщо му липсва. Това показва, че той се е отклонилъ повече или по-малко отъ Първичния образъ, по който е билъ създаденъ.

Всички хора се нуждаятъ отъ едно огледало, което постоянно да носятъ съ себе си. Каквато мисль, или каквото чувство мине презъ ума и сърдцето ви, огледайте се, да видите, по-красиви ли ставате, или губите красотата си. Гледайте красивото въ свѣта и работете върху себе си, и вие да го придобиете. Радвайте се, че срѣщате хора съ красиви очи, уши, носове, рѣце и крака, да знаете, какво се изисква отъ всѣки човѣкъ. Красиви сж очитѣ на нѣкой човѣкъ, защото той възприема и предава Божията свѣтлина чрезъ тѣхъ. Ако очитѣ на нѣкого не сж красиви, това показва, че Божествената свѣтлина не се пречупва правилно чрезъ тѣхъ и, вмѣсто свѣтлина, отъ него излиза тъмнина. Тъмнината, която излиза отъ очитѣ на човѣка, го-

вори за неговия изопаченъ животъ. Той крие нѣщо въ себе си, за което не иска никой да знае. Всѣко нѣщо, което е взето безъ позволение, трѣбва да се върне. Злото не се крие въ предмета, който е взетъ, но въ непослушанието. Никога не взимайте нѣщо безъ позволения на любовта. Искате ли да откъснете единъ плодъ, питайте любовта. Ако ви позволи, откъснете го. Ако не ви позволи, откажете се отъ него. Пазете свето заповѣдитѣ на любовта. Тя заповѣда на първитѣ човѣци да не ядатъ отъ забранения плодъ, но тѣ не я послушаха.

Като се намѣрятъ въ мжнотии и изпитания, хората се запитватъ, какъвъ е смисълтъ на живота. Смисълтъ на живота се заключава въ послушанието. — Кого трѣбва да слуша човѣкъ? — Любовта. Само онзи проявява послушание, койго носи любовта въ себе си и е готовъ да ѝ служи. Като обича нѣкого, той ще говори само върху нѣща, които неговиятъ възлюбенъ обича. И ще му дава само такива работи, каквито той обича. Ето, Богъ ни обича и ни дава само такива нѣща, които и ние обичаме и които сж за наше добро. Той ни е далъ тѣло, сърдце, умъ — нѣща, които ние разбираме, ценимъ и можемъ да използваме като пособия за развиването на нашата душа. Като знае цената на това, което Богъ му е далъ, човѣкъ трѣбва да държи въ исправностъ своето тѣло, своето сърдце и своя умъ. Никакъвъ не-

джгъ не се позволява да има човѣкъ — нито въ ума, нито въ сърдцето, нито въ тѣлото си. Бждешиятъ човѣкъ трѣбва да има съвършено тѣло, съвършенъ умъ, съвършено сърдце — безъ никакъвъ неджгъ. За да се създаде такава тѣло, човѣкъ трѣбва още отсега да работи за изправяне на своитѣ неджзи. Да се изправи човѣкъ съвършено, това значи, да се роди изново, отъ вода и Духъ. Затова е казано, че родениятъ отъ Бога грѣхъ не прави.

Казано е въ Писанието: „Докато не се родите изново, не можете да влѣзете въ Царството Божие“. За да се новороди, човѣкъ трѣбва да прави всичко съ любовъ. — Защо? — Защото само любовта изправя нѣщата. Като обичашъ, ти знаешъ, какъ да постѣпвашъ. Каквото давашъ, ще давашъ съ любовъ. Ако давашъ плодъ, ще дадешъ най-хубавия, който имашъ. Ако кажешъ нѣкаква мисълъ, и тя ще бжде най-хубавата, която имашъ. Ако дадешъ чувство, и то ще бжде най-хубавото. Кой нѣма да благодари за най-хубавото, което му се дава? Всички живи същества — и растенията, и животнитѣ, и хората говорятъ за любовта, търсятъ я и, като я намѣрятъ, всѣки я проявява по свой начинъ. Хората се различаватъ единъ отъ другъ по начина, по който проявяватъ любовта. Затова, именно, тѣ дѣлятъ любовта на човѣшка и на Божествена. Любовъ, която има отношение само къмъ единъ човѣкъ и се

опетнява, е частична. Тази любов наричаме човѣшка. Любовъ, която има отношение къмъ всички хора и никога не се опетнява, е Божествена.

Единственото нѣщо, което никога не се опетнява, е Божията Любовъ. Единственото нѣщо, което никога не се опетнява, е Божията Мъдростъ. Единственото нѣщо, което никога не се опетнява, е Божията Истина. Вложете любовта, мъдростта и истината като основа на живота си, за да бъдете всѣкога чисти и да се ползвате отъ Божието благословение.

Сегашниятъ свѣтъ се нуждае отъ добри сестри, отъ справедливи братя, отъ разумни бащи и отъ любещи майки.

•

4. Съборна беседа отъ Учителя, държана на 26. августъ, 1941 г. 5 ч. с. София. — Изгрѣвъ.

Зората на живота

Размишление.

Упражнение. Ржцетъ настрана. Дѣсната ржка се поставя предъ лѣвата, бавно се движи по нея до рамото, минава предъ гърдитъ и се връща въ първото си положение — настрана. Следъ това лѣвата ржка се движи бавно по дѣсната, дохожда до рамото, минава предъ гърдитъ и се връща пакъ въ първото си положение — настрана. Така се прави нѣколко пжти — съ лѣвата, съ дѣсната ржка.

Съвременнитъ хора търсятъ едни и сжщи нѣща, но въпрѣки това се различаватъ едни отъ други. Причината за голѣмото различие между тѣхъ се крие въ тѣхнитъ възгледи за живота. Всѣки излиза отъ своя философия за живота, отъ свои специфични разбирания и мисли, че тѣ сж най-правни. Като излизатъ отъ своята философия, тѣ искатъ да си обяснятъ отвлѣченитъ въпроси на живота и тамъ се объркватъ. Малцина сж готови за отвлѣчени въпроси. Повечето хора трѣбва да се занимаватъ съ елементарни въпроси. Ще кажете, че искате да се домогнете до истината, да знаете причинитъ на нѣщата

И да знаете причинитѣ на нѣщата, пакъ не сте дошли до истината. Истината стои надъ фактитѣ, надъ законитѣ и принципитѣ, надъ причинитѣ и послѣдствията на нѣщата.

Нѣкои питатъ, защо се е случила дадена стомна. Много причини има за случване на стомната: или по невнимание на онзи, който я носилъ, или е вече ненуждна. Когато свърши работата си съ стомната, господарѣтъ ѝ я хвърля настрана и я случва. — Защо се чупятъ яйцата? — По много причини: или за да се опържатъ, или да се турятъ въ яденето, или да излѣзе пиле отъ тѣхъ. Когато кокошката разбере, че пиленцето трѣбва да излѣзе на бѣлъ свѣтъ, чукне яйцето, и то си подава главичката навънъ. — Кой начинъ на случване на яйцето е най-добъръ? — Когато кокошката сама го чукне. Тѣй щото, научете се и вие по този начинъ да чуните яйцата, да излиза животъ отъ тѣхъ. Така чупете и стомнитѣ си. Когато животътъ е затворенъ въ нѣкоя форма и е дошълъ часътъ на освобождаването му, позволено е да чукнете нѣкъде тази форма, да се отвори, и животътъ да се прояви. Животътъ стои надъ всички форми, надъ всички условия и възможности. Той носи въ себе си и условията, и възможноститѣ.

Едно е нужно на хората: истинско, положително знание. Нѣкои мислятъ, че знаятъ много. Сегашното знание е знание на миналото. Настоящото знание сега се придобива.

Какво ще бжде това знание, мъчно може да се каже. Съ думи то не се предава. Какво знание носи даденъ човѣкъ, ще разберете отъ неговия животъ. Както говори, такива сили носи въ себе си. По говора на човѣка можете да опредѣлите характера му. Ще кажете, че българскиятъ езикъ е грубъ. Колкото и да е грубъ, всички българи не говорятъ еднакво. Нѣкои говорятъ меко, а други — грубо, остро, натъртено. Това зависи отъ силитѣ, които крие човѣкъ въ себе си. Какво представя човѣкъ днесъ, какъ говори, какъ се проявява, това не трѣбва да ви спъва. Той живѣе още въ своето минало. Другъ е въпросътъ, ако човѣкъ е влѣзълъ вече въ настоящия си животъ. Тогава можете вече да се произнасяте.

Срѣщате нѣкой каленъ, нечистъ човѣкъ — не го осждайте. Единъ день той ще се очисти и ще свѣтне. Гледайте, дали можете да му услужите съ нѣщо. Щомъ се е окалялъ, той е човѣкъ, който се е жертвувалъ за близкитѣ си, готовъ е на всѣкакви услуги. Виновенъ ли е човѣкъ, че муха е кацвала на него? Когато мухитѣ и комаритѣ кацватъ върху васъ, тѣ искатъ да взематъ нѣщо, или пѣкъ да обърнатъ вниманието ви, че не живѣете добре. Когато мжжъ и жена се каратъ, нѣкоя муха кацва по носа, по лицето на единия или на другия, застава ги да измѣнятъ говора си, да се разговарятъ музикално. Щомъ престанатъ да се каратъ, мухата хвърква настрана.

Какво заключение ще извадите за нѣкоя кжща, въ която има много мухи? Дето има много мухи, тамъ има и много нечистотии. Кжща, въ която се поддържа голѣма чистота, мухитѣ сж малко, или почти ги нѣма. Нѣкоя домакиня се оплаква, че има много мухи въ кжщата си. Обаче, ако следъ нея дойде друга домакиня, мухитѣ напушатъ кжщата. Какво заключение ще извадите отъ тѣзи два случая? Естествениятъ изводъ е следниятъ: първата домакиня е била нечиста, поради което мухитѣ търсили храна. Втората домакиня поддържа ла голѣма чистота въ кжщата си, загова мухитѣ бѣгали навънъ, тамъ да си търсятъ храна.

Какво представятъ хапливитѣ мухи? Тѣ не сж нищо друго, освенъ лоши мисли и чувства, които безпокоятъ човѣка. Когато мухитѣ хапятъ силно, това показва, че времето ще се развали; когато не хапятъ, времето върви къмъ подобряване. Причината, че мухитѣ хапятъ при разваляне на времето, е електричеството въ атмосферата. Когато има много електричество въ атмосферата, една частъ отъ него се натрупва върху хоботчето на мухата, като върху острие, и тя се безпокои, търси начинъ да се освободи отъ него. Тя започва да хапе хората, животнитѣ и се освобождава отъ излишното електричество на хоботчето си. Това електричество се съединява съ електричеството въ човѣка, и той се дразни, докато електричеството отиде въ земята.

Какво трѣбва да се прави съ хапливитѣ мухи? — Да се поправи времето. — Ако мухитѣ влизатѣ вкѣщи, какъ да се освободимъ отъ тѣхъ? — Като чистите редовно кѣщата си. Мухитѣ сж инспектори на чистотата. Като влѣзатѣ въ нѣкоя чиста кѣща, тѣ веднага излизатѣ вънъ. Ако кѣщата не е чиста, оставатѣ вътре. Значи, всѣка нечиста мисль е муха, която иде да ревизира общото състояние на човѣка. Ако вътре въ него владѣе абсолютна чистота, тя веднага излиза вънъ. Не е ли чисто вътре, нечистата мисль намира храна, съ която подѣржа сѣществуването си. Колкото и да махашъ съ рѣката си, нечистата мисль нѣма да те напусне. Трѣбва да се очистишъ вътрешно, за да я заставишъ да излѣзе навнъ.

Когато въ главата на човѣка влизатѣ чисти мисли, той се радва. При радостъта, мускулитѣ на лицето заематѣ особено положение. Тѣ приематѣ повече възходяща посока. Когато презъ ума на човѣка влизатѣ нечисти мисли, той скърби, мѣчи се, става тѣженъ — мускулитѣ му увисватѣ надолу. Ще кажете, че не искате да страдате. И скръбъта е на мѣсто. Тя е толкова необходима, колкото и радостъта. Като скърби и страда, човѣкъ си почива. Въ сѣщностъ, смѣната на състоянията отъ радостъ въ скръбъ и отъ скръбъ въ радостъ представятѣ почивка, а радостъта и скръбъта сж условия, при които човѣкъ работи и учи.

Какво трѣбва да учи човѣкъ на земята? Първото нѣщо, съ което трѣбва да се заеме, е изучаването на Божествения езикъ. Особена е азбуката на този езикъ. Тя се изразява чрезъ движения, чрезъ символи, чрезъ образи. Запримѣръ, срѣщате човѣкъ, който държи очитѣ си повече затворени. — Защо сжзатворени очитѣ му? — Това е една отъ буквитѣ на Божествения езикъ. Вие можете да дете различни тълкувания на известенъ символъ, но той представя само една буква — повече отъ едно значение нѣма. Срѣщате другъ човѣкъ съ отворени очи. Колкото по-близо дохожда до васъ, толкова повече очитѣ му се разширяватъ. — Защо отваря той очитѣ си? — Защото е изгубилъ нѣщо и съ очитѣ си ви пита, не сте ли намѣрили изгубения отъ него предметъ. Тѣй щото, като изучавате Божествения езикъ съ любовъ и прилежание, вие радвате своя Учителъ, и Той ви обича. Като придобивате знания, вие Го препоръчвате като добъръ и опитенъ Учителъ.

Казано е въ Писанието, че човѣкъ е създаденъ по образъ и подобие на Бога. Колко хора сж оправдали своето подобие съ Бога? Казватъ за нѣкого, че говори много сладко — медъ капе отъ устата му. Колко души сте срещнали, отъ устата на които капе медъ? Не подразбираме, че въ букваленъ смисълъ трѣбва да капе медъ отъ устата имъ, но да носятъ любовта въ себе си. Който има любовъ въ сърдцето си, говори сладко.

Той знае, какъ да постъпва, какъ да се отнася съ хората. Като срещне нѣкого, той знае, на какво разстояние да стои отъ него — нито много близо, нито много далечъ. Разстоянието между двама души трѣбва да бѣде такова, че да става правилна обмѣна между тѣхъ. — На какво разстояние седи човѣкъ отъ печката? — Разстоянието се опредѣля отъ степенъта, до която тя е нагрѣта. Ако печката е силно нагорещена, човѣкъ седи далечъ отъ нея; ако е слабо нагорещена, той седи близо до нея, да приема топлината ѝ.

Следователно, всѣки човѣкъ трѣбва да взима отъ ближния си толкова, колкото му е необходимо въ дадения случай. Вземи ли повече, отколкото му трѣбва, обмѣната между тѣхъ не е правилна, поради което тѣ не могатъ да се обичатъ. Ако бакалинътъ, отъ който купувате стока, ви излъже нѣколко пѣти, вие не искате да имате вече отношения съ него и го напушате. Той ви става неприятенъ. Ето защо, за да имате добри и правилни отношения съ хората, вие трѣбва да имъ давате най-хубавото, което имате — най-хубави мисли, най-хубави чувства и най-хубави постъпки. Най-малкото нарушаване на този законъ внася дисхармония въ отношенията ви. За да запазите добритѣ си отношения съ хората, всѣка сутринъ нагласявайте ума си да мисли право; нагласявайте сърдцето си да чувствува право; нагласявайте волята си да постъпвате право. За всѣко нѣщо се искатъ специални условия:

за ума — достатъчно свѣтлина, ни повече, ни по-малко — толкова свѣтлина ви е нужна, колкото да се виждатъ предметитѣ ясно; за сърдцето — достатъчно топлина и за волята — достатъчно сила. Безъ свѣтлина, безъ топлина и безъ сила човѣкъ не може да има правилни отношения нито къмъ себе си, нито къмъ ближнитѣ си, нито къмъ Бога.

И тъй, стремете се къмъ правилна обхода, къмъ взаимно уважение и почитание. Стойте на такова разстояние едни отъ други, че да не виждате лошитѣ си чѣрти. Докато сж далечъ едни отъ други, хората виждатъ само доброто въ себе си. Щомъ се приближатъ повече, отколкото трѣбва, тѣ не могатъ вече да се търпятъ. Тѣ виждатъ лошото въ себе си и бѣгатъ. Пазете нуждното разстояние помежду си, да не губите любовта си. Ако двама души не се обичатъ, това показва, че нѣщо имъ липсва, нѣкакъвъ недоимѣкъ се явява между тѣхъ. За да се възстановятъ отношенията имъ, тѣ трѣбва да потърсятъ други двама души да донесатъ това, което имъ липсва. Значи, умразата, неразположението между хората се дължи на нѣкакъвъ недоимѣкъ въ тѣхъ. Щомъ дойде изобилието, и любовта дохожда. Недоимѣкътъ създава противоречията, а изобилието ги изглажда. — Отде иде изобилието въ свѣта? — Отъ любовта. — Кой разпредѣля богатата, които любовта носи? — Умътъ. Значи, сърдцето носи богатата, умътъ ги разпредѣля, а во-

лята ги използва. Само по този начинъ човѣшкото тѣло се държи въ равновесие. Нѣма по-голъмо благо за човѣка, да ходи изправенъ и да се движи хармонично. Правилното движение е музика, хармония. За да не нарушава хармонията въ движенията си, човѣкъ не трѣбва да се дразни. Всѣко дразнене е излишно изразходване на нервна енергия, вследствие на което се изтощава нервната система. Когато нервната система се изтощи, човѣкъ става крайно чувствителенъ. Като слуша музика, когато не се свири добре, той не може да търпи. Като срѣща грозни хора, бѣга, не може да ги гледа. Пазете си нервната система, да не губите излишна енергия, за да понасяте всичко въ свѣта. Научете се да обличате грознитѣ нѣща въ красиви обвивки. Така постѣпва природата. Ако човѣкъ нѣмаше мускули, а бѣше само отъ кости, щѣше да бжде грозенъ. Природата, обаче, го е облѣкла въ мускули, въ празднинитѣ турила нѣкакви органи и го направила красивъ. Какво щѣше да представя човѣкъ съ две празднини на лицето, вмѣсто очи? Природата е запълнила дветѣ празднини и го украсила съ очитѣ. Тѣ сж украшение на лицето. На устата пъкъ е турила специални мускули — устни, които сжщо го правятъ красивъ. За да не губи красотата си, човѣкъ се стреми къмъ безсмъртие. Само безсмъртниятъ е господарь на всѣка частица отъ тѣлото си. Смъртниятъ, обаче, не е господарь на нищо. Като умре,

той изгубва красотата си, губи всичко, съ което е работилъ.

И тъй, за да не губи това, което е придобилъ, човѣкъ трѣбва да се стреми къмъ безсмъртие, въ което е красотата на живота. На земята, като смъртенъ, човѣкъ не е толкова красивъ, колкото въ невидимия свѣтъ. — Защо? — Въ невидимия свѣтъ той е безсмъртенъ. На земята човѣкъ не е толкова добъръ и справедливъ, както въ духовния свѣтъ. Човѣкъ носи въ себе си доброто и справедливостта, но не ги проявява всѣкога. Запримѣръ, той счита, че къмъ приятелитѣ си може да не бжде толкова добъръ и справедливъ, както къмъ чуждитѣ хора. Въ това отношение той е на кривъ нѣтъ. Човѣкъ трѣбва да бжде еднакво добъръ и справедливъ къмъ всички хора. Ако приятелътъ ви е направилъ нѣкаква услуга, работилъ ви, свирилъ или пѣлъ, вие трѣбва да му благодарите така, че и той да бжде доволенъ отъ васъ. Оценявайте всичко, което хората правятъ заради васъ. Богъ е, Който ги праща да ви услужватъ, да ви правятъ добрини. Щомъ оценявате доброто, отдето и да иде то, първо вие се повдигате, а после помагате и на другитѣ. Като оценявате доброто, което ви правятъ другитѣ, вие се облагородявате и образувате хармонична връзка помежду си. Любовта трѣбва да свързва хората, понеже тя носи животъ, тя носи всичкитѣ блага. Вънъ отъ любовта, никакъвъ законъ не може да на-

кара хората да живѣятъ добре. Вѣнъ отъ любовта, никаква сила не може да премахне мжнотиитѣ и противоречията въ пѣтя имѣ. Съ любовта всичко се постига. Като любешъ, можешъ да станешъ и пѣвецъ, и музикантъ, и ученъ, и художникъ, и философъ. И тогава, ще раздавашъ щедро това, което си придобилъ. Ще бждешъ щедъръ и справедливъ, на всѣки ще давашъ толкова, колкото въ момента му е нужно. Само така можешъ да задоволишъ окръжаващитѣ. Това значи, даромъ сте взели, даромъ давайте.

Сега, като ученици, съветвамъ ви да приложите музиката при самовѣзпитанието, да развивате ума и сърдцето си. Пѣйте и свирете, безъ да мислите, дали ще ви харесатъ другитѣ. Ако задоволите себе си, и другитѣ ще задоволите.

Сега азъ ще ви изпѣя една малка пѣсень, съ следното съдържание: „Зора се чудна зазорява, зора на новъ животъ, която менъ въ живота призовава. Зора се чудна зазорява; зора, що носи чуднитѣ блага. Тазъ зора ме призовава на работа въ живота мой“.

Като ви наблюдавамъ, виждамъ, че всички сте отъ високо произхождение: царски синове, княжески синове, графове, барони. Всѣки се държи на висотата на положението си. Добра почва сте, но тя се нуждае отъ семена, които да израснатъ и да се отгледатъ. Земята е щедра и справедлива: на всички дава еднакво храна, не прави разлика

между хората. Тя дава еднакви условия за животъ и на бодилитѣ, и на плоднитѣ дървета, но ние нѣмаме еднакво отношение къмъ тѣхъ: къмъ плоднитѣ дървета сме разположени, а къмъ бодилитѣ — не. Бодилитѣ сж подобни на лошитѣ мисли, които отнематъ нѣщо отъ човѣка и помрачаватъ съзнанието му. Плоднитѣ дървета сж добритѣ мисли, които даватъ нѣщо на човѣка и повдигатъ съзнанието му. Щомъ е така, сѣйте въ съзнанието си, като въ почва, добри мисли и желания, за да се радвате на добри и сладки плодове.

Следователно, искате ли почвата ви да ражда доброкачествени плодове, дайте пжтъ на Божественото Начало въ себе си. Нека То бжде потикъ въ живота ви, да ви вдъхновява. Човѣкъ все трѣбва да обича нѣщо, за да се вдъхновява и да работи съ любовъ. Детето може да се импулсира отъ една ябълка или отъ една круша. Отъ какво може да се импулсира възрастниятъ? Въ импулса има движение. Като се събератъ всички импулси въ свѣта, образува се онази хармония, която движи цѣлия козмосъ. Дето е любовта, тамъ сж импулситѣ, тамъ е хармонията. Щомъ любовта отсъствува, всички импулси изчезватъ, и хармонията се превръща въ дисхармония.

Опитайте се да изпѣете пѣсенъта „Зора се чудна зазорява“, но така, че зората да обхване цѣлото ви естество, и вие да я почувствувате като импулсъ за работа, за новъ животъ, за движение.

Време е вече, всички живи същества да излѣзатъ вънъ, на свѣтлина. Зората на новия животъ изгрѣ! Жабитѣ трѣбва да излѣзатъ отъ водитѣ, магаретата — отъ рудницитѣ, хората — отъ затворитѣ, и всички въ единъ гласъ да запѣятъ новия химнъ на свободата, новия день на зората — денътъ на новата свѣтлина. При това положение всѣки ще прояви своята дарба и ще започне съзнателно да работи.

Нѣкъде въ Америка, въ една камено-вжглена мина, едно магаре било затворено цѣли десетъ години въ единъ рудникъ, да пренася вжглища отъ едно мѣсто на друго. На единадесетата година то било изкарано навънъ, на свѣтлина. Като видѣло слънцето, магарето започнало да се търкаля, да реве отъ радостъ, да скача. Съ това то искало да изрази радостта си за новия животъ, който му билъ подаренъ. И магарето разбрало, че животътъ се заключава въ свѣтлината и свободата.

Много отъ сегашнитѣ хора се спрѣли на едно мѣсто и мислятъ само за смъртта, какво ще стане съ тѣхъ, като умратъ. Много просто — ще се освободятъ. — Какво ще стане съ децата ни? — Чудни сж хората, като се безпокоятъ за децата си. Децата сж самостоятелни, съзнателни души, като родители-тѣ си. Богъ дава деца на хората, за да имъ покаже, че трѣбва да станатъ като тѣхъ, да възприематъ новото и да се учатъ. Хората иматъ братя и сестри, за да изработятъ братски и сестрински отношения и да придобиятъ из-

вестно благо чрезъ тѣхъ. Изобщо, майкитѣ, бацитѣ, братята, сестритѣ, децата носятъ нѣкакво висше благо, което трѣбва да се приеме и обработи. Всѣки човѣкъ носи по едно Божествено благо, което никой другъ не може да донесе. Благото, което бащата носи, никой другъ не може да донесе. Благото, което слугата носи, господарьтъ не може да донесе и т. н. Следователно, всѣки човѣкъ е цененъ дотолкова, доколкото носи благо, което му е дадено отъ Бога. Щомъ донесе благото, човѣкъ свършва вече работата си, както слугата свършва работата на своя господарь. Благодарете за службата, която ви е дадена. Носете благото въ свѣта така, както ви е дадено, безъ да се изкусите да го продадете или да го използвате само за себе си.

Като ученици, работете съзнателно върху себе си. Дойде ли ви нѣкаква болестъ, не се страхувайте, но приложете любовта въ живота си. Тя лѣкува всички болести. Гледайте на болеститѣ като на благо, дадено, за да работите върху себе си. Всѣка болестъ се дължи на известни нечистотии въ капиляритѣ, които тровятъ кръвта, предизвикватъ натрупвания въ венитѣ. Казватъ, че нѣкой страда отъ разширяване на венитѣ. Това не е нищо друго, освенъ наслоявания по стенитѣ на венитѣ. Кръвта трѣбва да се пречисти. Чистата кръвъ въ организма преодолява на всички физически и психически неразположения. Между движението на кръвта въ артериитѣ и

въ венитѣ трѣбва да има известна хармония, както между мажорнитѣ и миньорнитѣ гами. Въ това отношение, движението на кръвта въ артериитѣ представя мажорни гами, а въ венитѣ — миньорни.

Помнете: Всѣки човѣкъ трѣбва да служи на любовта споредъ своитѣ вътрешни разбирания, а не споредъ това, какво му се диктува отвънъ. Слушайте вътрешния си гласъ. Той говори въ името на любовта. Като го слушате, ще се подмладите, силни ще станете и въ Царството Божие ще влѣзете. Радвайте се, че тихиятъ гласъ на Бога говори едновременно на всички души, на млади и на стари. Радвайте се, че Той дава отъ своитѣ блага на всички. Като размѣняте благата си, вие се ползвате отъ всичко, което Богъ изпраща въ свѣта. Радвайте се, че Богъ се проявява навсѣкжде.

Казано е въ Писанието: „Така да просвѣтнатъ дѣлата ви предъ чловѣцитѣ.“ Това значи: така да просвѣтнатъ вашитѣ умове, вашитѣ сърдца, така да просвѣтнатъ вашитѣ мисли, чувства и постѣпки, че който ви види, да каже: Ето единъ човѣкъ, носителъ на Божията Любовь!

Желая ви да се всели Царството Божие на земята още днесъ.

Желая ви да придобиете качеството на свѣтлината, да влизате и презъ най-малкитѣ дупчици, за да изпълнявате волята Божия.

„Зора се чудна зазорява, зора на новъ животъ.

Зора се чудна зазорява, зора на новата любовъ.“

✱

5. Беседа отъ Учителя, държана на
27. августъ, 5 ч. с. 1941 г. София. — Изгрѣвъ.

Правилно дишане

Размишление.

Има числа, приложението на които се отразява нездравословно върху човѣшкия организъмъ. Запримѣръ, числата 20, 22, 23, 24 и 25 се отразяватъ болезнено върху човѣка. Тѣй щото, ако човѣкъ прави упражнения за дишане и диша по толкова пѣти на день, колкото сж даденитѣ по-горе числа, организъмътъ му ще се разстрои. Сжщо така и бързото дишане е нездравословно. Който диша бързо, той се изтощава бързо и не може да свѣрши започнатата работа докрай. И бързото ядене е нездравословно. Като се храни, човѣкъ не трѣбва да бърза, а бавно да яде, за да не разстрои стомаха си. Именно, въ дишането и въ яденето човѣкъ не трѣбва да бърза. — Кога бърза човѣкъ? — Когато го гонятъ, когато нѣщо го притѣснява, когато не е свободенъ. Нѣкои хора бързатъ и когато ходятъ. Едва излизатъ отъ къщата си и забързватъ. Видите ли, че нѣкой човѣкъ още при излизането си забързва, ще знаете, че той ще се спъне нѣкъде, ще се спре и нѣма да свѣрши работата си навреме. Правилно е въ началото човѣкъ да върви бавно и постепенно да ускорява хода си.

Съвременнитѣ хора вдишватъ и издишватъ по 20 пѣти въ минута. Това е бързо дишане. При бързото дишане окисляването на кръвта става бързо, поради което частъ отъ нея не може да се пречисти. Тази е причината, дето много хора иматъ повече нечиста, венозна кръвъ въ организма си, отколкото чиста. При бързото окисляване на кръвта, горението въ организма става неправилно, вследствие на което една частъ отъ горителнитѣ материали не могатъ да изгорятъ и се натрупватъ въ видъ на утайки по артериитѣ и венитѣ. Който диша бързо, има слаба воля. Приложете волята си при дишането и постепенно намалявайте вдишкитѣ: отъ 20 слизайте до 19, 18, 17, 16, 15. Ако можете да стигнете до десетъ вдишки въ минута, това ще се отрази здравословно върху организма. Който иска да усили волята си, трѣбва да диша бавно. Силната воля е въ състояние да регулира дишането, да го направи нормално. Волята се кали при съпротивления. Ако нѣма съ какво да се бори, ако нѣма какво да преодолява, човѣкъ не може да кали волята си. Безъ мжнотии и противодействия, волята на човѣка отслабва. Тази е причината, поради която повечето богати хора сж слабоволни. Тѣ иматъ на разположение всичко, каквото имъ трѣбва, и не срѣщатъ мжнотии за преодоляване. Нѣкои богати хора мислятъ, че като заповѣдватъ на този — на онзи, иматъ силна воля. Който заповѣдва, огрубява, но не

кали волята си. Волевиятъ човѣкъ не е грубъ. Въ ржката на човѣка волята е чукъ, съ който удря върху наковалнята и изработва ценни предмети.

Като говоримъ за дишането, ние го свързваме съ съзнанието, защото дишане, безъ участие на съзнанието, не е истинско, не е правилно. При съзнателно дишане и Божествениятъ животъ взима участие. Ако при дишането съзнанието на човѣка не е будно, той не може да възприеме благата, които сж скрити въ въздуха. Така и Богъ крие благата си отъ онѣзи хора, които нѣматъ любовъ къмъ Него. И да имъ даде блага, тѣ не могатъ да ги използватъ.

Всички хора искатъ да бждатъ здрави. Това желание е естествено, но тѣ трѣбва да знаятъ, че здравето е свързано съ съзнателното дишане. Ето защо, поне по три пжти на день — сутринъ, на обѣдъ и вечеръ, преди лѣгане, човѣкъ трѣбва да употребява по 10—15 минути за дишане. Като диша, той трѣбва да благодари за въздуха, който приема, както и за благо, което се крие въ въздуха. Това значи съзнателно дишане. Сегашниятъ човѣкъ всичко прави, за всичко мисли, а за дишането най-малко. Той мисли, какъ да спечели повече пари, какъ да стане щастливъ, кога ще отиде на театъръ, на концертъ и т. н. Той смѣта, че дишането е естественъ процесъ, който става механически, и нѣма защо да мисли за него. Вѣрно е, че дишането е естественъ про

цесъ, но тъй, както диша човѣкъ, само горната част на дробоветъ взима участие. Долната част на дробоветъ не се пълни съ въздухъ, поради което кръвоноснитъ сѣдове въ тази частъ губятъ своята еластичностъ, и човѣкъ самъ се задушва. Такова дишане е неестествено, наричаме го плитко, повърхностно, горно дишане.

Следователно, като дишате, ще поемате въздуха бавно, спокойно, безъ никакво бързане. Като поемете известно количество въздухъ, ще го задържите въ дробоветъ си, докато приемете отъ него онази животворна сила, която крие той въ себе си. Нѣма по-голъмо благословение за човѣка — да диша бавно и да задържа въздуха въ дробоветъ си, докато приеме жизнената сила, т. е. праната, която носи въ себе си. Докато не усѣтите тази сила въ себе си, не изпущайте въздуха навънъ. Докато дробоветъ не се надуятъ като мѣхъ и не разширятъ грѣдния кошъ, не трѣбва да изпущате въздуха навънъ. Когато Яковъ среща Господа, какво Му каза? — Господи, нѣма да Те пусна, докато не ме благословишъ. Господъ му отговори: „Отъ този день ти нѣма вече да се казвашъ Яковъ, но Израилъ“. Правете и вие сѣщото съ въздуха. Поемете въздухъ, напълнете дробоветъ си и не го пущайте, докато не ви даде благото, което носи въ себе си.

И тъй, дишайте дълбоко, съзнателно при всички случаи въ живота си. Неразположени

сте, скръбни сте, дишайте дълбоко. Боли ви гръбнака, кръста, дишайте дълбоко. Боли ви кракъ, ржка, дишайте дълбоко. Боли ви глава, стомахъ, коремъ, пакъ дишайте дълбоко. Не се страхувайте отъ болкитѣ. Тѣ сж благословение за васъ. Ако нѣмаше болести и страдания въ живота, положението ви щѣше да бжде по-лошо отъ това, въ което се намирате днесъ. Болеститѣ и страданията ще оправятъ хората. Ако те боли глава, това показва, че не мислишъ добре. Щомъ започнешъ да мислишъ добре, болкитѣ ще изчезнатъ. Който не е справедливъ къмъ хората, болятъ го ржцетѣ. Той е справедливъ къмъ себе си, а несправедливъ къмъ окръжаващитѣ. Който страда отъ болки въ краката, не проявява доброто въ себе си. Дайте ходъ на доброто и на справедливостта въ себе си, и всички болки ще изчезнатъ.

Пакъ повтарямъ: Дишайте дълбоко при всички условия на живота, добри или лоши. Ще кажете, че външнитѣ условия сж лоши, голѣми бури има, силни вѣтрове вѣятъ. Нека вѣтрътъ си духа — това е негова работа. Нека бурята бушува — това е нейна работа. Вашето първо задължение къмъ себе си е да излѣзете вънъ и да дишате дълбоко. Най-много, което ще стане съ васъ, е това, че коситѣ ви ще се разпилѣятъ, дрехитѣ ви ще се разкопчечатъ. Ще поправите коситѣ си, здраво ще стегнете дрехитѣ си и ще продължавате да дишате. Пазете се отъ неестестве-

нитъ навици и разбирания, които сте наследили отъ дѣди и прадѣди. Тѣ не ползуватъ човѣка. Дишайте бавно, спокойно, равномерно и безъ страхъ. Обикновеното дишане трѣбва да достигне до 15 вдишки и издишки въ минута. Когато правите упражненията си, ще се стремите постепенно да стигнете до една вдишка, едно задържане и едно издишане въ минута. Постигнете ли това, можете да лѣкувате всички болести, даже и туберкулоза. Добре е, като правите упражнението за дишане, същевременно да правите и движения съ ржцетѣ. Правете следното упражнение: ржцетѣ, свити на юмрукъ, поставяте на раменетѣ. Разтваряте бавно ржцетѣ настрана, вдишвате дълбоко въздухъ, задържате го, и следъ това спущате бавно ржцетѣ надолу, отстрани на тѣлото, и бавно издишвате. Ако се уморите, починете си малко и направете упражнението още нѣколко пѣти. По този начинъ вие поемате достатъчно прана отъ въздуха, и кръвта се раздвижва; капиляритѣ се разширяватъ, и кръвообръщението се усилюва.

И тъй, когато дишате, не мислете за нищо друго, освенъ за въздуха, който приемате. Знайте, че Богъ е и въ въздуха и трѣбва да се държите предъ Него съ всичкото уважение и почитание. Може ли двама войника въ строя, да се разправятъ предъ генерала за странични работи, напр., че единиятъ взелъ отъ другия пари на заемъ и не иска да му ги върне. Може ли двама братя да се каратъ предъ

баща си, че единиятъ дължи на другия нѣколко крини жито? Преди всичко, житото е на бащата. Синоветѣ нѣматъ право да се каратъ за това, което не е тѣхно. На сжщото основание, човѣкъ нѣма право въ присжитствие на Баща си да се занимава съ странични мисли. Следователно, като дишашъ, ще мислишъ само за дишането. Само по този начинъ можешъ да бждешъ здравъ.

Първото нѣщо, отъ което човѣкъ се нуждае, това е да бжде абсолютно здравъ. За да не губи здравето си, той трѣбва да се въздържа отъ нѣща, които могатъ да го разрушатъ. Запримѣръ, пжтувате въ горещъ, лѣтенъ день. Изпотявате се, ожаднявате и бързате да се напиете съ студена вода. Не бързайте, изворътъ нѣма да се пресуши. Седнете предъ извора да си починете, облѣчете една дреха, поседете така 15—20 минути, полюбувайте се на красивата мѣстность и следъ това пийте. Като тръгвате на пжтъ, не бързайте. Спрете се малко и се запитайте въ себе си, отворенъ ли е пжтътъ ви, или не. Ако не е отворенъ, отложете пжтуването си за другъ день.

Като ученици, вие трѣбва да се учите на търпение. Каквото и да ви се случи, да считате, че нищо не ви е постигнало; да носите мжчнотиитѣ и страданията съ търпение и съ радостъ. Ако искате да знаете, колко сте търпеливъ, направете следния опитъ: дайте една игла на нѣкой вашъ приятелъ и го накарайте

да я забие два милиметра въ ржката ви или въ хълбока и следете, какъ ще ви се отрази. Можете и сами да си забодете иглата. Ако подскочите и започнете да викате, не сте търпеливъ. Ако изпитвате приятностъ или безразличие, търпеливъ сте. Понеже не сж търпеливи, хората избѣгватъ мъчнотиитѣ и не-сгодитѣ. Тѣ не знаятъ, че чрезъ мъчнотиитѣ, именно, човѣкъ калява волята си. Бързиятъ темпъ, съ който хората се движатъ, ядатъ, говорятъ, дишатъ, показва, че сж не-търпеливи и нервни. Бавно и дълбоко ще дишате, за да изхвърлите нечистотиитѣ и утайкитѣ, които се наслояватъ въ дробоветѣ и ставатъ причина за различни болести. Като диша дълбоко и задържа дишането си, човѣкъ може да премахне всѣкакви бодѣжи въ гърдитѣ или въ гърба, които понѣкога водятъ къмъ лоши послѣствия.

Мнозина искатъ да се покажатъ предъ хората, като носители на нови идеи. Тѣ говорятъ едно, а вършатъ друго. Това не сж нови хора. Новитѣ хора се отличаватъ съ търпение и самообладание. Преди да се разгнѣватъ, тѣ сж обуздали гнѣва си чрезъ дълбоко дишане. Тѣ поематъ дълбоко въздуха и дълго време го задържатъ въ дробоветѣ си. Така тѣ трансформиратъ състоянието си и не се гнѣватъ. Хората на новитѣ идеи не се занимаватъ съ чуждитѣ погрѣшки. Да се занимава човѣкъ съ своитѣ или съ чуждитѣ погрѣшки, това значи, да цапа ржцетѣ си, ума и сърд-

цето си. Той не желае да се цапа нито съ своитѣ погрѣшки, нито съ чуждитѣ. Не само това, но той е готовъ, ако види нѣкаква нечистота въ своя приятелъ, или ближенъ, да я очисти, безъ да го упрекне. Всѣка нечистота, вънъ или вътре въ васъ, се отразява зле върху организма. Като знаете това, не допускайте ни една нечиста нездравословна мисль въ ума си, едно нездравословно чувство въ сърдцето си и една нездравословна постѣпка въ волята си. Ето защо, вечеръ, преди да си легнете, отдѣлете 10—15 минути, да си дадете отчетъ, какъ сте прекарали деня, какви погрѣшки сте направили. Изправете погрѣшкитѣ въ мисълта си, подишайте дълбоко и, като се успокоите, легнете си. Сънътъ ви ще бжде добъръ и укрепителенъ. Дълбокото дишане успокоява нервната система. Колкото повече човѣкъ задържа въздуха въ дробоветѣ си, толкова повече енергия приема отъ него. Като диша човѣкъ така, и нечистиятъ въздухъ нѣма да му се отрази зле. — Защо? — По-малко въздухъ ще поема, а съ това и по-малко прахъ и нечистотии.

И тѣй, здравето на човѣка зависи отъ дълбокото и правилно дишане. Като диша правилно, човѣкъ прави въ минута около 10—12 вдишки и издишки. Щомъ заболѣе, броятъ на вдишкитѣ се увеличава. Когато броятъ на вдишкитѣ намалява, животътъ се продължава; когато броятъ на вдишкитѣ се увеличава, животътъ се съкращава. Когато

дишате, дръжте въ ума си добритъ, здравитъ и разумнитъ хора. Не мислете за лошитъ, болнитъ и неразумнитъ хора. Ако мислите за тѣхъ, тѣ ще противодействуватъ на дишането ви. Добритъ хора дишатъ правилно; сжщо така мислятъ, чувствуватъ и постъпватъ правилно. Ще помните: когато дишате обикновено, ще правите по 10—12 вдишки въ минута. Когато се упражнявате въ дишането, ще правите отъ 4—1 вдишки и издишки въ минута. Ще започнете отъ четири и постепенно ще слизате. Ако стигнете до една вдишка и издишка въ минута, вие сте придобили много нѣщо.

Днесъ ви дадохъ много числа, здравословни и нездравословни, да мислите върху тѣхъ. Числата отъ 20 нагоре сж нездравословни. Който прави 25 вдишки въ минута, едва ще доживѣе до 25 години; който прави 24 вдишки въ минута, ще живѣе 26 години; който прави 23 вдишки, ще живѣе 28 години; който прави 22 вдишки, ще живѣе 30 години; който прави 20 вдишки, ще живѣе 35 години. Това сж приблизителни числа, а не абсолютни. Колкото по-надолу слизате въ вдишкитъ, толкова повече се увеличава броятъ на годинитъ. Като дойдете до четири вдишки, годинитъ се увеличаватъ на 85—90. И най-после, като стигнете до една вдишка и издишка въ минута, годинитъ се увеличаватъ на 120.

Дишайте дълбоко, задържайте въздуха дълго време въ дробоветъ си, за да калите

нервната система, да не се влияете и дразните отъ това, което виждате въ живота. Много драматични и трагични сцени има въ живота, но всички не сж реални. Много отъ тѣхъ сж фиктивни, като тия, които представятъ въ театритѣ. На сцената излизатъ актьори припадатъ, умиратъ, но това не е действителностъ. Въ края на действието виждате, актьоритѣ възкрѣснали. Добре, че сж възкрѣснали. Рѣдко се срѣщатъ истински актьори, т. е. такива, които играятъ свои собствени роли. Повечето актьори играятъ чужди роли, както въ театритѣ.

Единъ французски селянинъ, добъръ и чистосърдеченъ човѣкъ, отишълъ въ Парижъ и пожелалъ да види прочутата черква „Notre Dame“. Като търсилъ тукъ-тамъ черквата, видѣлъ, че на едно мѣсто се събиратъ много хора. Влѣзълъ следъ тѣхъ и спрѣлъ, дето тѣ спиратъ. Понеже всички си купували билетъ, и той си купилъ, като помислилъ, че съ билетъ се влиза въ черквата. Влѣзълъ въ единъ голѣмъ салонъ и седналъ на стола, който му посочили. По едно време видѣлъ, че завесата се вдига, и нѣколко души водятъ разговоръ помежду си. Той разбралъ, че работата се отнася до единъ крадецъ, когото обвиняватъ въ кражба. Селянинътъ видѣлъ, какъ крадецътъ извършилъ кражбата, но, въпрѣки това, не се признавалъ. Едни го обвинявали, други го защищавали, и работата, вмѣсто да се оправи, повече се обърквала. Възмутенъ

отъ лъжата на крадеца, селянинътъ станалъ отъ мѣстото си и се обърналъ къмъ публиката: Господа, защо мълчите? Защо не кажете истината? Не видѣхте ли, че този крадецъ извърши кражбата предъ васъ? Азъ го видѣхъ, когато открадна, а той продължава да се защитава и извинява. Срамота е, господа, да мълчите! Публиката го изслушала, всички се засмѣли сърдечно и почнали да му ржкоплѣскаатъ.

Въ живота има реални и нереални нѣща. Човѣкъ трѣбва да ги различава, да знае, кои сж реални и кои — не. Когато времето се развали, както днесъ, това е представление. Вѣтъръ духа — това е представление. Тихо, приятно е времето — това е представление. Цвѣтята цвѣтятъ, увѣхватъ и отново израстватъ — това сж сцени отъ великата драма на живота. Спирайте вниманието си върху хубавитѣ картини, записвайте си ги, за да останатъ въ паметта ви за вѣчни времена. Спирайте се предъ чиститѣ планински извори, предъ красивитѣ мѣстности, като предъ здравословни картини, които предизвикватъ хубави мисли и чувства въ васъ. Хората помнятъ повече отрицателнитѣ и грозни нѣща, а положителнитѣ и красиви забравятъ. Помнете красивитѣ нѣща, а всички спомени за счупени, паднали, разрушени нѣща дръжте далечъ отъ паметта си. Защо трѣбва да помните, че нѣкога едно голѣмо дърво паднало и счупило крака ви? Забравете това. Отрицателнитѣ нѣща прѣчатъ на

правилното дишане, а положителнитѣ го подобряватъ. Правилното дишане изисква спокойна и красива мисль. Следователно, мислете за цвѣтята, които цвѣтятъ; за бистритѣ планински рѣки, които текатъ и напояватъ долините. Въ красотата е хармонията на живота. Въ красотата е Божественото Начало.

Помнете: Правилното дишане зависи отъ любовта. Ще дишате дълбоко, ще задържате въздуха дълго време въ дробовѣтъ си съ любовъ. Това ще правите три пѣти на день, по 10—15 минути. Дишайте съ радостъ и съ любовъ, съ лице засмѣно, изправени. Гръбнактѣ ви да образува успоредна линия съ правата, която съединява центъра на слънцето съ центъра на земята. Гърдитѣ напредъ, изпъчени, а не хлътнали навътре.

Това сж елементарни правила за дишане, които трѣбва да се спазватъ, за да бъдете здрави и добре разположени. Като дишате правилно, вие се свързвате съ ритъма на природата и се укрепвате по духъ и по тѣло.

Упражнение за дишане. Ржцетѣ се изнасятъ настрана бавно, като се поема дълбоко въздухъ; после се издигатъ нагоре, а въздухътъ се задържа. Ржцетѣ надъ главата, бавно спусчане на ржцетѣ надолу, като се издиша бавно.

*

6. Беседа отъ Учителя, държана на 29. августъ, 5 ч. с. 1941 г. София. Изгрѣвъ.

Служене съ любовь

Размишление.

Природата, отъ която всички хора се интересуватъ, може да се уподоби на необятна книга, за едни — затворена, за други — отчасти отворена, или на грамаденъ складъ, въ който има безброй нѣща, привидно разхвърляни, въ по-голѣмъ или по-малкъ безпорядкъ. Тукъ виждате голѣми камъни, тамъ — по-малки. Защо сж тѣзи камъни, защо сж разхвърляни, не знаете. Какво е целила природата, като ги е създавала, не знаете. За васъ е важно, че вие можете да ги използвате за строежъ на къщи, на огради и т. н. Другаде виждате треви, низки и високи, до тѣхъ цвѣтя, дървета, всички съ опредѣленъ стремежъ нагоре, къмъ слънцего. Между тревитѣ, цвѣтята и дърветата се явява споръ, всѣко растение иска да израсте по-високо, другитѣ да не му отнематъ нуждната свѣтлина. Отъ голѣми спорове за свѣтлината тревитѣ сж останали низки и слаби. Голѣмитѣ дървета не сж обръщали внимание на спороветѣ и недоразуменията, но сж росли нависоко, използвали сж свѣтлината, и днесъ се радватъ на дълъгъ жи-

вотъ. Пакъ въ природата срѣщате малки и по-голъми мушици и насѣкоми, които по цѣли дни хвърчатъ отъ едно мѣсто на друго, блѣскаатъ се въ хората, въ всичко, каквото срещнатъ на пътя си. Къде отиватъ и се връщатъ, какво е предназначението имъ, не знаете. Жива е природата и дава животъ на милиарди същества: риби, птици, млѣкопитаещи, хора — всичко живѣе и се радва на живота си.

Като влѣзете между хората, и тукъ виждате споръ и недоразумения. Тѣ се дѣлятъ на бедни и на богати. Бедниятъ нѣма къща, нѣма мебели, не е добре облѣченъ. Като седне да яде, ще извади само една-две чинии, нѣма повече. Храната му е проста, оскъдна, едва задоволява глада си. Следъ това отивате въ къщата на нѣкой богатъ. На вратата стои слуга, отваря я само за важни и знатни хора. Къщата му е добре мебелирана, съ скъпи килими по пода. Яденето му е богато, пишно. Като се върнете у дома си, сравнявате живота на бедния и на богатия и се питате, защо Богъ е създалъ свѣта така, защо е допусналъ тази неправда. Дали всичко това е наредено отъ Бога, въпросъ е, но питамъ: Какъвъ свѣтъ бихте създали вие? Какъ бихте разпредѣлили богатата, които природата ви дава? Ето, всѣки човѣкъ има единъ организъмъ — най-голъмото богатство въ свѣта, нека си отговори, справедливъ ли е къмъ всички свои удове? Той дава на главата си най-голъма свобода. Главата се ползува и съ най-голъми

привилегии. По-рано ѝ туряха шапка, днесъ и отъ този товаръ я освободиха. Сега повечето хора, мъже и жени, ходятъ безъ шапки. Обаче, даватъ ли такава свобода на краката си? Тѣ носятъ обуца, които често пѣти стѣгатъ и нараняватъ краката. Женитѣ пѣкъ горятъ коситѣ си съ разни електрически машини, да ги кждрятъ. Това свобода ли е? Ще кажете, че правите това, за да бждете по-красиви. Който иска кждрави коси, да отиде при негритѣ, да научи изкуството, по естественъ начинъ да се кждри. Кждравитѣ коси иматъ отношение къмъ чувствата на човѣка. Хора, които иматъ кждрави коси, сж крайно упорити. Намислятъ ли да направятъ нѣщо, никой не е въ състояние да ги разубеди. Както коситѣ имъ не се поддаватъ на гребена, така и тѣ не се поддаватъ на чужди съвети. Не е лесно да се справи човѣкъ съ кждравитѣ си коси. Всѣки косъмъ е самостоятеленъ. За да се възпита такъвъ човѣкъ, трѣбва да се възпитатъ всичкитѣ му косми, единъ по единъ. Това сж 250,000 косми. Не е лесна тази работа.

Често хората се оплакватъ, че не могатъ да се хармонизиратъ, не могатъ да се разбиратъ. Много естествено. Човѣкъ не може да тури въ хармония космитѣ на главата си, та ще влѣзе въ хармония съ хората. Съ себе си не можешъ да се хармонизирашъ, че съ хората ще живѣешъ въ хармония. Излѣзешъ вънъ, духне те вѣтъръ и разбърка коситѣ ти. Вземешъ гребенъ да ги оправишъ, но въ-

търътъ не иска да знае, пакъ ги разбърка. Той се бори не само съ коситъ на хората, но и съ дърветата, и съ животнитъ. Каквото срещне на пътя си, разтърсва го. Вземе тояга и започне да удря дърветата едно следъ друго, заставя ги да работятъ, да не стоятъ на едно мѣсто. Понѣкога и човѣкъ изпада въ положението на вѣтъра: вдигне тояга и започва да удря, каквото му падне. Удари едно гърне, второ гърне и, като се види обиколень отъ счупени гърнета, започва да мисли, какво е направилъ. Счупеното гърне го погледне, засмѣе се и, като Епиктета, казва: Господарю, ти губишъ сега Ако бѣхъ здраво, щѣхъ да ти върша работа. Сега, нищо друго не ти остава, освенъ да купишъ ново гърне.

Като не разбиратъ законитъ на живота и непознаватъ себе си, хората се чудятъ, отде идатъ противоречията. Тѣ не подозиратъ, че сами ги създаватъ. Причинитъ за нещастията, страданията и противоречията на хората се криятъ въ тѣхъ. Тѣ иматъ слабости, недъзи, които ги отклоняватъ отъ правия пътъ на мислене. Тази е причината, дето хората иматъ различни идеи, различни разбирания. Запримѣръ, нѣкой гледа на Бога като на същество, отъ което може само да изисква. Значи, Богъ е длъженъ само да дава и да помага, а човѣкъ е свободенъ отъ всѣ какво задължение къмъ Него. Да мислишъ така, това значи, самъ да си създадешъ противоречия. Другъ пъкъ гледа на любовта

като на благо, което се отнася само до него. Той мисли, че като обича нѣщо, никой другъ нѣма право да се ползува отъ него. Това разбиране на любовта е създадо робството. Ако обичашъ нѣкой човѣкъ, пазишъ го само за себе си; ако обичашъ нѣкой предметъ — дреха, обувка, книги, пазишъ ги добре, да ти служатъ повече време. Не ги ли обичашъ, щѣ ти захвърлишъ настрана. Това не е любовъ. Истинската любовъ внася разширение въ човѣшката душа. Щомъ обичашъ нѣкого, ще го оставишъ свободенъ. Нека и другитѣ хора се радватъ на този човѣкъ. Обичашъ нѣкоя дреха, нѣкоя книга, остави и другитѣ да се радватъ на тѣхъ.

Свѣтътъ се нуждае отъ хора съ широки и благородни сърдца, съ свѣтли умове и съ възпитана воля. Само такива хора могатъ да любятъ Бога и да Му служатъ. На тѣхъ само може да се разчита, тѣ могатъ да победятъ. Всички останали — българи, французи, германци, англичани, руснаци, ако не любятъ Бога, повече ще се заробятъ. Ако слънцето и звездитѣ не вършатъ работата си, както трѣбва, и тѣ ще объркатъ пжтя си. Ако земята не върви по опредѣления си пжтъ, и тя ще се изгуби нѣкъде. Цѣлиятъ свѣтъ ще се обърка, само Богъ ще действува разумно и ще създаде нова вселена, новъ свѣтъ, новъ козмосъ. Всичко е въ Бога, и всичко отъ Него излиза. — Кой ще победи сега? — Богъ ще победи. Победата е въ ржцетѣ на добритѣ, разумнитѣ, възвишенитѣ

сщества, които вървятъ въ Божия пѣтъ и изпълняватъ законитѣ Му. Едно време ангелитѣ и боговетѣ се биха, но понеже се отклониха отъ правия пѣтъ, сгрѣшиха и останаха на земята. И до днесъ още тѣ живѣятъ на земята и мжчатъ хората. Тѣ сж лошитѣ ангели. Добритѣ ангели останаха на небето, отдето помагатъ на страдащитѣ и слаби души на земята. Тѣй щото, ако следвате пѣтя на ангелитѣ, вървете въ пѣтя на добритѣ, които всѣки моментъ ви се притичатъ въ помощъ и ви учатъ, какъ да прилагате доброто и любовта въ живота си.

Дошло е вече времето за пресѣване на хората. Който служи на Бога и е готовъ да направи жертва за Неговата Любовь, Правда, Милосърдие, Добродетель, добро го чака. Който не е готовъ за никаква жертва, смъртъ го чака. Ще умре и нѣма кой да го погребее. Божието благословение не може да се излива върху него. Човѣкъ е дошълъ на земята да се учи, а не да благува. Царството Божие не е дошло още между хората. Земята е опитно училище, работилница, въ която огънь гори, чукове се вдигатъ и слагатъ; дѣски се стържатъ съ рендета, метали се топятъ и т. н. Следъ всичко това хората очакватъ редъ и порядкъ на земята. Преди да дойде този порядкъ, тѣ ще минатъ презъ безпорядъка на свѣта. Всѣко нѣщо, което излиза отъ работилницата, трѣбва да бжде добре направено. Докато е на земята, човѣкъ трѣбва да ра-

боти, за да извае нѣщо хубаво отъ себе си, че, като влѣзе въ духовния свѣтъ, да го приематъ направо, да не го връщатъ назадъ. Можете ли да пуснете една кална, нечиста жаба въ чистия изворъ? Попадне ли въ извора, тя ще го размѣти, и вие не можете да пиете отъ неговата вода. За да се ползвате и вие, и окръжаващитѣ отъ чистия изворъ, трѣбва да извадите жабата навънъ. Духовниятъ свѣтъ е подобенъ на чистия изворъ. Който влиза въ него, трѣбва да бѣде чистъ. Не е ли чистъ, ще го изхвърлятъ навънъ, както изхвърлятъ жабата отъ чистия изворъ.

И тъй, докато сте на земята, работете съзнателно и съ любовъ, да се справите съ сѣдбата, която се налага днесъ на свѣта. Работете, докато Божието благословение е надъ васъ. Отнеме ли се Божието благословение, нищо нѣма да остане нито отъ васъ, нито отъ вашитѣ близки. Ще кажете, че при даденитѣ условия не може да не се гнѣвите, да не се сърдите едни на други. Гнѣвете се, но съ любовъ; сърдете се, но съ любовъ; карайте се, но съ любовъ. Каквото правите, съ любовъ го правете. Казано е въ Писанието, че и Богъ се гнѣви, но съ любовъ. Дето е любовта, тамъ всичко е добро и на мѣсто. Щомъ любовта ви напусне, веднага идатъ мѣчението, съмнението, лъжата, злото, и т. н. Докато Адамъ и Ева слушаха Бога и Му се подчиняваха, тѣ живѣеха като деца. Щомъ Ева си позволи да яде отъ забраненото дър-

во, веднага дойде лъжата. Непослушанието създаде първата драма. Значи, Ева е родо-началница на драмата. Когато и Адамъ яде отъ забранения плодъ, Богъ заповѣда да ги изниждятъ отъ рая. Съ излизането имъ отъ рая се създаде трагедията. Като влѣзоха въ свѣта, Ева роди два сина: Каинъ — земеделецъ и Авелъ — овчаръ. Единъ день двамата братя решиха да принесатъ жертва на Господа, всѣки отъ най-хубавия си плодъ. Каинъ внесе въ жертва най-хубавитѣ си плодове, Авелъ — едно отъ най-угоенитѣ си агнета. Богъ благоволи къмъ Авела и прие жертвата му, а на Каина не прие. Това смути духа на Каина, и той реши да убие брата си. Каинъ си мислѣше: Ако Богъ прие жертвата на Авела — агне, колко повече ще приеме моята. Въмѣсто агне, азъ ще пожертвувамъ брата си — цѣлъ човѣкъ. Обаче, не излѣзе, както мислѣше. Не само че жертвата му не се прие, но той чу гласа на Бога, Който го питаше: Каине, къде е братъ ти? — Не съмъ стражаръ, Господи, да ходя по следитѣ му. Каинъ направи престѣпление — уби брата си, а следъ това излѣга, че не знае, къде е. Той чу пакъ Божия гласъ: „Крѣвта на брата ти вика следъ тебе.“ Каинъ се уплаши, да не го убие нѣкой за стореното престѣпление, но Богъ му каза, че който се осмѣли да го убие, ще бѣде седмократно наказанъ. Ти ще живѣешъ и ще носишъ белега на престѣплението, докато се разкаешъ.

Пазете се отъ погрѣшкитѣ на хората. Ползувайте се отъ чуждитѣ погрѣшки, но не се занимавайте съ тѣхъ. Не мислете, че можете да изправите погрѣшкитѣ на хората. Всѣки самъ може да изправи погрѣшкитѣ си. Да се занимавате съ чуждитѣ погрѣшки, това значи, да се свързвате съ дявола, т. е. съ злото въ свѣта.

Въ единъ манастиръ имало единъ игуменъ, който живѣлъ разкошно, харчелъ манастирскитѣ пари, безъ да дава смѣтка, за какво ги употребява. Случило се, че внезапно умрѣлъ и оставилъ смѣткитѣ си неуредени. Новиятъ игуменъ, който го замѣстилъ, започналъ да разглежда смѣткитѣ на стария игуменъ и се видѣлъ въ чудо — не могѣлъ да се оправи. Отъ страхъ да не падне подъ отговорностъ, той започналъ да се моли, да се яви по нѣкакъвъ начинъ стариятъ игуменъ, да оправи обѣрканитѣ си смѣтки. Най-после молбата му била чута. Стариятъ игуменъ дошълъ отъ онзи свѣтъ, оправилъ смѣткитѣ си и си заминалъ, но оставилъ следъ себе си такава нечистота, такъвъ смрадъ, че манастирътъ станалъ необитаемъ. Въ скоро време манастирътъ свършено запустѣлъ.

Казвамъ: Не се свързвайте съ злото и съ дявола въ свѣта. Който грѣши, той самъ ще оправи погрѣшкитѣ си. Ще кажете, че отъ любовъ къмъ работата си вие се бъркате въ чуждитѣ погрѣшки, да внесете редъ и порядъкъ въ свѣта. Самъ човѣкъ това не може

да направи. Задача на всеки човѣкъ е да изправи своите погрѣшки и своя животъ. Ако не спазва това правило, човѣкъ се свързва съ дявола, който го заплашва, и по неволя започва да му служи. Сжщевременно той обещава голѣми придобивки и блага на човѣка, съ което го примамва къмъ себе си. Когато хората се оплакватъ отъ неуспѣхи и страдания и търсятъ причината за това, казвамъ: Хората не успѣватъ въ живота си, защото служатъ на дявола съ любовъ, а на Бога — отъ страхъ. За да се освободятъ отъ страданията, тѣ трѣбва да измѣнятъ начина на живота си: да служатъ на Бога съ любовъ, а съ дявола да не ставатъ съдружници. Станете ли съдружници съ него, ще ви сполетятъ най-голѣмитѣ страдания, нещастия и болести. Дяволътъ е майсторъ да разрушава, а не да гради. Той е майсторъ да внася заблуждения въ хората. За това, именно, той живѣе въ тъмнина и увлича хората въ тъмнина. Искате ли да се освободите отъ него, потърсете свѣтлината на живота. Щомъ излѣзе на свѣтло и слънце го огрѣе, дяволътъ бѣга.

Страшно е, когато рѣката се отбие отъ своя пжть. Страшно е, когато любовта напусне човѣшката душа. Страшно е, когато Богъ напусне човѣка. Страшно е, когато човѣкъ се откаже отъ Бога. Дето отсѣтствува любовта, тамъ нещастieto и страданиято присѣтствуватъ.

Сега хората ще проповѣдватъ, че работитѣ трѣбва да се уреждатъ съ любовъ. Пра-

во е това твърдение, но който има да взима голъми суми, самъ не постъпва съ любовъ. Ако нѣкой има да му дава, по десетъ пѣти ще праща хора да му ги върнатъ. Ако доброволно не му ги върне, насила ще го заставятъ. Това сж услуги, които не сж правени съ любовъ. Затова, именно, казвамъ: Каквото правите, да е съ любовъ. Нѣкой тури въ капанъ парче кашкавалъ или сланина, да залъже мишката, да влѣзе вътре. Като влѣзе вътре, мишката става жертва на котката. Рибарьтъ пѣкъ направи мрежа и я хвърля нѣколко пѣти въ водата, да улови риба. Колкото е по-тежка мрежата му, толкова по-доволенъ е той — повече риба е уловилъ. Така и дяволътъ постъпва съ човѣка. Първо го привлѣче къмъ себе си, докато го хване. Следъ това го туря на скара, опече го, извади, каквото му е нужно, а непотрѣбното изхвърля навънъ.

Помнете: всѣка постъпка, която не се основава на любовта, не е права, не е Божествена. — Какво направиха евреитѣ съ Христа? — Разпнаха Го. — Отъ любовъ ли Го разпнаха? — Отъ ревностъ. За да запазятъ учението на Мойсея, тѣ разпнаха Христа и казваха: Богъ е говорилъ на Мойсея, но на този не е говорилъ. Отде знаяха тѣ, че Богъ е говорилъ на Мойсея, а на Христа не е говорилъ? Като защитаваха Мойсея, тѣ очакваха да получатъ Божието благословение. Ако искате да получите Божието благослове-

ние, вървете въ правия пѣтъ. Изкривите ли пѣтя си, губи се и благословението.

Днесъ всички хора търсятъ правия пѣтъ. Много проповѣдници имъ го сочатъ, но, въ прѣки това, малцина вървятъ по него. Дълъгъ и мъченъ е този пѣтъ, затова нѣкои обикалятъ, искатъ да избѣгатъ страданията. Колкото и да обикалятъ, както и да го избѣгватъ, въ края на краищата, всички ще минатъ по него. За да се намалятъ страданията на хората, Богъ праща пророци и проповѣдници на земята да имъ покажатъ кратѣкъ и правъ пѣтъ. Затова е казано въ Писанието, че Богъ не съизволява въ смъртта на грѣшника. Наистина, безъ Учители, пророци и проповѣдници, страданията на хората щѣха да бждатъ по-голѣми. Ако слънцето не грѣеше, мракъ щѣше да скове земята, и никакви растения нѣмаше да съществуватъ. — Какъвъ щѣше да бжде животътъ при това положение? — Какъвто е животътъ на ескимоситѣ. Могатъ ли ескимоситѣ да бждатъ вегетарианци? Вегетарианството може да се прилага само при добри условия, а не при лоши. Добриятъ животъ е възможенъ при добритѣ хора. Какъвъ ще бжде животътъ при лошитѣ хора? Ако господарѣтъ на нѣкой слуга е лошъ и го бие по нѣколко пѣти на день, може ли слугата да бжде усмихнатъ? Може ли болниятъ да бжде радостенъ и засмѣнъ? Ще кажете, че болеститѣ и страданията идатъ отъ Бога. Ако това е вѣрно, какво ще кажете за стиха, въ който се говори за

Бога, че не съизволява въ смъртта на грѣшника?

Мнозина отричатъ сжществуването на Бога, но ние твърдимъ, че единственото реално сжщество е Богъ. Кой създаде свѣта това? Кой създаде знанието? Кой дава благата въ живота? Ако човѣкъ е единствениятъ реаленъ факторъ въ свѣта, защо не го изправи? Клиньтъ разцѣпва дървото, но той не създаде самото дърво. При това, клиньтъ самъ не влиза, трѣбва да дойде нѣкой отвънъ, да го набие. Човѣкъ е клиньтъ, съ помощта на който свѣтътъ може да се оправи. Но трѣбва да дойде нѣкой отвънъ, да забие клина въ дървото. Богъ слиза между хората, забива ги като клинъ въ дърветата и оправя свѣта. Следователно, Богъ сжществува, както и слънцето сжществува, но за вѣрващите, т. е. за онѣзи, които иматъ очи да виждатъ изгрѣването на слънцето. За невѣрващите, за лошите хора, за онѣзи, които не виждатъ, слънцето залѣзва. Въ това отношение лошите хора гасятъ свѣщта, но не знаятъ, какъ да я палятъ. Добрите хора палятъ свѣщта, но не знаятъ, какъ да я гасятъ. Има хора, които знаятъ да палятъ и да гасятъ свѣщи. Тѣ сж и добри, и лоши. Да палишъ свѣщъ е по-добре, отколкото да гасишъ. Запалишъ ли веднѣжъ свѣщта, не я гаси, остави я свободно да гори. Човѣкъ е запалена свѣщъ, която никой не трѣбва да гаси преждевременно. Сегашните свѣщи се запалватъ и изгарятъ.

Бъдещитѣ свѣщи ще горятъ вѣчно. Важно е да се запали веднѣжъ свѣщъта. Запали ли се, вѣчно ще гори. И днесъ има свѣщи, които горятъ и не изгарятъ. Това сж човѣшкитѣ мисли и чувства. Мисълъ, чувство и постѣпка, които се запалватъ, горятъ и не изгасватъ, сж реални.

Христосъ казва: „Ако ме любите, ще упазите моя законъ. Нова заповѣдъ ви давамъ: Да имате любовь помежду си.“ Съ други думи казано: Служете на Бога съ любовь. Нека любовта бже подбудителна причина въ мислитѣ, въ чувствата и въ постѣпкитѣ ви. Само така ще познаете Бога, защото, дето е любовта, тамъ е Богъ. Само по този начинъ ще дойдете въ съгласие помежду си. Остане ли едни други да се убеждавате, нищо не се постига. Нито се убеждавайте, нито отричайте нѣщата.

Единъ отъ важнитѣ въпроси на съвременнитѣ хора е, кой ще победи въ сегашната война. Казахъ и пакъ ще повторя: Богъ ще победи. — Защо? — Защото воюва съ любовь. Ние сме противъ всички войни, които ставатъ безъ любовь. Ние сме за живота, който се изявява чрезъ любовта. Блаженъ е онзи, който живѣе и страда съ любовь. Нещастенъ е онзи, който живѣе, мжчи се и страда безъ любовь. Щомъ прилагате любовта, свободни сте да правите, каквото искате: ще пиете, но чиста, кристална вода; ще ядете, но чиста, доброкачествена храна. Може ли нѣкой

да превърне водата въ вино, той има право да пие отъ него. Обаче, на никого не се позволява да пие вино или ракия отъ чужди кръчмари.

И тъй, искате ли да се разберете като братя, като синове на единъ Баща, приемоте любовта да действува между васъ. — Какъ се постига това? — Като станешъ проводникъ на доброто. Защо да не сте отъ страната на Господа? Всѣки, който се е опредѣлилъ отъ страната на Господа, живѣлъ е съ доволство, съ радостъ, съ любовъ. Той е билъ далечъ отъ отрицателнитѣ прояви на живота.

Желая ви да бждете господари на всичко, което правите, и навсѣкжде да прилагате любовта. Всѣка мисль, всѣко чувство и всѣка постъпка да бждатъ проникнати отъ любовта.

Служете съ любовъ!

*

7. Беседа отъ Учителя, държана на
31. августъ, 1941 г. 5 ч. с. София. — Изгрѣвъ.

Предназначението на човѣка

Размишление.

Какво е предназначението на човѣка? Защо е дошълъ човѣкъ на земята? Това сж въпроси, които всички хора си задаватъ, но и до днесъ още оставатъ неразрешени. Повечето хора се занимаватъ съ това, за което не сж дошли — съзнанието имъ е такова. Колкото по-високо е съзнанието на човѣка, толкова по-близо е той до своето предназначение. Ще кажете, че човѣкъ е разумно същество. Това твърдение е отчасти вѣрно. Не всѣки човѣкъ е разуменъ. Разуменъ ли е онзи, когото ранили нѣколко пѣти на бойното поле и, въпрѣки това, пакъ се хвърля въ боя? Разуменъ ли е онзи, който постоянно отива въ кръчмата и всѣкога се връща съ пукната глава? Разуменъ ли е онзи, когото проказата е хванала отъ главата до краката? Каква разумность е тази, която довела хората до положение да боледуватъ и да умиратъ? Идете въ гробищата, ще видите цѣлъ градъ отъ кръстове и паметници. Чувате нѣкои да говорятъ, че погребли еди-кого си. Съ това тѣ считатъ, че изпълнили нѣкакъвъ дългъ. Това.

*) Матей 11: 1—16.

не е предназначението на човѣка. Дългъ на човѣка е да ражда. Ние уважаваме майките, които раждатъ. Ние уважаваме всички хора, които градятъ, творятъ, безъ да разрушаватъ и събарятъ. Ще кажете, че нѣкой си направилъ кѣща, която следъ нѣколко години се съборила. Каква кѣща е тази, която лесно се събаря? Какво платно е това, което лесно се нищи?

Като не разбиратъ своето предназначение, хората се запитватъ едни други, вѣрватъ ли въ Бога. Какво разбирате подъ думата „вѣра“? Ако си гладенъ и те нахраня, вѣрвашъ ли въ мене? Това вече не е вѣра, но фактъ. Вѣрата подразбира нѣщо, което не е станало. Значи, да вѣрвашъ, че нѣкога ще те нахраня. И като вѣрвашъ въ това, да се сбъдне. Безъ вѣра нѣщата не могатъ да станатъ реални. Значи, вѣрата е предшественица на реалността. Тя е врата, презъ която човѣкъ влиза въ реалността. Нѣкой казва, че вѣрва въ окултизма. Какво нѣщо е окултизмътъ? Тайна наука. Той разкрива тайните на природата. Тогава всички химици, всички адвокати, всички сѣдии сж окултисти. Тѣ изучаватъ законите на природата и на живота, комбиниратъ ги по единъ или по другъ начинъ и правятъ различни съединения. Обаче, опитите имъ повечето пжти свършватъ съ експлозии. — Защо? — Получили сж експлозивни вещества. За да не получаватъ такива вещества, тѣ трѣбва да бждатъ чисти. Като прави опити, като изследва

тайнитѣ на природата, химикътъ трѣбва да бжде чистъ. Адвокатътъ, сѣдията, които сѣдятъ, трѣбва да бждатъ чисти, да не сѣдъ направили нито едно престѣпление. Всѣки човѣкъ, който прави престѣпления, не може да бжде нито майка, нито баща, нито учителъ, нито сѣдия, нито търговецъ. Абсолютна чистота се изисква отъ всѣки човѣкъ.

Въ какво трѣбва да вѣрва човѣкъ? Въ доброто. Който носи доброто въ себе си и го проявява, той може да бжде и баща, и майка, и учителъ, и проповѣдникъ, и сѣдия, и адвокатъ — всичко може да бжде. Този човѣкъ е всѣкога съ Бога. И като се спъне и падне на пѣтя, Богъ е пакъ съ него. Той му казва, че пѣтьтъ, по който вѣрви, не е правъ. Разбере ли това, падналиятъ стѣпва на краката си и намира правия пѣтъ. Радвайте се, когато свѣтлината е предъ васъ. Радвайте се, и когато свѣтлината е задъ васъ. Тогава сте на изпитъ, умътъ ви се изпитва. Псалмопѣвецътъ казва: „Гледахъ Господа предъ лицето си“. Блаженъ е този, на когото пѣтьтъ е огрънъ отъ Божията свѣтлина.

Съвременнитѣ хора сѣ раздѣлени помежду си, всѣки има свой възгледъ въ умствено и въ религиозно отношение, благодарение на което не се разбиратъ. Много християни има днесъ, но и тѣ сѣ раздѣлени. Единъ е православенъ, другъ — евангелистъ, трети — католикъ, четвърти — методистъ, баптистъ и т. н. Колкото повече вѣрвания се явяватъ меж-

ду хорага, толкова по-мъчно се разбиратъ. Казватъ: Свѣтътъ ще пропадне отъ сектанти. Злото не е въ сектанството, но въ отсъствието на любовта. Ако хората се обичаха, ако имаха любовъ помежду си, всичко щѣше да върви добре. Природата е пълна съ сектанти. Всичко, което човѣкъ е направилъ, почива върху сектанството, т. е. върху подраздѣлението. Вижете, какво представя колелото. То има нѣколко оси, които излизатъ отъ общъ центъръ Благодарение на оситѣ колелото се върти. Оситѣ сж сектанти, но вършатъ работа. — Кога? — Когато сж събрани на едно мѣсто. Липсва ли една отъ оситѣ, колелото спира. Започнатъ ли оситѣ да излизатъ навънъ, всѣка свободно да се проявява, колата спира. Тѣй щото, опасността не е въ сжществуването на сектитѣ, но въ тѣхното отдѣляне отъ общия центъръ на живота, отъ колелото на живота — отъ любовта.

Кое вѣрую е право? Споредъ насъ, право вѣрую е това, което е въ състояние да подобри времето — отъ лошо да го превърне въ добро; право вѣрую е това, което може да подобри състоянието на изворитѣ; право вѣрую е това, което подобрява живота на майкитѣ, на бацитѣ, на учителитѣ; право вѣрую е това, което внася реформи въ обществения животъ, както и въ живота на цѣлото човѣчество. Правото вѣрую на земята е право и въ онзи свѣтъ. И оттамъ вестницитѣ пишатъ: Проповѣдвайте на християнскитѣ на-

роди. Напълнете главитѣ имъ съ чисти и прави мисли, да разбератъ, че не вършатъ Божията воля. Ако християнитѣ не се вслушатъ въ гласа на Бога и не изпълнятъ Неговата воля, земята ще се разгърси така, че коренно ще се измѣни. Ако съвременнитѣ хора не се помиратъ и не си подадатъ взаимно ръка, очаква ги такава участъ, каквато никой не може да си представи. Ако се помиратъ, Божието благословение ще дойде върху всички народи — Царството Божие ще се въдвори на земята. Това трѣбва да знаятъ всички хора, всички водители. Това ще бжде деньтъ на Господа. Деньтъ Господенъ е день за възмездие на престѣпленията, които хората сж вършили и вършатъ на земята.

Време е вече християнитѣ да се обединятъ, да сгланатъ проводници на Божията Любовь. Само по този начинъ Богъ ще изпрати благословението си на всички хора и народи. — Кой ще победи? — Онѣзи хора, които носятъ любовта. Докато господствува безлюбието, отъ сегашния порядъкъ нѣма да остане прашина, за споменъ на бждещето. Помнете: въ продължение на 45 години сегашниятъ редъ и порядъкъ въ свѣта ще се измѣни, нѣма да остане поменъ отъ него. Следъ това ще дойде новото, което всички очакватъ. Такава е Божията воля. Ще кажете, като умрете, каквото ще да става следъ васъ. И смъртта не разрешава въпроситѣ. Кжде ще отидете следъ смъртта си? Ако следъ смъртъ-

та си човѣкъ не отиде при Бога, при Христа, или при своитѣ братя и сестри, той е изгубенъ. Ако не намѣри Учителя си, той е изгубенъ.

Смисълътъ на човѣшкия животъ е въ любовта, да намѣри тѣзи, които го любятъ, и които той люби. Любовта е мощниятъ двигателъ на цѣлокупния животъ. Тѣй щото, дали сте на земята или на небето, безъ любовъ не можете да живѣете. Да вѣрвашъ въ любовта, това е правото вѣрую. — Ти въ какво вѣрвашъ? — Вѣрвамъ въ Бога, Който живѣе въ свѣтлината, въ въздуха, въ водата и въ хлѣба. Вѣрвамъ въ Бога, Който живѣе въ моя умъ, въ моето сърдце, въ моята воля, въ моята душа и въ моя духъ. Вѣрвамъ въ Бога, Който живѣе въ всички хора, въ цѣлата вселена. Навсѣкжде виждамъ Бога мощенъ и любещъ. Когато тѣпче, всичко превръща на прахъ. Когато учи и възпитава човѣка, туря го въ пещъ съ 50 милиона градуса топлина, да го стопи, пречисти като слънце да свѣтне. Кой може да устои на този огънь, безъ да се стопи? И най-голѣмиятъ дяволъ ще стане правовѣренъ. Въ огъня на любовта всички противоречия изчезватъ. Любовта примирява и най-голѣмитѣ врагове. Ще дойде любовта въ свѣта, ще дойде денътъ на примиряването.

Едно трѣбва да пази човѣкъ—да не се озлобява и ожесточава. Презъ каквито изпитания и да мине, трѣбва да остане тихъ и спокоенъ. Желайте, любовта да победи, и да се възцари

правдата и истината. Не се настройвайте нито противъ германцитѣ, нито противъ англичанитѣ, нито противъ руснацитѣ. Всѣки е на мѣстото си. Споредъ насъ, англичанитѣ сж търговцитѣ на свѣта — господари на морето, германцитѣ — индустриалци — господари на въздуха, руснацитѣ — земеделци — господари на земята. Въ всѣки човѣкъ има и търговци, и индустриалци, и земеделци. Сжщото се отнася и до народитѣ. Значи, всѣки българинъ носи въ себе си и търговеца, и индустриалеца, и земеделеца. При това, всѣки народъ се счита за избранъ отъ Бога. Всѣки мисли, че на него е дадена ролята да оправи свѣта. Прави сж народитѣ да мислятъ, че сж избрани отъ Бога, но не само единъ народъ, а всички заедно. Всички народи трѣбва да се обединятъ въ единъ, и всички заедно да изпълнятъ Божиата воля. Тогава ще се сбъдне това, което Богъ е казалъ: „Ще се вселя между хората, азъ ще имъ бжда Богъ, а тѣ ще ми бждатъ народъ“. Благословенъ да е деньтъ, когато всички народи бждатъ избрани отъ Бога. Благословенъ да е деньтъ, когато всички майки и бащи бждатъ избрани отъ Бога. Когато майката ражда, нѣма да бжде обременена съ мисълта, че нови грижи ѝ се налагатъ, но ще се радва, че е избрана отъ Бога да роди дете, създадено по образъ и подобие Божие. И бащата ще се радва, че е избранъ за служител на Бога. Учителътъ нѣма да работи само за пари, но ще се радва, че ръководи деца, по-

сочва имъ правия пѣть къмъ Бога. Дошло е времето, всички хора и народи да посрещнатъ Бога и да се радватъ, че сж Негови избранници.

Когато нѣкой пророкъ или Учитель дойде между хората, мнозина се съмняватъ въ него и считатъ, че той внася заблуждения въ човѣшкитѣ умове. Който проповѣдва на хората, че трѣбва да се осигурятъ, че старостъ ще дойде, че смъртъ ги чака, той внася заблуждения. Обаче, който проповѣдва Божественото учение, той посочва на хората правия пѣть, той ги води въ пѣтя на свѣтлината и на свободата. Божественото учение отрича старостъта, отрича и смъртъта. Споредъ насъ смъртъта не е нищо друго, освенъ събличане на старата дреха и обличане на нова. Ако старата ви дреха е нечиста, скжсана и окаляна, нѣма ли да я съблѣчете? Ще я съблѣчете, разбира се. Ако има възможность да се закърпи, ще я закърпите, а следъ това ще я оперете. Ако не може да се кърпи и пере, ще я изгорите и ще облѣчете нова, чиста дреха. Има ли нѣщо лошо въ събличането на старата дреха и въ обличането на нова? — Кжде е онзи свѣтъ? — Предъ тебе, но ти не го виждашъ. Този и онзи свѣтъ сж на едно и сжщо мѣсто, но хората сж слѣпи, не виждатъ нѣщата ясно. — Далечъ ли е онзи свѣтъ? — Близко е. Колкото е разстоянието отъ човѣшкия до мравешкия свѣтъ, толкова е и отъ този до онзи свѣтъ. Знаятъ ли това мравкитѣ? Тѣ се качватъ по

главата, по носа, по тѣлото на човѣка, безъ да подозиратъ, че това е разумно същество, което може въ единъ моментъ да ги облагодетелствува и въ единъ моментъ да ги унищожи. Човѣкъ може да имъ достави много храна, да ги осигури за цѣлъ животъ, но и въ единъ моментъ може да мине съ ралото си върху тѣхъ, да разруши цѣлия мравунякъ.

Сегашнитѣ хора се нуждаятъ отъ права мисль, отъ право разбиране на живота. Днесъ и младиятъ, и стариятъ мислятъ криво. Младиятъ казва, че докато е младъ, трѣбва да си поживѣе; като остарѣе, тогава ще мисли за другъ животъ, тогава ще прилага доброто. Това е крива философия. И като младъ, и като старъ човѣкъ трѣбва да живѣе добре, да бжде здравъ и работоспособенъ. Младиятъ трѣбва да има здрава глава, здрави дробове, здравъ стомахъ, да яде сладко, да работи добре. Значи, като младъ, ти ще ядешъ сладко и ще работишъ прилежно. Стариятъ не трѣбва ли да бжде здравъ? И стариятъ трѣбва да бжде здравъ, да работи и да се радва на живота. Право ли е стариятъ да се оплаква отъ разстройство на стомаха, отъ слаби очи, отъ слабъ слухъ? Трѣбва ли стариятъ да се оплаква, че краката му не го държатъ вече, че ржцетѣ му треперятъ? Следъ всичко това хората минаватъ за учени и разумни. Каква наука е тази, отъ която човѣкъ не може да се ползува въ старинитѣ си? Как-

ва религия е тази, която не може да крепи човѣка и въ младини, и въ старини?

Единъ турчинъ прекаралъ живота си въ ядене и пиене; всичко, каквото ималъ, продълъ, и паритѣ изялъ. Като се видѣлъ въ положението на последенъ сиромасъ, той отишълъ при султана да се оплаче отъ сиромашията си. Султанъ ефенди, казалъ той, цѣлъ животъ ядохъ и пихъ, петъ пари не задържахъ въ джоба си. Помогни ми по нѣкакъвъ начинъ, да излѣза отъ сиромашията. Султанътъ му казалъ: Като си ялъ и пилъ само и си дошълъ до крайна сиромашия, кажи ми, коя частъ отъ кокошката е най-сладка. — Трътката, султанъ ефенди. Султанътъ като видѣлъ, че турчинътъ ялъ и пилъ, но поне научилъ нѣщо, заповѣдалъ на слугитѣ си да му дадатъ 250 лири и да го пуснатъ да си отиде.

Другъ турчинъ, сжщо краенъ сиромасъ, чулъ, че султанътъ далъ на приятеля му 250 лири, решилъ и той да постъпи по сжщия начинъ. Отишълъ при султана и му разказалъ, какъ осиромасалъ отъ ядене и пиене. — Кажи тогава, коя е най-сладката частъ на бивола. — Задната. — Ударете му 25 тояги и го изпждете вънъ. Който е осиромасалъ отъ ядене, трѣбва да знае, коя частъ на кокошката и на бивола е най-сладка. Най-сладката частъ на бивола е рибицата.

Като живѣе, човѣкъ трѣбва да изучава реалността на нѣщата, да познава себе си,

не само като характеръ и темпераментъ, но да познава и своето вътрешно „азъ“. Дойдете ли до темпераментитѣ, казвате, че сжществуватъ нѣколко темперамента: сангвиниченъ или въздухообразенъ, умственъ или нервненъ, холериченъ и флегматиченъ. Сангвиницитѣ сж подвижни, съ хубавъ цвѣтъ на лицето, съ добре развити дробове. Тѣ се радватъ на добро здраве. Нервниятъ темпераментъ включва хора съ добре развитъ умъ. Холерицитѣ сж динамични хора, лесно избухватъ. Зидаритѣ, каменаритѣ иматъ такъвъ темпераментъ. Холерикътъ обича да чука камъни, да удря, да сече дърва и т. н. Флегматицитѣ пъкъ сж повече лениви хора. Затова, именно, нѣкои наричатъ флегматичния темпераментъ „боленъ темпераментъ“.

Въ миналото, въ Цариградъ се наплодили много „хайлязи“ — мързеливи хора, дембели, които по цѣлъ день мислѣли само за ядене и пиене и, като се нахранвали, прекарвали повече въ лежене и въ сънь. Понеже нищо не работѣли, тѣ обременявали бюджета на държавата: отъ день на день броятъ имъ се увеличавалъ и взелъ заплашителни размѣри. Единъ день султанътъ извикалъ единъ отъ министритѣ си и му казалъ: Какво ще правимъ съ тѣзи дембели? Докога ще ги хранимъ? Министърътъ отговорилъ: Преди всичко, трѣбва да ги изпитае, кои сж истински дембели, и само тѣхъ да оставимъ. — Какъ ще ги опитащъ?

— Ще заповѣдамъ да запалятъ дембелхането. Наистина, единъ день слугитѣ запалили дембелхането, и всички дембели, съ изключение на двама, избѣгаха. Когато пожарътъ се засилилъ, и пламъцитѣ нахълтали въ дембелхането, единъ отъ двамата проговорилъ: Приятелю, ще изгоримъ. Вториятъ се обадилъ: Какъ не те мързи да говоришъ! Така министърътъ разбралъ, кои сж истинскитѣ дембели, и заповѣдалъ само тѣ да останатъ въ дембелхането, като модели.

Съвременнитѣ хора трѣбва да изучаватъ мислитѣ и чувствата, които минаватъ презъ умоветѣ и сърдцата имъ, да знаятъ, кои да приематъ и кои да отблъскватъ. Ако не различавате мислитѣ и чувствата, вие можете да попаднете подъ влиянието на такива, които да се отразятъ зле върху организма ви. Добритѣ мисли и чувства се отразяватъ благоприятно върху човѣшкия организъмъ. Отрицателнитѣ мисли и чувства, като страхъ, съмнение, недовѣрие, омраза внасятъ нѣщо болезнено въ организма, и човѣкъ започва да отслабва, пожълтява. Запримѣръ, докато момата не се съмнява въ чувствата на своя възлюбенъ, тя е весела, жизнерадостна. Ако ѝ внушите мисълта, че възлюбениятъ ѝ не я обича вече, тя започва да блѣдне — плаши се да не го загуби. Щомъ се убеди, че я обича, пакъ се развеселява. Докато вѣрва, че възлюбениятъ ѝ я обича, тя прилича на цвѣте, добре гледано и поливано. Щомъ се усъмни въ любовта

му, тя клюмва глава, като изсърхналъ и попаренъ цвѣтъ.

Едно се иска отъ човѣка: да бжде носителъ на любовта. Дойде ли нѣкой при васъ, приемоте го, както трѣбва. Ако му дадете нѣщо, дайте му го, както трѣбва. Какво означаватъ думитѣ „както трѣбва“? Ще ви дамъ единъ примѣръ за обяснение смисъла на тѣзи думи. Единъ господинъ, който минавалъ за окултистъ, дойде при мене да се оплаче отъ жена си и да иска съветъ, какво да прави. Питамъ го, какво е намислилъ той. — Искамъ да се разведа. — Ако се разведешъ съ жена си, ще се оженишъ ли за друга? — Разбира се, че ще се ожения. — Въ такъвъ случай, съветвамъ те да не се развеждашъ. — Защо? — По-добра жена отъ твоята не можешъ да намѣришъ. Всички жени сж подъ еднакъвъ знаменателъ. Това значи: всички жени сж плодове на едно и сжщо дърво и се грѣятъ на Божественото слънце. Различието, което сжществува между тѣхъ, се дължи на това, че всички не се огрѣватъ еднакво отъ слънцето: едни сж още твърци, кисели, стипчави, а други — меки, сладки, узрѣли. Единъ день, когаго всички узрѣятъ, ще станатъ благородни, добри жени. Сжщото се отнася и до мъжа. Като знаете това, трѣбва да имате търпение, да дочакате времето, когаго Божественото слънце грѣе най-силно, и подъ неговитѣ лъчи узрѣватъ всички плодове. Когато Божествениятъ Духъ се всели

въ човѣшкитѣ души, всички хора ще узрѣятъ. Да узрѣе човѣкъ, това значи, да влѣзе въ щастливия животъ. Да узрѣе човѣкъ, това значи, да придобие щастиего и да разполага съ всичко, каквото желае.

Понеже човѣчеството минава презъ голѣми изпитания, презъ страшни войни, всички искатъ да знаятъ, кой ще победи. Споредъ мене, въпросъ за победа не може да става. Двама братя се биятъ. Може ли да става въпросъ, кой отъ двамата ще победи? Цомъ сж братя, тѣ трѣбва да се помирятъ. — Кой поставилъ народигъ на мѣстата, на които ги виждаме днесъ? Кой имъ дава права? Това е въпросъ, на който не може да се отговори. Това е все едно, да питате, кой дава право на запалената свѣцъ да стои на свѣтильника, или кой дава право на добрия, на справедливия, на разумния и на учения човѣкъ да се проявяватъ. Кой е пратилъ тѣзи хора на земята? Всѣки човѣкъ, който прави добро, или който прилага правдата, е изпратенъ отъ Бога. Всѣки познава, кой е добъръ и кой — лошъ човѣкъ. Това познаватъ и растенията, и животнитѣ. Дървото дава доброволно плодетѣ си на добрия човѣкъ; кравата свободно дава млѣкото си. Ако лошъ човѣкъ я дои, тя вдига млѣкото си. Следователно, когато нѣкой се оплаква, че хората не го обичатъ, казвамъ: Хората не ви мразятъ, но вдигатъ млѣкото си, доброволно не го даватъ. — Какво трѣбва да направи, за да му даватъ

млъкото си? — Той трѣбва да смекчи характера си и да имъ покаже, че ги обича.

Мнозина казватъ, че сж излѣзли отъ Бога. — Какъ ще докажатъ това? Какъвъ документъ носятъ? — Първиятъ документъ, съ който хората могатъ да докажатъ, че сж излѣзли отъ Бога, е любовта, която носятъ. Който люби, той е излѣзълъ отъ Бога. Единственото право, съ което човѣкъ се е родилъ, е да люби, както Богъ люби. Това е неговото Божествено право. Всички други права, на които човѣкъ разчита, сж човѣшки. Запримѣръ, човѣшко право е да искамъ отъ длъжника си сумата, която съмъ му далъ. Ти си му далъ известна сума, но паритѣ не сж твои. Остави го свободенъ, той самъ да плати дълга си. Човѣкъ има право само на Божествени нѣща, съ които се е родилъ. Човѣшкитѣ права сж преходни, временни. Дръжте се за любовта, като за единствено право, съ което можете да наредите живота си.

И тъй, искате ли да помогнете на себе си и на близкитѣ си, приложете любовта въ живота си. Приложете любовта въ своитѣ мисли, чувства и постѣпки, за да бждете силни, да успѣвате въ добритѣ си желаня. Човѣкъ може да постигне всичко, което желае, когато възлюби Бога съ всичкия си умъ, съ всичкото си сърдце, съ всичката си душа и съ всичката си сила. Който е възлюбилъ Бога така, само той може да каже: „Азъ и Отецъ ми едно сме“. Христосъ каза за себе си: „Азъ

и Отецъ ми едно сме“. Той каза още: „Даде ми се всѣка властъ на небето и на земята“. — За какво употреѣби Христосъ тази властъ? — За да тури редъ и порядъкъ въ свѣта, да донесе миръ на земята. Мирътъ иде вече въ свѣта. Сегашнитѣ войни не сж нищо друго, освенъ предвестници на мира. Преди да дойде красивото и доброто въ свѣта, първо ще дойде лошото. За да имате хубавъ хлѣбъ, житото трѣбва да мине презъ воденица, да се смели, да се замѣси брашното, да се направи отъ него хлѣбъ и най-после да се опече. Значи, преди да дойдете до красивия и добъръ животъ, първо ще минете презъ страдания.

Съвременнитѣ хора се намиратъ още подъ влиянието на дявола, който имъ внушилъ да не се занимаватъ съ Господа, да не Го търсятъ. Докато сж живи, да си хапнатъ и пийнатъ. Единъ день, като заминатъ за другия свѣтъ, тогава да мислятъ за Бога. Ние пъкъ казваме: Приемете Божиата свѣтлина съ любовъ, да станете умни. Дишайте съ любовъ, да бждете здрави. Яжте съ любовъ, да станете силни. Всичко правете съ любовъ, не на думи, но по съзнание. Като прилагате любовта, вие ще бждете благодарни за всичко, което ви се случва. Благодарниятъ човѣкъ е щастливъ. При каквото положение и да се намира, каквато служба и да върши, той е доволенъ. — Защо? — Той знае, че нѣма високи и долни служби, както нѣма важни и маловажни органи въ човѣшкия организъмъ.

Понѣкога малкитѣ органи изпълняватъ по-важна служба отъ голѣмитѣ. За човѣка е важно да бжде на мѣстото си и да изпълнява службата си съ любовь.

Всички хора искатъ да бждатъ красиви. Това желание е естествено. Обаче, тѣ не знаятъ, какъ да станатъ красиви, затова се стремятъ по външенъ пжтъ да постигнатъ желанието си: правятъ си коситѣ, горятъ ги съ електрически машини, бѣлосватъ лицето си, червисватъ устнитѣ си, обличатъ се съ скжпи, модерни дрехи и т. н. И това не е лошо, но е временно. Космитѣ представятъ антени, чрезъ които човѣкъ се съобщава съ възвишения свѣтъ. Ето защо, като ставате отъ сънъ, първо измийте лицето, врата, ушитѣ си съ топла вода и следъ това се изтрийте съ чиста, мека кърпа. Намокрете косата си съ вода и се срещете добре, да не стърчатъ космитѣ ви. Ако горите коситѣ си съ желѣза, като антени, тѣ губятъ своята възприемателна способностъ. Облѣчете се съ чисти дрехи. Вечеръ, преди да си лѣгате, измийте краката, ржцетѣ и лицето си съ топла вода. Като миете краката и ржцетѣ си, благодарете имъ за работата, която сте свършили съ тѣхъ презъ деня. Като се миете, сутринъ и вечеръ, носете въ ума си чисти мисли, а въ сърдцето си — благородни чувства. Сжщевременно носете въ себе си образитѣ на красиви моми и момци, и, когато срещнете, представяйте си го като красива мома или красивъ

момъкъ. Каквото правите, свързвайте се съ Бога и радвайте се на изгрѣващото слънце, на цѣвналитѣ цвѣтя, на узрѣлитѣ плодове. Радвайте се на проявитѣ на Бога чрезъ всички хора: поети, музиканти, художници, скулптори.

Христосъ казва: „Станете като децата.“ — Като кои деца? — Като любещитѣ деца. Най-малъкъ е онзи, който люби, но сжщевременно той е и най-силенъ. На земята посиленъ отъ царя нѣма. Той заповѣдва на всички; сжщевременно той се подчинява на любовта. Значи, любовта е велика, мощна сила, защото управлява всички, на всички заповѣдва, и всички ѝ се подчиняватъ.

Бждете готови да приемете любовта, да се жертвувате за нея, т. е. въ нейно име да направите всичко, което е нужно за вашето щастие, както и за щастието на ближнитѣ ви. Безъ любовъ свѣтътъ не може да се обнови. Вѣчна и неизмѣнна е любовта, както на земята, така и на небето. Всички хора могат да ви забравятъ, но Богъ — никога. Той казва: „Написалъ съмъ ви на дланъта си.“ Значи, Той всѣкога ще си спомня за васъ. Записвайте и вие на дланъта си всичко, което трѣбва да направите въ името на любовта. Каквото правите, съ любовъ го правете. Това значи: каквото правите, правете го съ всичкия си умъ, съ всичкото си сърдце, съ всичката си душа и съ всичката си сила.

Най-лесната работа е прилагането на любовта. Какво се иска, за да приложишъ

любовта си? Да откъснешъ единъ листъ отъ кочана, въ който има 365 листа. Единъ богатъ американецъ срещналъ единъ беденъ човѣкъ, на когото подалъ единъ кочанъ съ напечатани листа и му казалъ: Иди въ една отъ най-богатитѣ гостилници, нахрани се добре, откъсни отъ кочана единъ листъ и го дай на гостилничаря. Съ този кочанъ можешъ да си послужишъ 365 дѣня. Да откъснешъ единъ листъ отъ кочана, това значи, да проявишъ любовта. — Мжчна работа ли е тази? — Нѣма по-лесна работа отъ откъсването на единъ листъ отъ кочана.

Т. м.

8. Беседа отъ Учителя, държана на 31. августъ, 1941 г. 10 ч. пр. об. София. — Изгрѣвъ.

Прави възгледи

Размишление.

Сегашните хора се оплакватъ отъ несгодитѣ и мѣнотитѣ на живота. Тѣ искатъ да си обяснятъ причинитѣ за сѣществуването имъ, но не могатъ. Колкото по-голѣми сѣ мѣнотитѣ имъ, толкова по-голѣмо е недоволството. На кого да се сърдятъ за мѣнотитѣ си, не знаятъ. Времето се разваля, студъ хваща, недоволни сѣ, но нѣма на кого да се сърдятъ. Кѣщата имъ има неудобства, недоволни сѣ, но пакъ нѣма на кого да се сърдятъ. Да се сърди на себе си, не може; да се сърди на хората, не може; да се сърди на природата, пакъ не може. Но, въпрѣки това, сърди се, гнѣви се човѣкъ, упорствува. Ще кажете, че човѣкъ е благородно сѣщество. Наистина, благороденъ е той, но и упоритъ. По-благородно сѣщество на земята отъ човѣка нѣма, но и по-упорито сѣщество отъ него нѣма. Казано е въ Писанието: „И разкая се Богъ, че направи човѣка“. Значи, Богъ се разкая, че преждевременно е поставилъ човѣка въ рая. Дълго време още трѣбваше да стои вънъ отъ рая, за да се приготви за райския животъ. Понеже първитѣ човѣци не бѣха готови за рая, изпъдиха ги вънъ, въ широкия свѣтъ,

тамъ да се учатъ и възпитаватъ. Нѣма по-велико училище за човѣка отъ живота. И нѣма по-велика възпитателка за човѣка отъ природата.

Каквото и да се говори за създаването на първитѣ човѣци, това е голѣма история. Двама души бѣха въ рая, но не живѣеха въ единство, имаше нѣщо, по което се различаваха. Когато двама души не сж на еднакво ниво въ физическо, въ духовно или въ умствено отношение, тѣ не могатъ да вървятъ заедно: единиятъ ще върви по-напредъ, другиятъ — следъ него. Какво ще стане, ако двама души — единиятъ високъ два метра, а другиятъ — 1'65 см., тръгнатъ на пътъ? Високиятъ прави голѣми крачки и върви напредъ. По-низкиятъ прави малки крачки и остава назадъ, не може да върви наредъ съ високия. За да бждатъ на една линия, високиятъ трѣбва да намали разкрача си, а низкиятъ — да го увеличи. Ако низкиятъ каже, че и той иска да намали разкрача си, както високия, и двамата ще се намѣрятъ въ първото положение: единиятъ ще върви напредъ, другиятъ — следъ него. За да вървятъ заедно, високиятъ трѣбва да се нагоди къмъ низкия, а низкиятъ — къмъ високия. Не се ли нагаждатъ единъ къмъ другъ, хората ще бждатъ на такова разстояние помежду си, че всѣкога ще се натъкватъ на противоречия.

Срѣщатъ се двама души: единиятъ е добъръ цигуларь, а другиятъ не знае да свири.

Това различие не трѣбва да ги отдалечава. — Защо? — Защото единиятъ ще свири, а другиятъ ще слуша и ще преценява. Вториятъ ще каже, че природата не го е надарила, лишила го е отъ възможността да свири. Той може да не свири, но има ухо да слуша и да разбира. Приложи ухото си, слушай музиката на цигулара, и двамата ще станете добри приятели. Природата е дала различни дарби на хората, но тѣ трѣбва да ги развиватъ. Единиятъ дава, другиятъ взима. Не могатъ двама души едновременно да даватъ или да взиматъ. Важно е човѣкъ да знае, какъ да дава и какъ да взима. Разумниятъ знае, кога и какъ да дава и да взима. Даването е законъ, чрезъ който човѣкъ изпълнява Божията воля. Ако я изпълнява правилно и съ любовь, той се ползува отъ Божието благословение. Съ други думи казано: ако давашъ правилно, природата ти дава кредитъ; ако не давашъ правилно, тя спира кредита ти. Сѣщиятъ законъ се отнася и къмъ вземането. Ако взимашъ правилно, природата ти отпуска кредитъ; ако не взимашъ правилно, тя спира кредита ти.

Представете си, че ви даватъ една семка. Вие взимате семката и я хвърляте настрана. Въ случая, вие не сте взели правилно семката. — Защо не сте я взели правилно? — Защото не сте разумни. Разумниятъ знае, какъ да постѣпи съ семката. Той отива на нивата си, посажда семката, полива я и я оставя на грижитъ на природата. Следъ време отъ тази

семка ще израсте голѣмо дърво, което ще дава изобилно плодове. Когато диша, човѣкъ пакъ взима. Ще каже нѣкой, че не иска да диша студенъ въздухъ. Единъ моментъ може да се откаже да диша, но втория моментъ ще се принуди да поеме и студенъ въздухъ. Отказването отъ известно благо е пакъ неправилно взимане. Природата наказва всѣки, който не знае да взима. — Защо? — Защото съ неправилното взимане човѣкъ нарушава законитѣ на природата. Когато яде, когато пие вода, когато диша, човѣкъ взима известни блага отъ природата, въ замѣна на което тя гради въ него. Чрезъ разумното взимане човѣкъ доставя материали на природата, да гради. Промѣнитѣ, които ставатъ въ природата, сж резултатъ на това, което тя създава. Като знае това, човѣкъ трѣбва да бжде готовъ, да се справя съ всички промѣни въ живота и въ природата. Затова е казано: „Примириявайте се съ Господа“.

И тъй, да се примири човѣкъ, това значи, да приема всичко съ любовъ и да дава всичко съ любовъ. Каквото учи той, трѣбва да го изучава съ любовъ. Вѣнъ отъ любовта, нѣщата губятъ своя смисълъ. Като учи нѣкакъвъ езикъ, човѣкъ трѣбва да се научи да пише правилно буквитѣ. Запримѣръ, като пишете буквата „М“, ще гледате и дветѣ връхчета да бждатъ еднакво дълги. Нѣкои пишатъ първото връхче по-голѣмо отъ второто. Споредъ графолозитѣ, това сж хора,

които мислятъ повече за себе си. Онѣзи пъкъ, които пишатъ второто връхче по-голъмо отъ първото, сж хора, които мислятъ повече за другитѣ, по-малко за себе си. Ако онзи, който мисли повече за себе си, има слуга, ще изисква отъ него много работа, но като дойде до плащането, ще гледа да намали заплата му. Ето защо, когато нѣкой слуга се хваща на работа, трѣбва да види, какъ пише господарьтъ буквата „М“. Ако напише първото връхче по-високо, да не става слуга на такъвъ господарь. И господарьтъ има право да провѣри, какъ слугата пише буквата „М“, за да знае, да го вземе ли за слуга, или не. Ако и слугата, и господарьтъ пишатъ буквата „М“ правилно, съ два еднакво високи върха, тѣ сж единъ за другъ. Обаче, има и друго нѣщо. Връхчетата на буквата могатъ да бждатъ еднакви, но силно заострени. Това показва, че този човѣкъ е сприхавъ. Ако връхчетата сж заоблени, този човѣкъ е мекъ, кротъкъ, отстъпчивъ.

Като изучава езицитѣ, човѣкъ трѣбва да разбира и тѣхния вътрешенъ смисълъ. Запримѣрь, думата „солъ“ въ различнитѣ езици има различни значения. На английски езикъ. думата „солъ“ означава душа, нѣщо подвижно. Въ български езикъ тази дума има две значения: солъ, която осолява, ограничава нѣщата. Когато нѣкой каже, че го насолели добре, това значи, че го накарали да млъкне. И най-после, сжщата дума „солъ“ въ музиката

означава музикаленъ тонъ. Дето влѣзе тонътъ „солъ“, всички го чуватъ.

Едно се изисква отъ човѣка: да прави разумна, съзнателна връзка между нѣщата. Всички нѣща въ природата сж тѣсно свързани. Запримѣръ, между главата, ржцетѣ и краката има известна връзка. Когато върви, човѣкъ движи ржцетѣ си, а главата въ това време мисли. Когато дѣсниятъ кракъ излиза напредъ, лѣвата ржка отива назадъ; когато лѣвиятъ кракъ излиза напредъ, дѣсната ржка отива назадъ. Между дѣсния кракъ и лѣвата ржка се образува едно течение отъ енергии; между лѣвия кракъ и дѣсната ржка се образува друго течение. Тѣзи две течения се прекръстосватъ. Въ това време пѣкъ енергии отъ природата събуждатъ мисълта, и главата започва да работи. Доколко човѣкъ е работилъ съ главата, съ ржцетѣ и съ краката си, се познава по коститѣ му. Единъ день, когато човѣкъ замине за другия свѣтъ, Богъ ще се произнесе научно за неговата дейность на земята по коститѣ му. Той ще каже: Донесете ми коститѣ на еди-кой си човѣкъ. Като разглежда главата му, Той ще види, съ кои центрове е работилъ повече и съ кои — по-малко. После ще разгледа коститѣ на ржцетѣ му и ще види, доколко е билъ справедливъ. Като разгледа коститѣ на краката му, Той ще се произнесе за неговата доброта.

Като се говори за онзи свѣтъ, хората искатъ да знаятъ, ще се срѣщатъ ли тамъ съ

близкитѣ си и ще се познаватѣ ли. Ако двама музиканти свирятѣ добре, тѣ непременно ще се срещнатѣ и ще се запознаятъ; ако двама оратори говорятѣ сладко и красноречиво, непременно ще се срещнатѣ и познаятѣ; ако двама души ходятѣ добре, непременно ще се срещнатѣ. Докато човѣкъ се движи, всѣкога ще срѣща хора и ще се запознава съ тѣхъ. Престане ли да ходи, никого не може да срѣща. Ако нѣкой го посети и му дойде на крака, това е другъ въпросъ. Изобщо, страшно е положението на човѣкъ, който не може да ходи, да се движи. Понеже краката сж символъ на човѣшкитѣ добродетели, страшно е положението на човѣкъ, който не е работилъ върху добродетелитѣ си. Който е развилъ добродетелитѣ си, върви тихо, плавно, като че не стѣпва на земята. Колкото по-грубъ е човѣкъ, толкова по-тежко, по-шумно ходи. Като говорите за срѣщи и запознаване съ хората, нуждни сж редъ условия. Запримѣръ, ако отивате на чешма, която дава изобилно вода, малко хора ще срѣщате и малко познания ще правите. Ако отивате на чешма, която дава малко вода, ще чакате много време, докато напълните сѣждовѣ си. Въ това време ще се срѣщате съ много хора и ще се запознавате. За да не седите безъ работа, можете да си вземете нѣкоя книга да четете, или да пишете нѣщо. Кое е по-добре за човѣка: да отива при чешма, която тече изобилно, или при такава, която слабо тече?

Ще кажете, че изобилието е за предпочитане. Във едни случаи изобилието е за предпочитане, а във други — не. Рибите живеят във изобилно количество вода, но знаят ли нещо за водата? Хората, които сж извън водата, като сръда, знаят за нея повече, отколкото самите риби. Значи, за да прецени човек дадени условия и да ги разбере, трябва да излезе вън от тях, да ги смени с други. На същото основание, казвамъ: Животът може да се оцени и разбере само тогава, когато излезете от неговите рамки и влезете въ нови условия, въ новъ животъ. Животът има много форми, през които човекъ трябва да мине, за да научи това, което се крие въ тях. Рибата, птицата, млъкопитаещото, човекът сж форми, чрез които животът се изявява. Има по-съвършени форми от човешката. Даже бъдещата човешка форма ще се различава от сегашната. Челото ще образува права линия, няма да има никакъв наклон. Но и сегашната човешка форма е красива, съдържа много ценни неща за изучаване. Запримър, човешкото лице има много форми: кръгли, елипсовидни, продълговати и т. н. Всяка форма представя специален предмет за изучаване.

При самовъзпитанието човекъ трябва да се спира върху промените, които стават въ външния свѣтъ, и да ги разглежда като незавършени процеси. Само по този начинъ той може да си въздействува добре

и възпитателно. Запримѣръ, срѣщате нѣкой човѣкъ, разглеждате го и казвате, че очитѣ му не ви харесватъ, не искате втори пѣтъ да го видите. Това не е правилно отношение. Гледайте очитѣ на този човѣкъ както на обикновени очи. Той нѣма очитѣ на светията, на талантивия, нито на гениалния човѣкъ. Свѣтлината на неговото съзнание е още слаба, не може да одухотвори очитѣ му. Ще дойде день, когато и неговитѣ очи ще бждатъ красиви. Гледайте на нѣщата така, както гледатъ разумнитѣ и възвишени сжщества. Ако нѣкое разумно сжщество дойде на земята, ще се интересува отъ всичко. Всѣко живо сжщество представя цененъ обектъ за изучаване. Когато дойде до човѣка, предъ него се разкрива дълга история на миналото. Въ лицето на човѣка той чете като по книга, презъ какви поколѣния е миналъ, какъ е работилъ и т. н. Отъ сегашния човѣкъ сждимъ за епохитѣ, презъ които е миналъ, за начина, по който е работилъ. Въ това отношение всѣки човѣкъ е справочна книга, въ която е написано миналото му. Въ бждеще и името му ще фигурира въ тази справочна книга.

Както лицето на човѣка говори за живота на миналитѣ поколѣния, така и най-малката му болка или неразположение говори за промѣнитѣ, които ставатъ въ природата. Мнозина се оплакватъ отъ ревматизмъ въ колѣнетѣ, въ стѣпалата, въ гърба, въ ржцетѣ

и т. н. Човѣшкиятъ организъмъ е барометъръ, който показва и най-малкитѣ промѣни на времето. Който разбира вътрешния смисълъ на нѣщата, може да чете по промѣнитѣ въ природата като по книга. Запримѣръ, вѣтърътъ вѣе въ различни посоки: изтокъ, западъ, северъ и югъ. Ако посоката на вѣтъра е къмъ изтокъ, това показва, че хората трѣбва да бждатъ справедливи. Когато хората сж справедливи, работитѣ имъ се нареждатъ добре. Нарушаватъ ли законитѣ на справедливостта, работитѣ имъ се развалятъ. Когато не успѣватъ въ живота си, и работитѣ имъ не вървятъ добре. Причината за това се крие въ тѣхната несправедливостъ. Бждете справедливи къмъ себе си и къмъ ближнитѣ си.

Единъ камиляръ пжтувалъ въ пустинята съ своята натоварена камила. Тя едва се движела подъ тежестта на голѣмия товаръ. По едно време камилярътъ намѣрилъ една кожа на земята и си помислилъ, да я вземе, или не. Навелъ се къмъ земята, взелъ кожата и я хвърлилъ върху гърба на камилата. Отъ голѣмата тежестъ гърбътъ на камилата се пречупилъ — тя не могла да издържи нито единъ грамъ повече отъ това, съ което била натоварена. Другъ щѣше да бжде въпросътъ, ако камилярътъ бѣше разпрегналъ камилата и почакалъ малко да си почине. Следъ малка почивка тя би могла да пренесе по-голѣмъ товаръ. Справедливъ трѣбва да бжде човѣкъ, да знае, колко може да

носи едно животно и какъ да го товари. Справедливостта е чувство, което има отношение къмъ всички живи същества.

Справедливостта има отношение и къмъ търпението на човѣка. Когато иска да постигне нѣщо, човѣкъ трѣбва да бжде търпеливъ. Представете си, че даватъ една ябълка на сто души. — Какъ ще я раздѣлятъ? — Ще я нарѣжатъ на сто равни части, и на всѣки ще се падне по едно парченце. Това е човѣшко дѣление на богатата. Дойдете ли до Божествено то дѣление на богатата, тамъ всѣки е готовъ на жертви. Всѣки отстъпва парченцето си на другъ, и така цѣлата ябълка се дава на единъ отъ стотѣ души. На другата година ябълката ще се даде на втория, после на третия и т. н. Който е готовъ на голѣми жертви, ще остане последенъ. На стотната година той ще вземе ябълката и ще благодари, че се е пожертвувалъ за другитѣ. Онзи, който още първата година е изялъ ябълката, ще чака сто години, докато се изредятъ стотѣ души — Не може ли всички да получатъ по една ябълка въ една и съща година? — Не може. Щомъ искатъ непремѣнно отъ едно и също дърво, ще чакатъ редъ. Естеството на ябълката е такова, че дава годишно само по единъ плодъ. Изкуство е да се научи човѣкъ да търпи, да понася всичко съ любовъ. Отъ своитѣ мисли и чувства, положителни и отрицателни, човѣкъ гради бждещето си тѣло. Единъ день той ще види своитѣ добродетели и погрѣшки въ тѣлото си

и, ако е разуменъ, лесно ще ги изправи и ще се освободи.

Веднѣжъ единъ светия се молилъ на Господа и благодарилъ за всички блага, съ които го обсинвалъ. Въ това време нѣкой хлопалъ на вратата му. Светията чулъ хлопането, но не отворилъ вратата. Той си казалъ: Сега се моля на Господа, съ Него се разговарямъ, не приемамъ никого. На вратата хлопалъ единъ беденъ, страдащъ пѣтникъ. Като видѣлъ, че светията не отваря, пѣтникътъ си отишълъ огорченъ. Следъ време светията заминалъ за другия свѣтъ. Преди да стигне на опредѣленото за него мѣсто, той видѣлъ една хубава статуя, съ една малка дупка на нея. Той помислилъ, че статуята принадлежи на нѣкого и се заинтересувалъ да знае, чия е. Отговорътъ билъ: Тази е твоята статуя. Това си изработилъ презъ времето, когато си билъ на земята. — Защо не е завършена окончателно? Какво показва тази дупчица? — Тя е останала отъ деня, когато ти не прие бедния, страдащъ човѣкъ. Ако бѣше го приелъ, щѣше да разберешъ, по какъвъ начинъ да запълнишъ дупката на своята статуя. Тази дупка показва, че имашъ една погрѣшка, която не можа да изправишъ на земята. — Моя ли е погрѣшката? — Твоя. Обаче, и да не е твоя, щомъ видишъ една погрѣшка въ другъ човѣкъ, все едно, че е твоя. Въ този човѣкъ щѣше да видишъ една погрѣшка, която щѣше да те научи, какъ да запълнишъ дупката на

твоята статуя. Въ това време ти се молѣше на Господа и четѣше „Отче нашъ, Който Си на небесата, да се свети Името Ти, да дойде Царството Ти, да бжде волята Ти, както на небото, така и на земята“. Следъ всичко това, не бѣше готовъ да посрещнешъ единъ страдалецъ. Това не е молитва, така не се чете Отче нашъ. Въ лицето на този страдалецъ се крие баща ти, братъ ти. Чрезъ тѣхъ Богъ иска да те изпита, какъ се отнасяшъ съ ближнитъ си. Какво ще кажешъ, ако самъ Богъ се е скрилъ въ тази форма? Ако Той те посети направо, придруженъ съ ангели и серафими, облѣченъ съ свѣтлина и съ великолепие, ти щѣше да знаешъ, какъ да Го посрещнешъ. Обаче, изкуство е да Го видишъ въ най-проститъ и микроскопически форми и да Му отдадешъ нужното внимание. Погледнешъ ли на бедния и окжсанъ човѣкъ отвисоко, дупката на твоята статуя ще остане праздна. Богъ е скритъ и въ малкитъ, и въ голѣмитъ нѣща и чрезъ тѣхъ ни изпитва. Виждашъ единъ камъкъ на земята, ритнешъ го. Защо го риташъ? Спъналъ те. Не можа ли, преди да те спъне, да се наведешъ, да го туришъ настрана, или да го вземешъ у дома си и да го туришъ нѣкъде на работа? Виждашъ едно хубаво цвѣте и веднага го откъсвашъ. Защо го късашъ? Не можа ли да се наведешъ, да го помиринешъ, да го погалишъ и да благодаришъ за хубавия ароматъ, който се отдѣля отъ него? Ако постъпвашъ по този начинъ, ти ще получишъ благословение.

Като се натъкватъ на противоречия, хората искатъ да ги разрешатъ по изкуственъ начинъ. Тѣ мислятъ, че съ едно махане на ржка могатъ да турятъ новъ редъ и порядъкъ въ свѣта. Това е невъзможно. Каквото и да прави човѣкъ, работилницата ще работи, ще кове гвоздеи на наковалнята, и шумъ ще се вдига; каквото и да прави, фабриkitъ, тъкачницитъ ще работятъ, ще тъкатъ платната си, и шумъ ще се вдига. На физическия свѣтъ шумътъ нѣма да престане. Каквито усилия и да прави човѣкъ, параходътъ нѣма да спре срѣдъ морето. Параходътъ пжтува, върви по своя пжтъ и за никого не спира. Когато минава покрай пристанища, той спира за известно време и пакъ продължава пжтя си. Който успѣе да се качи, добре; който не успѣе, пакъ добре — параходътъ нищо не губи. — Защо пжтува параходътъ по морето? — Такъвъ е пжтьтъ му. Ако искате да спре малко, да се качите и вие, това е невъзможно. Ако искате да се качите на него, ще го чакате на опредѣлено пристанище.

Тѣй щото, не се спъвайте отъ противоречията, не роптайте противъ тѣхъ, но разумно ги изправяйте. Какво противоречие е това, че сте се натъкнали на една дупка, и кракътъ ви хлътналъ вжтре? Вземете камъни, запълнете дупката и продължете пжтя си. Ако вие не направите това, другъ нѣкой ще хлътне следъ васъ. Противоречие ли е това, че нѣкой човѣкъ мирише? Вие се отда-

лечавате отъ него, не можете да го търпите. Защо не влѣзете въ връзка съ този човѣкъ, да разберете причината за лошата миризма? Може би, той не е могълъ да се кжпе цѣлъ месецъ, защото нѣмалъ пари за баня, нѣмалъ риза да се преоблѣче. Ако всичко това е така, предложете му вашата баня, дайте му една риза да се преоблѣче, нахранете го добре и го изпратете.

Всички хора търсятъ лесния пътъ и затова не успѣватъ въ живота си. Лесно е да ритнешъ камѣка, който се изпрѣчва на пътя ти. Лесно е да откъснешъ едно цвѣте, да го подаришъ на възлюбения си. За такива случаи българитѣ казватъ: „Съ чужда пита поменъ.“ Лесно е да отбѣгвашъ хора, които не ти се нравятъ. Питамъ: Толкова години вече живѣете на земята, какво сте направили въ името на любовта? Кой отъ васъ е спасилъ давящия? Кой отъ васъ е отрѣзалъ вжжето на онзи, когото бѣсятъ? Кой отъ васъ повдигналъ едно сираче, да му даде възможностъ да учи и да свѣрши училище? Всички ще отговаряте за дѣлата си. Като отидете на онзи свѣтъ, Богъ ще ви пита, какъ сте живѣли на земята и какво носите съ себе си. Ако сте били бакалинъ, ще ви пита, защо продавахте нечестно? При всѣко мѣрене на стоката отиваха десетина грама въ ваша полза. Ще кажете, че везнитѣ не били точни. Разликата въ везнитѣ може да бѣде съ единъ-два грама, но съ десетъ грама? При това,

вие сте бакалинъ отъ десетъ години насамъ, трѣбваше да провѣрите везнитъ си. Защо не теглите съ десетъ грама повече, а всѣкога намалявате съ десетъ грама? Ще кажете, че ако давате повече, ще осиромашеете. Не, задъ васъ седатъ Божественитъ блага, които се даватъ въ изобилие. Бждете щедри, изобилно давайте и не се страхувайте отъ обедняване. Който щедро дава, получава щедро. Нѣкои хора сж щедри, но само по отношение на тѣзи, които обичатъ. Къмъ онѣзи, които не обичатъ, не сж щедри, тамъ се затварятъ, нищо не даватъ. — Еди-кой си не заслужава. — Какъ да не заслужава? И той е създаденъ отъ Бога. Христосъ казва: „Съ каквато мѣрка мѣришъ, съ такава ще ти се отмѣри.“

Човѣкъ трѣбва да има права мисль, прави разбирания. Нѣкой религиозенъ се хвали, че работитъ се нареждали добре, че имало плодородие, че житото било хубаво, защото той се молѣлъ на Бога. Когато ставатъ нещастия, той ги отдава на другитъ хора. Защо и тогава не се моли да се избѣгнатъ нещастията? Това е криво разбиране на нѣщата. Това е непознаване на себе си. Ако човѣкъ се счита съучастникъ въ доброто, едновременно трѣбва да се счита съучастникъ и въ злото. Колкото си причина за доброто, толкова си виновенъ и за злото. Постоянно се молете, да не изпадате въ изкушения и за доброто всѣкога благодарете.

Днесъ свѣтътъ се нуждае отъ добри слуги. И Богъ изисква отъ хората сжщото. Кой е добриятъ слуга? Какви сж качества му? Ако е за автомобилъ, или за нѣкакъвъ другъ предметъ, лесно е да се каже, кой е най-добъръ. Добъръ автомобилъ е този, на който машината е здрава и отъ добра система. Като върви, той не вдига шумъ, не се клати на една и на друга страна, но се движи тихо, спокойно, като че плава. Добриятъ слуга има тихо, спокойно, засмѣно лице. Той върши работата си съ любовъ и разположение, никой не го чува, какво прави и кога свършва работата си. Всички сж доволни отъ него — и господаритѣ му, и външнитѣ хора. Желая ви да бждете добри слуги и, като тръгнете за другия свѣтъ, да носите препорчителни писма, както отъ господаритѣ си, така и отъ външнитѣ хора. Като дадете тия писма, всички ще кажатъ: Ето единъ човѣкъ, който изпълни задачата си съзнателно. Ето единъ добъръ слуга!

Сега пъкъ ще ви запитамъ, кой е добриятъ господарь. На този въпросъ сами трѣбва да отговорите. Възползувайте се отъ това, което казахъ за правилното написване на буквата „М.“ Ако господарьтъ пише първото връхче на буквата „М“ по-високо отъ второто, не е добъръ. И ако слугата пише буквата „М“ по сжщия начинъ, пакъ не е добъръ. И двамата мислятъ главно за себе си. За да бждатъ добри и да иматъ правилни

вие сте бакалинъ отъ десетъ години насамъ, трѣбваше да провѣрите везнитѣ си. Защо не теглите съ десетъ грама повече, а всѣкога намалявате съ десетъ грама? Ще кажете, че ако давате повече, ще осиромашеете. Не, задъ васъ седатъ Божественитѣ блага, които се даватъ въ изобилие. Бждете щедри, изобилно давайте и не се страхувайте отъ обедняване. Който щедро дава, получава щедро. Нѣкои хора сж щедри, но само по отношение на гѣзи, които обичатъ. Къмъ онѣзи, които не обичатъ, не сж щедри, тамъ се затварятъ, нищо не даватъ. — Еди-кой си не заслужава. — Какъ да не заслужава? И той е създаденъ отъ Бога. Христосъ казва: „Съ каквато мѣрка мѣришъ, съ такава ще ти се отмѣри.“

Човѣкъ трѣбва да има права мисль, прави разбирания. Нѣкой религиозенъ се хвали, че работитѣ се нареждали добре, че имало плодородие, че житото било хубаво, защото той се молѣлъ на Бога. Когато ставатъ нещастия, той ги отдава на другитѣ хора. Защо и тогава не се моли да се избѣгнатъ нещастията? Това е криво разбиране на нѣщата. Това е непознаване на себе си. Ако човѣкъ се счита съучастникъ въ доброто, едновременно трѣбва да се счита съучастникъ и въ злото. Колкото си причина за доброто, толкова си виновенъ и за злото. Постоянно се молете, да не изпадате въ изкушения и за доброто всѣкога благодарете.

Днесъ свѣтътъ се нуждае отъ добри слуги. И Богъ изисква отъ хората сжщото. Кой е добриятъ слуга? Какви сж качества му? Ако е за автомобилъ, или за нѣкакъвъ другъ предметъ, лесно е да се каже, кой е най-добъръ. Добъръ автомобилъ е този, на който машината е здрава и отъ добра система. Като върви, той не вдига шумъ, не се клати на една и на друга страна, но се движи тихо, спокойно, като че плава. Добриятъ слуга има тихо, спокойно, засмѣно лице. Той върши работата си съ любовъ и разположение, никой не го чува, какво прави и кога свършва работата си. Всички сж доволни отъ него — и господаритѣ му, и външнитѣ хора. Желая ви да бждете добри слуги и, като тръгнете за другия свѣтъ, да посите препорчителни писма, както отъ господаритѣ си, така и отъ външнитѣ хора. Като дадете тия писма, всички ще кажатъ: Ето единъ човѣкъ, който изпълни задачата си съзнателно. Ето единъ добъръ слуга!

Сега пъкъ ще ви запитамъ, кой е добриятъ господарь. На този въпросъ сами трѣбва да отговорите. Възползувайте се отъ това, което казахъ за правилното написване на буквата „М.“ Ако господарьтъ пише първото връхче на буквата „М“ по-високо отъ второто, не е добъръ. И ако слугата пише буквата „М“ по сжщия начинъ, пакъ не е добъръ. И двамата мислятъ главно за себе си. За да бждатъ добри и да иматъ правилни

отношения помежду си, господарьтъ и слугата не трѣбва да пишатъ нито едното, нито другото връхче на буквата по-високо, но и дветѣ да бждатъ еднакво високи и слабо закржглени. Това значи, слугата да живѣе за господаря си, и господарьтъ — за слугата.

— Това е животъ вѣченъ, да позная Тебе Единнаго, Истиннаго Бога и Христа, Когото си проводилъ.“

Δ

9. Беседа отъ Учителя, държана на 3. септемврий, 1941 г. 5 ч. с. София. — Изгрѣвъ.

Гладътъ

Размишление.

Какъвъ е смисълътъ на глада? Какъвъ е смисълътъ на жаждата? Това сж въпроси, които хората често си задаватъ. Като не могатъ да отговорятъ правилно на тѣзи въпроси, хората считатъ глада и жаждата като бедствие въ живота. Не е така. Гладътъ е потикъ къмъ работа. Ако не гладува, човѣкъ щѣше да бжде склоненъ повече къмъ почивка, както аристократитѣ. Обаче, като дойде гладътъ, човѣкъ започва да работи, да се движи отъ едно мѣсто на друго, става демократъ. Тѣй щото, докато гладътъ сжществува, хората ще бждатъ пѣргави, енергични, способни за работа. Изчезне ли гладътъ, съ него заедно изчезватъ пѣргавината и активността на човѣка. Въ този смисълъ, гладътъ е велика, мощна сила.

Ако направимъ вътрешенъ анализъ на думата „гладъ“, виждаме, че тя е силна дума. Кои думи сж силни? — Думата „любовъ“ силна ли е? — Не е силна. — Защо? — Защото не е разбрана. Значи, силни думи сж разбранитѣ, т. е. тѣзи, които човѣкъ е изпиталъ и позналъ съ цѣлото си естество. Отъ памети-вѣка до днесъ хората говорятъ за любовта, но, въ прѣки това, тя все още остава неразбрана.

Нѣкои хора я разбиратъ по единъ начинъ, други — по другъ начинъ — нѣматъ опредѣлено понятие за нея. Кажете ли, че нѣкой човѣкъ има любовь, всички отговарятъ: Кой го знае, каква любовь има. Обаче, кажете ли, че нѣкой е гладенъ, всички разбиратъ състоянието му и сж готови да му помогнатъ. Думата животъ е сжщо така неразбрана, както и думата „любовъ“. Нѣкой живѣе, но какъ живѣе, не знаете. Кажете ли, че нѣкой човѣкъ е богатъ или сиромашъ, вие разбирате донѣкжде смисъла на тѣзи думи. Богатиятъ обикновено е тлъстъ, дебелъ човѣкъ, а сиромаштъ — сухъ, слабъ. Но това не значи, че сиромаштъ нѣма сила въ себе си, нито че богатиятъ е силенъ. Като противоположностъ на думитѣ слабъ и силенъ употребяваме думитѣ мекъ и якъ. Отъ тритѣ вещества—желѣзо, вода и огънь, кое е най-силно? Огънятъ е посиленъ и отъ желѣзото, и отъ водата, защото той разтопява желѣзото, а водата изпарява и я разлага на съставнитѣ ѝ елементи.

Като изучавате смисъла на думитѣ „гладъ и жажда“, коя отъ дветѣ е по-силна — Жаждата. Наистина, когато разпнаха Христа на кръста, Той не каза, че е гладенъ, но каза: „Жаденъ съмъ“. Значи, когато човѣкъ минава отъ едно състояние въ друго, отъ единъ свѣтъ въ другъ, той ожаднява. Когато болниятъ е на оздравяване, той огладнява. Гладътъ е признакъ, че болниятъ ще оздравѣе. Ако не огладнѣе, той ще замине за другия

свѣтъ. Като огладнѣе, човѣкъ приема храна отвѣнъ и влиза въ нови условия на живота. — Не може ли безъ гладъ? Трѣбва ли непременно да гладува човѣкъ? — Безъ гладъ не може. Ако гладътъ изчезне, ще стане нѣщо неестествено. Когато гладътъ се задоволи, явява се доволството. Значи, всѣки недоволенъ човѣкъ е гладенъ. Всѣки доволенъ е ситъ; той е задоволилъ глада си.

Каква разлика съществува между думитѣ доволенъ и приятенъ, и недоволенъ и неприятенъ? Първитѣ две думи сж положителни, а вторитѣ — отрицателни. — Кое ги прави отрицателни? — Частичката „не“. Тя означава лакомството въ човѣка. Значи, нѣкой човѣкъ ти е неприятенъ, защото изялъ благо, което е приготвено за тебе. Ако нѣкой човѣкъ ти е приятенъ, това показва, че ти е далъ часть и отъ своето благо. Приятенъ човѣкъ е този, който ти дава нѣщо, а неприятенъ, който само взима, безъ да дава нѣщо отъ себе си. Той не прави това нарочно, но, като мисли само за себе си, изключва другитѣ отъ мисълта си. Следователно, приятенъ човѣкъ е този, който мисли за другитѣ, а неприятенъ е онзи, който мисли само за себе си. Искате ли да бждете приятни на хората, мислете, освенъ за себе си, и за тѣхъ.

Отъ колко букви е съставена думата „гладъ“? — Отъ петъ букви. Първата буква „г“ представя гегата на овчарската тояга. Съ гегата, като съ кука, овчарътъ хваща овцата

за крачето и я връща отъ пжтя ѝ. И гладътъ хваща човѣка съ гегата си за крака и му казва, че не може да отива тамъ, дето се е запжтилъ, но го праща нѣкжде на екскурзия. Буквата „л“ е планински връхъ, на който човѣкъ се е качилъ, но трѣбва да слѣзе по склоноветъ или ребрата на върха. — Лесно ли се слиза по този наклонъ? — Мжчно е слизането, затова човѣкъ трѣбва да слиза бавно и внимателно, да мисли. Ако не е внимателенъ и не мисли, той ще падне отъ височината и ще се удари. Опасно е слизането по този наклонъ, то е дадено за героитъ. Затова, именно, е казано, че гладътъ е само за героитъ. Само героитъ гладува. За да стане силенъ, да се прояви като герой, отъ време на време, човѣкъ трѣбва да се подлага доброволно на гладъ. Гладътъ усилва организма. Има смисълъ човѣкъ да гладува, но не да прегладнява.

Като не разбиратъ естественитъ закони, които управляватъ ума, сърдцето и тѣлото на човѣка, хората се страхуватъ отъ глада, мислятъ, че отъ гладъ ще умратъ. Чуватъ ли, че нѣкжде има гладъ, тѣ настрѣхватъ. Тѣ не знаятъ, че едно отъ благословенията, които природата дава на човѣка, е гладътъ. Той събужда възвишени и благородни желания въ човѣка. Като гладува известно време, той започва да оценява всичко, което ималъ — хлѣба, плодоветъ, зеленчуцитъ, и въ него се събужда красивъ стремежъ къмъ ядене, Тогава човѣкъ разбира смисъла на яденето.

като връзка съ живота — великата реалност на Битието. Чрезъ яденето човѣкъ се домогва и до знанието.

И тъй, гладътъ е първиятъ и най-великъ потикъ, който води човѣка къмъ разбиране благата на природата. Ето защо, като ви посети, трѣбва веднага да му станете на крака и да му се поклоните като на царъ. И мъже, и жени, и деца трѣбва да се поклопятъ на глада. Въ глада се крие щастието на човѣка. Който е опиталъ глада, той знае, какво нѣщо е щастието. Въ свѣта първо се явилъ гладътъ, а следъ това хлѣбътъ. Ако не съществуваше гладътъ, и хлѣбъ нѣмаше да има. За да се ползува човѣкъ отъ хлѣба, гладътъ е създалъ нѣколко важни органи: уста — входъ, презъ който влиза хлѣбътъ; езикъ — инспекторъ на храненето; хранопроводъ — стомахъ — химическата лаборатория на човѣка. Значи, въ устата, съ помощта на езика и на зжбитѣ, става първото раздробяване на храната, а въ стомаха и въ червата — смиланете на храната. Като се нахрани, човѣкъ се чувствува разположенъ и готовъ за работа. Значи, гладътъ създава условия за добро разположение въ човѣка. Той води къмъ живота. Въ думата „гладъ“ има три отношения -- г: л: а: д. Понеже тази дума започва съ буквата „г“, ние спираме вниманието си върху нея, като буква, която означава женския, мекия принципъ. Гладътъ приготвя човѣка за приемане на нѣкакво благо.

Първото нѣщо, къмъ което човѣкъ се стреми, е да придобие живота. Ако не гладува, човѣкъ не може да придобие живота; ако пъкъ е недоволенъ, той не разбира глада. — Защо е недоволенъ? — Защото, като получи нѣкакво благо, не го оценява. Щомъ си ялъ веднѣжъ, ти трѣбва да бждешъ доволенъ, да оценявашъ това, което си получилъ.

И тъй, като задоволи глада си, човѣкъ е доволенъ вече. Какво трѣбва да прави, следъ като задоволи глада си? Ако е художникъ, ще рисува; ако е музикантъ, ще свири; ако е добъръ човѣкъ, ще прави добрини; ако е силенъ, ще помага на слабитѣ. Значи, следъ задоволяване на глада, всѣки човѣкъ трѣбва да свърши поне една добра, разумна работа. — Въ какво направление? — Много сж посоки-тъ, въ които човѣкъ може да прояви своята дейность. Гладътъ е причина за проява на разумното и доброто въ човѣка. Ако не гладува, човѣкъ никога нѣма да копнѣе за любовта. Човѣкъ трѣбва да гладува за любовта, за да я прецени. Който не е гладувалъ за любовта, и да дойде тя при него, ще я изгуби. Тя ще мине и замине край него, безъ да разбере той, какво нѣщо е любовта. Когато яде, гладниятъ изпитва приятность. Като хване ябълката, той я помирисва и си мисли, отде е дошла, какъ е расла и т. н. Следъ това започва да дѣвче, а ябълката разказва своята история. Тя казва, че е дошла отъ слънцето, отъ красивъ свѣтъ; грѣла се е на неговитѣ

лжчи и днесъ, отъ любовъ къмъ човѣка, се жертвува за него. Да ядешъ ябълка и да слушашъ историята на нейния животъ, това е цѣла поезия. Каква по-голѣма приятностъ може да има въ това, да изядешъ една ябълка, въ която се криятъ Божествени енергии?

Помнете: докато не е гладувалъ, човѣкъ всѣкога е недоволенъ. — Защо? — Той не е разбралъ вътрешния смисълъ на глада. Познава ли глада, доволство изпълва живота му, и той е благодаренъ за всичко, което му е дадено. Ще кажете, че нѣкой е недоволенъ, понеже нѣма пари. Това не е вѣрно. Защо богатиятъ, който има пари, е недоволенъ? Значи, паритѣ не правятъ човѣка доволенъ и щастливъ. Човѣкъ има знание, сила, и пакъ е недоволенъ. Щомъ дойде гладътъ, той започва да оценява нѣщата и става доволенъ. Следъ глада човѣкъ придобива всичко, което желае. Следователно, всѣко нѣщо, което иде преди глада, дохожда по незаконенъ начинъ. Всѣко нѣщо, което иде следъ глада, дохожда по законенъ начинъ. Гладувайте за великото и красивото въ свѣта, за любовта, за да разберете дълбокия смисълъ на живота.

Гладътъ представя сили, които се криятъ въ женския, т. е. въ мекия принципъ. Той е свързанъ съ симпатичната нервна система. Гладниятъ усѣща особено дразнене въ слънчевия вжзелъ. Той става активенъ, очитѣ му се отварятъ широко и вижда добре. Съ глада сж свързани и други центрове: около слѣпо-

очната област и обонянieto. Като гладува, обонянieto му се развива силно, и, отдалечъ още, той възприема миризмитъ.

Гладътъ е главниятъ двигателъ въ свѣта, въпрѣки това, хората искатъ да го премахнатъ. Въмѣсто да се освободятъ отъ него, тѣ си създаватъ голѣми нещастия и противоречия. Гладътъ не трѣбва да се премахне, но да се задоволи, да му се отвори свободенъ пѣтъ да се прояви. Отдето мине, гладътъ създава нѣщо хубаво. Въ органическия свѣтъ той прави чудеса. Тази е причината, поради която природата си служи съ него като съ великъ, мощенъ двигателъ. Всички химически реакции се основаватъ на глада. Стремезътъ на елементитъ да се насищатъ взаимно, не е нищо друго, освенъ задоволяване на глада имъ. Физическитъ явления се основаватъ сѣщо на глада. Обаче, хората се страхуватъ отъ глада. Като чуятъ, че гладъ ще настане, коситъ имъ настрѣхvatъ. Радвайте се, когато гладътъ ви посети, защото ви дава възможность да разберете смисъла на живота. Ще кажете, че гладътъ мѣчи хората. Това, което мѣчи хората, е друго нѣщо, а не гладътъ. Гладътъ е Божественъ потикъ, на който никаква сила не може да противодействува. Който се осмѣли да тури нѣкакво препятствие на пѣтя на глада, самъ си създава нещастия. Като знаете това, оставете глада да действува свободно. Каквото пожелае той отъ васъ, бждете щедри къмъ него, нищо не му отказвайте. Жер-

гвувайте всичко за него и не се страхувайте. Всѣка жертва ще бжде възнаградена. Ще кажете, че хората умиратъ отъ гладъ. Тѣ умиратъ, когато не гладуватъ, а не отъ гладъ. Гладътъ продължава живота. Който е гладувалъ съзнателно, човѣкъ е станалъ. Една отъ най-силнитѣ думи въ речта е гладътъ. Когато срещнете гладенъ човѣкъ, знайте, че Богъ го е посетилъ. Срещнете ли ситъ човѣкъ, ще знаете, че Богъ е далечъ отъ него.

Колкото и да се говори за глада, той все ще остане неразбранъ за хората. Благодарение на това, като ги посети, тѣ страдатъ. Разбератъ ли го, тѣ ще благодарятъ, че е дошълъ да ги разтовари отъ излишнитѣ тежести. И следъ това, като имъ даде нѣщо, трѣбва да бждатъ доволни. Ще кажете, че вълкътъ разкъсва овцата отъ гладъ. Това не е гладъ, но насилие. Голѣма е разликата между глада и насилието. Гладътъ е онзи Божественъ потикъ въ човѣка, който го кара да възприема благата, които му сж дадени още отначало. Когато гладътъ посети човѣка, сърдцето му се отваря широко, съзнанието му се пробужда, и той започва да живѣе съзнателно. Който е гладувалъ, влиза въ положението на гладния и всѣкога дѣли благата си съ него. — Ако осиромашея? — Това не трѣбва да те смущава. — Ще напълня хамбара си съ жито. — Значи, ти си страхливъ човѣкъ. Обикновено богатитѣ хора сж страхливи. Мислите ли, че вие сте осигурени, ако хамбарътъ ви е пълненъ? Кжде

сж хамбаритѣ на растенията и на животнитѣ? Кой ги е осигурилъ? Растенията пушатъ коренитѣ си въ земята—въ Божествения хамбаръ, отдето взиматъ храна, колкото имъ е нужно.

Днесъ всички хора разглеждатъ въпроса за хлѣба като социаленъ въпросъ и се чудятъ, какъ ще го разрешатъ. Този въпросъ е разрешенъ вече. Ако растенията сж го разрешили правилно, колко повече човѣкъ трѣбва да го е разрешилъ. Растенията пушатъ коренитѣ си въ черната земя, толкова страшна за човѣка, и получаватъ отъ нея всичко, което имъ е нужно. Отъ черната земя тѣ вадятъ различни сокове и хранителни продукти. Тѣй щото, изпаднете ли въ мѣждоти, вземете примѣръ отъ растенията, които при неблагоприятни условия създаватъ сладки плодове. Чудни сж съвременнитѣ хора, които ужъ вѣрватъ въ Бога, а при това се страхуватъ да не умратъ отъ гладъ. Каква е тази вѣра, която допуска страха въ човѣка? Какъ може синътъ на единъ добъръ баща и на една добра майка, които сж го родили съ любовъ и полагатъ всички грижи за него, да умре отъ гладъ? Това е възможно, ако той съзнателно се откаже да яде. Докато яде и задоволява глада си, никога нѣма да умре отъ гладъ. Като влѣзе въ почвата, житното зърно задоволява стремежа си къмъ животъ и растене. Остане ли въ хамбара, не е доволно. То счита своя животъ като на последенъ сиромашъ — нищо не може да придаде и придобие. — Защо? — Не-

говиятъ импулсъ е спрѣнъ. Като знаете това, не спирайте дейността на човѣшкия умъ, на човѣшкото сърдце и на човѣшката воля. Съ други думи казано: Не спирайте свѣтлината, топлината и силата въ човѣшкия организъмъ да се проявятъ.

Помнете: Гладътъ е първиятъ предвестникъ, първиятъ пионеръ, който отваря пътя къмъ живота. Какво по-голъмо благо можете да очаквате отъ живота? Гладътъ създаде устата, зъбитѣ, езика, гърлото, хранопровода, стомаха тънкитѣ, дебелинѣ чърва и т. н. Много добри нѣща е създалъ той. Който гладува, той се подмладява. За нѣкои гладътъ е адъ, но това е неразбиране и на глада, и на ада. Адътъ е мѣсто, дето човѣкъ познава себе си. Който не разбира дълбокия смисълъ на ада, казва, че той е мѣсто на мъчение. Да познаешъ себе си, това не е мъчение. Човѣкъ страда, мъчи се, когато не познава себе си. Познае ли се, той се радва и благодари, че живѣе вече въ свѣтлина. — Еди-кой си умрѣлъ отъ гладъ. — Не, човѣкъ умира отъ безвѣрие и безлюбие, а не отъ гладъ. Мнозина се отказватъ да ядатъ отъ страхъ да не ги отровятъ, да не се разболѣятъ и т. п. Наистина, понѣкога е по-добре за човѣка по-малко да яде и да гладува, отколкото да яде много, да надобелѣе. Когато кокошката затлъстѣе, господарьтъ ѝ туря ножъ на врата. Ако е суха, слаба, той я оставя да живѣе, не я коли.

Пакъ повтарямъ: Гладътъ е най-великиятъ актъ, съ който природата си служи за събуждане на красиви потици въ човѣка. Разумна е природата. Тя следи човѣка, да види, какъвъ потикъ е събудилъ гладътъ въ него, и веднага му дава условия за реализиране на този потикъ. Това наричаме ние задоволяване на глада. То предвижда всички нужди, които гладътъ събужда въ човѣка, и ги задоволява. Ако гладътъ не е задоволенъ, причината за това е въ самия човѣкъ. Като не разбира дълбокия смисълъ на глада, той самъ се поставя на противоречия и казва, че ще умре отъ гладъ. Ако едно растение изсъхва, отъ гладъ ли е станало това? Нѣкой паразитъ го е нападналъ и изяжда, освенъ своето, и чуждото. Тѣй щото, когато хората умиратъ, причината за това е по-низкиятъ животъ, който ги е нападналъ. Той се ползува отъ тѣхнитѣ енергии като отъ свои и постепенно спира развитието имъ. Като знаете това, не допускайте въ ума си нито една нечиста, лоша мисль, нито въ сърдцето си нечисто, лошо чувство или желание. Нечиститѣ мисли и желанія сж паразити, които изяждатъ човѣка и го прашатъ на онзи свѣтъ.

Като не разбиратъ смисъла на яденето и на глада, мнозина се запитватъ, защо трѣбва да яде човѣкъ. Трѣбва да яде, само следъ като е гладувалъ. Значи, между яденето и глада има тѣсна връзка. Който е гладувалъ, само той знае, какво нѣщо е яденето. Само

гладниятъ яде сладко. Не е ли гладувалъ, човѣкъ яде механически, което нищо не допринася. Яжъ, когато си гладенъ, за да ти е сладко. Яжъ, следъ като си гладувалъ, за да разберешъ, че велико благо се крие въ яденето. Гладътъ води къмъ естествена, съзнателна и разумна обмѣна между човѣка и природата.

Мислете върху глада, изучавайте го, за да разберете силата и красотата, които се криятъ въ него. Като гладува, човѣкъ върши най-малката и лека работа въ свѣта.

Познай глада, за да разберешъ смисъла на живота.

— Само свѣтлиятъ нжтъ на мъдростъта води къмъ истината.

— Въ истината е скритъ животътъ.

•

10. Беседа отъ Учителя, държана на 5. септемврий, 1941 г., 5 ч. с. София. — Изгрѣвъ.

Кое то не е

Размишление.

Като разглеждате пжтя, по който се движатъ разумнитѣ същества, виждате две ясно очертани линии: линия на истината и линия на лъжата. За ония, които се движатъ по втората линия, нѣма по-употрѣбимо нѣщо отъ лъжата. Тѣ си служатъ съ нея отъ осемъ хиляди години насамъ, но само трима души не могатъ да излъжатъ: човѣка на любовта, човѣка на мъдростта и човѣка на истината. Тѣ правятъ опити да лъжатъ и тѣхъ, но въ това отношение приличатъ на малки деца, които се опитватъ да излъжатъ майка си. Каквито опити да прави то, майката разбира лъжата на детето. Тя го пита: Кжде бѣше, мама? — Около плета на съседната овоцна градина. Въ сжщность, детето е било въ градината на съседа, качвало се е по дърветата, брало ябълки. Майката не може да се излъже. Тя познава по очитѣ, че детето лъже.

Какво представя лъжата? — Най-малката погрѣшка въ свѣта, която води къмъ най-голѣми опасности. При това, малкитѣ лъжи сж най-опасни. Голѣмитѣ лъжи всѣки ги вижда,

1) Деяния на Апостолитѣ, 75 гл.

не могат да се скриятъ, но малките сж невидими. Като си служатъ съ лъжата, хората я дѣлятъ на бѣла, т. е. невинна лъжа и черна — голѣма, опасна лъжа. Отъ гледището на възвишения моралъ, никаква лъжа не се позволява — нито бѣла, нито черна. Нѣкой разказва, че видѣлъ Слънцето, Марсъ, Юпитеръ и други нѣкакви планети. — Нищо не е видѣлъ, това е бѣла лъжа. Какъ може да види Слънцето, когато то е единъ милионъ и половина пѣти по-голѣмо отъ земята? Другъ пъкъ казва, че слушалъ на радио, какъ пѣе Карузо. И това е бѣла лъжа — пикакъвъ Карузо не пѣе. Нѣкога той е пѣлъ, хвапали гласа му на плоча и следъ това я възпроизвеждатъ. Изобщо, бѣлата лъжа е разпространена и въ минералното, и въ органическото царство, между растенията, животните и хората.

Сега се явява въпросътъ: Кои хора лъжатъ? — Слабите и неразумни хора лъжатъ, а не силните и разумни. Който лъже, той е слабъ. Излѣзълъ единъ турчинъ да се бори съ единъ българинъ — и двамата голѣми борци. Турчинътъ се съблѣкълъ и намазалъ добре тѣлото си да се хлъзга, да не може противникътъ му да го хване; българинътъ не се съблѣкълъ, затова и не се намазалъ и се хвърлил въ боя. Сграбчилъ той турчина за краката, вдигналъ го въ въздуха и го повалилъ на земята. Като се видѣлъ победенъ, турчинътъ извикалъ: Чакай, приятелю, не

сѣмъ се намазалъ добре, затова ме повали на земята. Ще се намажа още единъ пѣтъ, че тогава ще се биемъ. И втори, и трети пѣтъ се намазалъ, но българинътъ постоянно го надвивалъ. Защо трѣбва да си служи съ бѣлата лъжа? Защо не си признае, че е по-слабъ отъ българина? Силата не е въ маслото. Защо трѣбва да си служите съ бѣли или съ черни лъжи? Маслото е малка помощъ, но то не решава борбата. Следователно, и лъжитѣ не оправятъ работитѣ. Обичашъ нѣкого, но казвашъ, че не го обичашъ; не обичашъ нѣкого, казвашъ, че го обичашъ. Защо не казвашъ истината? Ако не обичашъ, кажи, че не обичашъ; ако обичашъ, кажи, че обичашъ. Съвременнитѣ хора сж наследили лъжитѣ на паяцитѣ, насѣкомитѣ, мухитѣ, рибитѣ, птицитѣ, млѣкопитаещитѣ и най-после сж дошли до собственитѣ си лъжи. Тѣ мислятъ, че, като излъжатъ, ще спечелятъ нѣщо. Не само че не печелятъ, но губятъ и това, което сж придобили. Виждате, че, като бутнете една мушица, тя се приструва на умрѣла. Щомъ се отдалечите отъ нея, тя започва да се движи. За да запази живота си, тя си служи съ бѣла лъжа. Който иска да я унищожи, и като мъртва ще я убие. Въ такова положение попада и човѣкъ. Той влиза въ едно духовно общество, иска да го приематъ за тѣхенъ членъ, обещава да даде всичкото си имане, да се пожертвува, да служи на Бога, но все пакъ задържа известна частъ

отъ богатството си за себе си, като казва: Не зная, единъ день може да ме изпждятъ, да имамъ нѣщо на разположение. Правъ е той, но ако влиза въ човѣшко общество. Обаче, ако влиза въ общество, дето цари Божественъ порядъкъ, нѣма защо да се страхува. Човѣшкиятъ и Божествениятъ порядъкъ се изключватъ взаимно. Който живѣе въ Божествения порядъкъ, нѣма нужда отъ хамбари; той не мисли за осигурявания; той не мисли за младостъ и за старостъ — за нищо не мисли. Ако ти трѣбва въздухъ, отвори устата си и ще приемешъ, колкото искашъ; ако искашъ свѣтлина, отвори очитѣ си, тя сама ще влѣзе; ако искашъ вода, извори има навсѣкжде; ако искашъ храна, тропни съ магическата пръчица, и предъ тебе ще се яви богата трапеза. Преди да пожелаешъ нѣщо, нуждитѣ ти сж предвидени. Като влѣзешъ въ Божествения свѣтъ, не трѣбва да се безпокоишъ, нито да се съмнявашъ.

Следователно, съмнението има мѣсто само въ човѣшкия свѣтъ, но не и въ Божествения. Можешъ да се съмнявашъ въ онзи, който мѣри нѣщата съ човѣшки везни, защото той все ще гледа да задържи нѣколко грама за себе си. Оттукъ нѣколко грама, оттамъ нѣколко, той мисли, че спечелилъ нѣщо. Всѣко нѣщо, придобито съ лъжа, изчезва. Всѣка философия, всѣка наука, основани на лъжата, ще изчезнатъ. Всѣки животъ, основанъ на лъжа, ще изчезне. Красота, придобита чрезъ

лъжа, сжщо изчезва. Изобщо, природата не търпи никаква лъжа. Защо ще правишъ косата си изкуствено черна? Има естественъ, вътрешенъ начинъ за почерняване на косата. Косата на човѣка побѣлява отъ голѣми скърби и грижи. За да почернѣе отново, бжди веселъ, жизнерадостенъ. Изхвърли всички безпокойства отъ сърдцето, всички съмнения отъ ума си, и косата ти ще почернѣе. Дали вънъ е облачно, или ясно, тихо или вѣтровито, всичко трѣбва да ти е приятно. Ако нѣкой те обиди, радвай се, считай, че по-добри думи отъ неговитѣ не си чулъ. Ще кажете, че нѣкой ви обралъ — не вѣрвайте въ това. Какъ може да ви обере? Кжде ще занесе откраднатитѣ вещи? Вънъ отъ земята не може да ги занесе. Земното ще си остане на земята. Лъжата и кражбата сжществуватъ само въ човѣшкия порядъкъ.

Отде дойде лъжата въ свѣта? Отъ дървото за познаване на доброто и на злото. Това бѣше единственото дърво отъ човѣшкия порядъкъ, затова Богъ каза на първитѣ човѣци да не ядатъ отъ забраненото дърво. Престѣпятъ ли заповѣдта Му, тѣ ще излѣзатъ отъ рая. Като ядоха отъ плодоветѣ на това дърво, тѣ се скриха отъ лицето на Бога. Дълго време Богъ вика Адама, но той не се обади. Най-после каза: Тукъ съмъ, Господи, но срамъ ме е да излѣза предъ Тебе. Защо се срамувалъ Адамъ да се яви предъ Господа? Защото билъ голъ. Въ сжщностъ, голотата не

е нищо друго, освенъ лъжата въ човѣка. Не знаеше ли Господъ, къде е Адамъ, че трѣбваше да го търси? Богъ знае всичко, но не искаше да види лъжата въ лицето на Адама. Той му даде възможность да обмисли положението си и да изправи погрѣшката си. Обаче, Адамъ излъга Господа. Той каза: Господи, жената, която ми даде, ме накара да ямъ отъ забраненото дърво. Ева пъкъ се оправда съ змията. Тѣ скриха истината. Причината, да ядатъ отъ това дърво, се дължи на желанието имъ да станатъ учени и голѣми като Бога. Ева бѣше дете на Адама. Може ли бащата да се оправдава съ сина или съ дъщеря си? Бащата може да накара детето си да лъже, но детето никога не може да накара баща си да лъже. Който лъже, не е роденъ отъ Бога — другъ е неговиятъ баща.

Двама бащи има въ свѣта: баща на истината и баща на лъжата. Това сж два различни свѣта. Изучавайте се, да знаете, отъ кой свѣтъ сте дошли. Ако влизате въ чуждитѣ градини и кжсате плодове безъ позволение, вие сте дете на лъжата. Ще кажете, че господарьтъ го нѣма въ градината. Богъ е Господарь на всички градини. Повдигнахте ли очитѣ си нагоре, да попитате Господа, може ли да си откжснете нѣколко плода? Ще кажете, че гледате нагоре. Ако гледате къмъ дървото, това е едно нѣщо; ако гледате къмъ Бога, това е друго нѣщо. Позволениято иде отъ Господаря на дървото, а не отъ самото дърво. Тѣй

щото, и като ядешъ, и като пиешъ вода, ще вдигашъ очитъ си нагоре, къмъ Великия Баща на истината, и ще искашъ разрешение да ядешъ и да пиешъ. Не постъпвашъ ли така, ти се свързвашъ съ лъжата. Ще кажете, че сте гладни, нѣма време да искате разрешение. Споредъ мене, гладенъ е само онзи, който служи на любовта. Въ този смисълъ, гладътъ е едно отъ приятнитъ чувства, което води къмъ любовта. Нѣкои подържатъ мисълта, че хората умиратъ отъ гладъ. Досега никой човѣкъ не е умрѣлъ отъ гладъ. Много хора умиратъ отъ преяждане, отъ лакомия, но отъ гладъ—никой. Змията каза на първитъ човѣци, че, ако ядатъ отъ дървото за познаване на доброто и на злото, ще станатъ богове. Тъ повѣрваха въ нейнитъ думи и ядоха. Но думитъ ѝ не бѣха истинни, затова се сбжднаха думитъ на Бога: „Който яде отъ забраненото дърво, ще умре“. Тъ повѣрваха въ лъжата, а не въ истината. Който вѣрва въ лъжата, той е мъртавъ. Богъ казва на всички: Щедро давайте! Като бръкнешъ въ джоба си и извадишъ една монета, дай я, не я връщай назадъ. — Голѣма е монетата, ще обеднѣя. — Не се страхувай отъ сиромашията. Ако давашъ, и на тебе ще даватъ. Не се самозаблуждавай, че си сбъркалъ, като си извадилъ по-голѣма монета. Не лъжете себе си. Ако искате да станете човѣци, щедро давайте. Като съете нивата, жито ще имате; ако не я съете, по нея плѣвели ще растатъ.

Съвременните хора говорятъ за високъ моралъ, за правда, за истина, а когато трѣбва да доказватъ нѣщо, търсятъ свидетели. Истината сама свидетелствува за себе си. Смѣшно е да откраднете коня на нѣкого, а после да викате свидетели да отричатъ истината. Единъ циганинъ открадналъ единъ конь, за което го викали въ сѣда да отговаря. Попитали го: Ти ли открадна този конь? — Не съмъ го крадъ. — Какъ дойде коньтъ при тебе? — Единъ день отидохъ въ гората да сѣка дърва. По едно време се качихъ на една круша да си набера нѣколко плода. Следъ малко този конь мина презъ гората и, когато минаваше подъ дървото, азъ се отпуснахъ отъ дървото и политнахъ къмъ земята. Каква бѣше изненадата ми, когато се намѣрихъ на гърба на коня. Разумниятъ сѣдия нѣма да се усъмни въ това, че циганинътъ падналъ върху коня, но ще се запига, какъ така, това умно животно, не отишло при господаря си, а въ дома на циганина. Следъ това, ще дойдатъ свидетели да доказватъ, че циганинътъ не е открадналъ коня. Обаче, сѣдията не се лъже, той разбира, че циганинътъ е крадецътъ на коня. Той вижда ясно, като на филмъ, какъ е станала кражбата.

Бждещето сѣдопроизводство ще се съкрати, нѣма да има нужда отъ свидетели и защитници. Сѣдията ще покаже филма, въ който е представена цѣлата работа. Има ли нужда тукъ отъ бѣли и черни лъжи? Истината е на

лице, нѣма защо да се доказва и отрича. Защо детето, което е крало ябълки, не каже на майка си, че е влизало въ градината, откъснало си нѣколко ябълки, които скрило въ джобовѣтъ си и избѣгало? Погрѣшката на детето се заключава въ това, че не е погледнало къмъ Бога, да иска позволение. Като се изповѣда предъ майка си и обещае, че втори пѣтъ нѣма да кѣса плодове безъ позволение, то изправя погрѣшката си.

Помнете: Отъ всички се изисква чистъ животъ, безъ никаква лѣжа — бѣла или черна. Мѣчно е, наистина, изведнѣжъ човѣкъ да се освободи отъ лѣжата, но трѣбва да работите въ това направление. И религиознитѣ, и свѣтскитѣ хора трѣбва абсолютно да изключатъ лѣжата отъ живота си. Нѣкой говори нѣщо и казва: Истината ти говоря. Защо трѣбва да убеждава хората, че говори истината? Който говори истината, той е запалена свѣщъ. Трѣбва ли да казва, че свѣщъта гори? Това всички виждатъ. Христосъ казва: „Азъ съмъ виделината на свѣта. Дойдохъ между хората, за да се явятъ тѣхнитѣ дѣла“. Ако Христосъ слѣзе втори пѣтъ на земята, ще бждатъ ли доволни хората отъ Него? Тѣ не искатъ да се виждатъ дѣлата имъ. Тѣ не искатъ да се откриватъ тѣхнитѣ лѣжи. Като изучавате хората, виждате различни методи, чрезъ които проявяватъ лѣжата. Понѣкога е интересно да видите, какъ майсторски хората нагаждатъ нѣщата.

Преди години, дойде при мене единъ калугеръ, да поговори малко за новото учение, да каже, че се интересува отъ новитѣ идеи. На отиване ми каза, че ще дойде съ приятеля си, който сжщо билъ заинтересуванъ отъ учението. На другата недѣля дойдоха двамата, и казаха, че искали да образуватъ по-голъма група, да четатъ и работятъ заедно. Като се сбогуваха, калугерътъ остана при мене и ме помоли да му дамъ 150 лева, ималъ нужда отъ пари, не му достигали. За да покаже, че е честенъ, че нѣма намѣрение да лъже, той извади отъ джоба си единъ часовникъ и ми го даде въ залогъ, докато върне паритѣ. — Нѣма нужда отъ залогъ. — Не, моля ви се, вземете го, само при това условие ще приема услугата ви. Взехъ часовника и се раздѣлихъ и съ двамата. Поглеждамъ следъ това часовника, не върви. Външно даже изглежда разваленъ часовникъ. За да нѣмамъ после неприятности, да кажатъ, че азъ съмъ го развалилъ, дадохъ го на майсторъ, да го поправи. Майсторътъ каза, че часовникътъ нищо не струва. Бутна го тукъ-тамъ, взе сто лева и го върна. Следъ нѣколко дена пристига приятеля на калугера и ме пита: Другарьтъ ми остави ли при васъ единъ часовникъ? — Остави. — Той е мой. — Щомъ е твой, ще ти го дамъ. Дадохъ му часовника и нищо не казахъ. Въ себе си, обаче, казахъ: Платихъ 250 лева за една лъжа. Азъ знаяхъ, че ще ме излъже, но искахъ да видя, какъвъ методъ ще приложи.

И двамата се наговорили да лъжатъ. И двамата сж артисти, притежаватъ едно изкуство. Първиятъ дойде да ми покаже изкуството си, но поиска за него 150 лева, а то излъже 250.

Бждете искрени къмъ себе си, за да различавате Божествения порядъкъ отъ човѣшкия. Тѣзи два порядъка сж близо единъ до другъ, както сѣнката до самия предметъ. Човѣшкиятъ порядъкъ е сѣнката на Битието, а Божествениятъ — самата реалностъ. Лъжата, която се шири въ човѣшкия свѣтъ, има далеченъ произходъ. Тя се проявява на земята, но крие зародиша си въ другъ свѣтъ. Тя е семе, което чака условия за своето проявяване. Най-благоприятнитъ условия за развиването ѝ сж на земята. Ето защо, земята е пробенъ камъкъ, чрезъ който човѣкъ се изпитва, какво носи въ себе си. Въ другитъ свѣтове човѣкъ може да се крие, и никой да не знае, обича ли да лъже, или не. Обаче, дойде ли на земята, никакво скриване не може да става. И децата го познаватъ, какъвъ е. Докато е на земята, човѣкъ се възпитава да говори истината. Защо ще разправяшъ за това, което ти самъ не си видѣлъ и чулъ? Не разнасяйте невѣрни новини. Ще кажете, че вестниците писали това или онова. Всичко, каквото пишатъ вестниците, не е истина. Четете, каквото се пише, но се въздържайте да вадите заключения. Когато грѣе слънцето, всичко става: цвѣтята цвѣтятъ, плодоветъ зрѣятъ,

ледоветъ и снѣговетъ се топятъ. Какво става на месечината?—Нищо. Стремете се къмъ Божественото Слънце, което носи въ себе си животъ и радостъ за всички живи същества. Подъ думата „Божествено Слънце“ разбираме Божествения свѣтъ — единствениятъ реаленъ свѣтъ, въ който не съществува нищо отрицателно.

И тъй, стремете се къмъ придобиване на истината. Търсете я въ разумната природа, а не въ временнитъ и преходни форми. Вдигнете очитъ си къмъ небето, да видите проявената истина. Небето изключва всѣкаква лъжа, свѣтлината — сжщо. Тъмнината не носи абсолютната истина въ себе си, защото прикрива нѣщата. Ако искашъ да се лѣкувашъ, излѣзъ на свѣтлина. Свѣтлината разкрива нѣщата, а тъмнината ги покрива. Свѣтлината представя пробуденото човѣшко съзнание, а тъмнината — заспалото съзнание. Ето защо, задачата на разумния свѣтъ се заключава въ пробуждане на човѣшкото съзнание. Като се пробуди съзнанието, човѣкъ може да се лѣкува. Заспало ли е съзнанието му, лѣкуването е мжчно. Когато съзнанието е будно, човѣкъ гледа съ отворени очи на своитъ погрѣшки и лесно ги изправя. Ако направи нѣкаква погрѣшка, той не търси начинъ да се оправдае, но иска да я изправи. Защо ще лъже себе си, че е нервенъ, че не могатъ да се владѣе и затова грѣшилъ? Влѣзъ въ себе си, анализирай лъжата и я прати на-

вънъ. Има нѣколко вида лъжи, които не принадлежатъ на човѣка. Щомъ е така, той трѣбва да се освободи отъ тѣхъ. Запримѣръ, лъжитѣ, които сжществуватъ въ подсъзнанието, сж на минералитѣ и на растенията; лъжитѣ на съзнанието иматъ отношение къмъ животнитѣ; лъжитѣ на самосъзнанието се отнасятъ къмъ падналитѣ ангели, които се движатъ между хората и ги изкушаватъ. Знайте, че човѣшката душа стои далечъ отъ лъжата. Следователно, отбѣгвайте и вие лъжата, да не се петните. Ще ви каже нѣкой, че не трѣбва да вѣрвате въ Бога, че трѣбва да си поживѣте и т. н. Кога и какъ ще си поживѣте? Когато хората спятъ, вие ще ходите по веселби, да ядете и пиете съ другари. Това не е животъ, но разрушаване на силитѣ въ организма Тъмнината прикрива истината. Тя създава облацитѣ въ духовния свѣтъ; тя помрачава съзнанието. Не мислете, че можете да излъжете Бога. Вие сте предъ лицето Му, което е свѣтлина. Кой може да закрие свѣтлината? Не лъжете себе си, т. е. своята душа; не лъжете ближния си; не лъжете и Бога. Най-малката лъжа ще ви обезсили, нѣма да ви спаси. Говорете всѣкога истината, за да не изгубите вѣрата си, да не затворите пята на любовта и на свѣтлината въ себе си.

Новото възпитание изключва всѣкакъвъ видъ лъжа, бѣла или черна. Остане ли най-малката следа отъ лъжа въ човѣка, той губи и последната си сила. Като не знаятъ това,

хората мислятъ, че отвънъ отнематъ силата имъ и се пазятъ едни отъ други. Нѣкой се страхува да седне близо до своя познатъ, да не отнеме силата му. Това е неразбиране на нѣщата. Единственото нѣщо, което отнема силата на човѣка, е лъжата. Ще кажете, че не можете да търпите нѣкого. Това е лъжа. Не можете да го търпите, защото не носи нищо за васъ. Ако носи хлѣбъ, пари, ще го търпите. За нѣкого пѣкъ казватъ, че е добъръ. Защо е добъръ? Защото носи блага за васъ. Не се лъжете отъ привиднитѣ отношения. Въ тѣхъ се крие лъжата. За да я познавате, трѣбва да развивате обонянието си. Лъжата се познава по миризмата, която отдѣля. Всички видове лъжи иматъ лоша миризма, по различни сж миризмитѣ имъ: нѣкои лъжи миришатъ на гниещи цвѣтя и растения, други – на развалено месо и т. н. За да не попадате на миризми, които понижаватъ разположението на духа, търсете любовта, която изключва всички видове лъжи, които отнематъ здравето, силата, живота на човѣка. Въ този смисълъ, казваме: Любовь е това, което изключва лъжата и внася истината; любовь е това, което изключва смъртта и внася живота; любовь е това, което изключва болеститѣ и внася здраве; любовь е това, което изключва тъмнината и внася свѣтлина.

Сегашнитѣ хора се стремятъ къмъ новъ животъ, къмъ нови разбирания. Това може да се постигне само тогава, когато се изключи

лъжата отъ живота. Следователно, изключете лъжата отъ миналото, въ всичкитъ ѝ форми, както и сегашната лъжа. Нѣма живо сѣщество въ свѣта, което да не познава лъжата и да не си служи съ нея. И паякътъ, колкото и да е малкътъ, прави мрежа, да заблуждава мушицитъ, да ги яде. Това е лъжа. Нѣкой заградилъ едно мѣсто, турилъ ключъ на вратата и казва, че това мѣсто е негово. И това е лъжа. Собствени нѣща сж само онѣзи, които човѣкъ може да занесе съ себе си на онзи свѣтъ. Кой човѣкъ досега е взелъ съ себе си на онзи свѣтъ кѣщата, мѣстото, нивитъ си? Единствениятъ нѣща, които човѣкъ може да занесе съ себе си и на онзи свѣтъ, това сж истината, любовта и знанието. Всичко друго, което следъ смъртта му остава на земята, е лъжа. Ще каже нѣкой, че до гроба ще ви бжде вѣренъ. И това е лъжа.

Младъ момъкъ се разхождалъ въ гората съ своята възлюбена. Той ѝ казалъ: Драганке, на мене ще разчиташъ. Виждашъ ли тази пушка въ ржката ми? Голѣмъ герой съмъ. Нека се опита нѣкоя мечка да излѣзе срещу мене. Веднага ще я поваля на земята. Драганка се усмихва доволно, вѣрва и уповава на своя Стоянъ. Ето, че една мечка излиза отъ гжсталака и трѣгва срещу тѣхъ. Стоянъ веднага се покатерва на една стара круша, а Драганка, като не могла да го последва, легнала на земята и се присторила на мъртва. — Не се страхувай, Драганке, азъ ще стрелямъ

отгоре, казалъ Стоянъ. Мечката подушила от-
тукъ-оттамъ Драганка и, като разбрала, че е
много страхлива, отдалечила се отъ нея и про-
дължила пътя си. Стоянъ веднага скочилъ на
земята и казалъ: Драганке, какво ти каза
мечката? — Каза ми другъ пътъ да не раз-
читамъ на такъвъ герой като тебе.

Питамъ: Какъвъ човѣкъ е този, който
бѣга отъ страдания? Може ли да се нарече
герой? Който не страда, не може да бѣде на-
следникъ на богатата въ живота. Страданието
е работа, която човѣкъ непременно трѣбва да
свърши. Следъ това иде радостта. Страда-
нието е неизбѣженъ пътъ. Щомъ Христосъ не
може да избѣгне страданията, обикновениятъ
човѣкъ още по-малко може да ги избѣгне. —
Защо страда Христосъ? — За лъжитѣ на хо-
рата. Които живѣха съ лъжи, имаха всички
блага на земята, но вътрешенъ миръ нѣмаха.
Човѣкъ се нуждае отъ богатството на исти-
ната, на красотата, на здравето, на знанието, а
не отъ богатството на лъжата. Човѣкъ не се
нуждае отъ лъжливия животъ, който свършва
съ гроба и съ червеитѣ. Който лъже, ще умре
като обикновенъ човѣкъ, и червеи ще го ядатъ.
Внесете истината въ тѣлото си, знанието въ
ума си и любовта въ душата си, но добро-
волно, съзнателно, безъ никакво насилие. Де-
то е любовта, тамъ всичко се нарежда до-
бре. Любецятъ е осигуренъ, нѣма защо да
се страхува. Той е готовъ да дава, но и дру-
гитѣ му даватъ. Ако има две ризи, две дрехи

той дава едната на онзи, който нищо нѣма. Той живѣе споредъ Христовия законъ.

Много примѣри има изъ живота на хората, които могатъ да ви убедятъ въ истината, да я приемете безъ никакво колебание и съмнение. Защо ще се колебаете въ това, което даденъ човѣкъ е преживѣлъ и опиталъ? Щомъ той вѣрва въ нѣщо, и вие ще вѣрвате. Не може човѣкъ да ви убеди въ нѣщо, ако той самъ не вѣрва въ него. Не можете да разберете даденъ въпросъ, ако този, който ви го предава, самъ не вѣрва въ него. За това е казано, че ученикътъ не може да бжде по-горенъ отъ учителя си. Следователно, когато учите нѣкого, или когато му проповѣдвате, вие не можете да му дадете повече отъ това, до което сами сте дошли.

Сега, да се върнемъ къмъ лъжата. Невинна е лъжата, особено бѣлата, но въ началото си. Колкото повече минава времето, последствията идатъ едно следъ друго и, отъ малката лъжа, се произвежда голѣмъ пожаръ. Страшни сж последствията на лъжата. Ние я наричаме дреха, която покрива всички престѣпления. Тѣй щото, не питайте, кога ще изчезнатъ престѣпленията, но питайте, кога ще изчезне лъжата. Когато лъжата изчезне, и престѣпленията ще изчезнатъ. Ако искате да не правите престѣпления, освободете ума, сърдцето и тѣлото си отъ лъжата.

И тѣй, освободете се отъ лъжата, въ всичкитѣ ѣ форми, и благодарете за всичко,

което ви се дава. Ако имате само хлѣбъ за ядене, благодарете и яжте съ любовъ. Благодарете за всичко, което ви обикаля. Благодарете за слънцето, за звездитѣ, за месечината. Всичко е създадено за васъ, да се учите и да се ползвате отъ него. Благодарете, че сте дошли на земята, макаръ и извънъ рая. Ако животътъ извънъ рая е толкова красивъ, можете да си представите, колко е красивъ той въ рая.

Хранете ума, сърдцето, тѣлото, душата и духа си съ истината. — Защо? — За да бждете свободни. Казано е, че истината ще ви направи свободни.

— Това е животъ вѣченъ, да позная Тебе Единнаго, Истиннаго Бога и Христа, Когото си проводилъ.

*

11. Беседа отъ Учителя, държана на 17. септемврий, 1941 г. 5 ч. с. София. — Изгрѣвъ.

Вжзелътъ

Размишление.

Какво нѣщо е човѣкъ? Много опредѣления се даватъ за човѣка, но ние ще дадемъ още едно: Човѣкъ е вжзелъ отъ възможности и условия. Нѣкои разглеждатъ човѣка като съчетание на духъ, душа, умъ и сърдце. Всички признаватъ ума и сърдцето, понеже иматъ съответни органи. Духътъ се признава като нѣщо, което е разпространено навсѣкжде. Дойдатъ ли до душата, явява се споръ: едни признаватъ съществуването ѝ, други я отричатъ. Не е лошо да се спори. Понѣкога спорътъ решава противоречията. Когато спорятъ двама души, всѣкога силниятъ побеждава. Слабиятъ губи и плаща глоба. Ако слабиятъ мисли, че ще победи, той е на кривъ пѣгъ. Следъ всичко това се проповѣдва, че Богъ е милостивъ, ще прости на слабитѣ и на грѣшнитѣ хора погрѣшкитѣ, които правятъ. Свѣтътъ не е създаденъ нито за слабитѣ, нито за грѣшнитѣ. Той се нуждае само отъ силни и праведни хора. Затова, именно, проповѣдвайте на слабитѣ да станатъ силни; проповѣдвайте на грѣшнитѣ да станатъ пра-

ведни. Обаче, не е простено на силния да стане слабъ, на праведния да стане грѣшенъ, или на учения да стане невежа.

Често хората се запитватъ, защо не успѣватъ въ живота си. Много естествено, неуспѣхътъ се дължи на нездравословнитѣ условия на материалния и социаленъ животъ на хората. Запримѣръ, всички говорятъ за патриотизъмъ, за любовъ къмъ отечеството. Споредъ мене, това чувство е естествено въ човѣка. Къде е отечеството на житото? — Нивата. Може ли житото да не обича нивата, отъ която извлича хранителнитѣ вещества? Житото обича нивата, но още повече обича господаря на нивата. Ако той не бѣше го посялъ, нивата сама нищо не би дала. Сжщото се отнася и до човѣка. Щомъ обича отечеството си и говори за него, преди всичко, ще обича Господаря на отечеството и ще говори за Него. Не можешъ да обичашъ майка си и баща си, а да не обичашъ мѣстото, дето тѣ живѣятъ. Следователно, щомъ обичашъ онѣзи, които сж те родили, непременно ще обичашъ и мѣстото, дето си се родилъ, училъ и живѣлъ. Като обичашъ майка си и баща си, ще обичашъ братята и сестритѣ си, ще обичашъ всички хора.

Сега ние говоримъ за любовта, но не за преходната и привидна любовъ, съ която свѣтътъ е пѣленъ. Дето погледнете, все на преходната любовъ се натѣквате. Достатъчно е да надникнете въ двора на нѣкой стопа-

нинъ, за да видите десетки кокошки добре угоени, свободно се разхождатъ около модерни курници. Отъ време на време стопанинътъ излиза да ги нахрани и самодоволно поглежда къмъ тѣхъ. Ще кажете, че той обича кокошкитѣ. Обича ги, но заради себе си. Единъ день той взима ножа, влиза въ курника, хваща една отъ добре угоенитѣ кокошки и прерѣзва врата ѝ. Какво допринесе стопанинътъ за повдигането на своитѣ кокошки? Освенъ, че нищо не допринесе, но отнима и живота имъ. Какъ постъпваха едно време българскитѣ пчелари съ пчелитѣ си? За да взематъ всичкия медъ, тѣ запазваха само онѣзи пчели, отъ които могатъ да изкаратъ царици, а останалитѣ избиваха. Днесъ пчеларитѣ сж по-човѣколюбиви, тѣ правятъ модерни кошери и, когато трѣбва да вадятъ медъ, опушватъ пчелитѣ само да ги замаятъ. Взиматъ медъ, колкото имъ трѣбва, и оставятъ една часть за пчелитѣ. Въ миналитѣ епохи сж постъпвали жестоко и съ християнитѣ. Всѣки, който признавалъ Христа за Синъ Божи, бивалъ преследванъ и жестоко измѣчванъ. И до днесъ още изпитватъ, въ какво вѣрвашъ, какво мислишъ за Христа. Вѣрвамъ въ това, въ което и ти вѣрвашъ. За Христа знаа, че никой не познава Отца, освенъ Синътъ, къмъ Когото Отецъ благоволи.

Съвременнитѣ хора искатъ да бждатъ силни, добри, разумни, но тѣ трѣбва да зна-

ятъ, въ какво се заключава доброто, силата и разумността. Силенъ е онзи, който превъзхожда слабия по умъ, а не по физическа сила. Ако е въпросъ за физическа сила, слонътъ е по-силенъ отъ човѣка, но човѣкъ го управлява и го кара да му служи. Турете едно дете на гърба на слона, дайте му чукче въ ржката, съ което да удря леко слона, и последниятъ ще слугува на детето. Човѣкъ управлява силния слонъ съ ума си. Първоначално, когато човѣшкиятъ умъ не е билъ развитъ, както днесъ, човѣкъ се намиралъ въ положението на дърво, което расте, развива се, дава плодъ, но остава неподвижно на едно мѣсто. Съ постепенното развитие на ума, човѣкъ проявявалъ по-голѣми възможности, докато е достигналъ сегашното си положение. Единъ лень, когато достигне съвършенство, човѣкъ ще мине въ еволюцията на ангелитѣ и ще разполага съ по-голѣми възможности за развитие и работа.

Както и да се проповѣдва на хората, въ края на краищата, тѣ ще се питатъ, защо Богъ е създалъ свѣта такъвъ, какъвто го виждаме днесъ. Само онзи може да си отговори правилно на този въпросъ, който разбира езика на твърдата материя и всички живи същества по нея, на водата, на въздуха и на свѣтлината. Който разбира езика на материята, той влиза въ връзка съ Божия Духъ и се разговаря съ Него. Човѣкъ не може да си представи, че водата, въздухътъ, свѣтли-

ната иматъ езикъ и могатъ да се разговарятъ съ човѣка. Идете край морето, вслушайте се въ вѣтъра, въ морските вълни, да чуete, какъ тѣ говорятъ. Поетитѣ описватъ този разговоръ въ видъ на речи, по-силни и по-слаби, споредъ нуждитѣ. Вѣтърътъ вѣе, водата се пѣни, плиска се въ камъни и въ брѣгове, и вършатъ своята работа. Ако не се движи, водата ще се вмирише. Следователно, за да не се вмирисва водата, да не стои безъ работа, вѣтърътъ ѝ дохожда въ помощъ. Който не разбира езика на разумната природа, отдѣля нѣщата едно отъ друго — свѣтлината отъ въздуха, въздуха отъ водата, водата отъ твърдата материя, и по този начинъ изгубва връзката между явленията на цѣлокупния животъ.

Като разглеждатъ въпроса за създаване на живота, хората казватъ, че човѣкъ е направенъ по образъ и подобие на Бога, а всички останали — камъни, растения, животни, сж създадени чрезъ Словото на Бога. Въ сжщностъ, и човѣкъ е създаденъ чрезъ Словото. Богъ се посѣветва съ Словото, какъ да създаде човѣка, и реши да го направи отъ прѣстъ. Той взе прѣстъ, направи човѣкъ и вдѣхна въ него дихание на жива душа, т. е. вложи въ него Божественото, частица отъ Бога. Днесъ всички искатъ да знаятъ, каква е била материята, отъ която Богъ направилъ човѣка. Ако ви се каже, ще разберете ли? Тя е била съставена отъ множество частици: електрони, протрони, езотрони и неотрони. Първитѣ два вида

частици сж електроположителни, третиятъ видъ — електроотрицателни, а четвъртиятъ — неутрални. Материята крие въ себе си известна разумность. Човѣкъ трѣбва да изучава проявитѣ на разумността въ цѣлата природа. Само по този начинъ той вижда, колко много има да се учи. Достатъчно е да погледне на себе си, да види, колко много нѣща не знае. Той не знае, какъ сж създадени очитѣ, носа, устата, веждитѣ, клепачитѣ, ушитѣ му. Той не знае, че за създаване на неговия организъмъ сж работили разумни и възвишени същества и то въ продължение на хиляди и милиони години. Не е лесно да се създаде материята за съграждане на човѣшкия организъмъ. Богословитѣ казватъ, че Богъ създалъ свѣта въ шесть деня. Въ шестия день Той направилъ човѣка. Когато турчинътъ слуша да му говорятъ нѣща, които за него сж невѣроятни, той казва: И да видишъ, да не вѣрвашъ. Въ Писанието пѣкъ е казано: „За Бога тысящитѣ години сж като единъ день, и единъ день е като тысящи години“. Следователно, шесттѣ дни, за които се говори въ Писанието, се равняватъ на шесть Божествени дни. Въ единъ Божественъ день влизатъ милиони години. Споредъ едни учени, отъ създаването на свѣта се изминали осемъ хиляди години, споредъ други — два милиарда и 500 милиона години. Кое отъ дветѣ твърдения е вѣрно, не се знае. Важно е, че времето и пространството сж относителни величини. За разумнитѣ хора, кол-

кото по-дълго е времето, толкова по-добре. За глупавитѣ хора, колкото по-кратко е времето, толкова по-добре. Времето и пространството сж образи на мисълта. Мравкитѣ не се нуждаятъ отъ голѣми пространства, но за човѣка сж нуждни. Ако го затворишъ въ ограничено пространство, той ще направи дупка, но пакъ ще излѣзе на просторъ. Човѣкъ търси простора. Ще дойде день, когато и земята ще му бжде тѣсна, ще иска да отиде на Слънцето, тамъ да живѣе. Ако може да стане това, той ще се върне обогатенъ, съ голѣми знания. Той ще разправя чудни нѣща за Слънцето, но малцина ще му вѣрватъ. Повечето хора ще го считатъ за фантазьоръ, който разказва приказки отъ „Хиляда и една нощ“.

И тъй, невъзможно е днесъ да се говори на хората за Слънцето. Тѣ не сж готови да възприематъ истината. Ако речете да имъ говорите, ще обремените мозъка имъ толкова, както, ако турите на гърба на слабия човѣкъ товаръ отъ 200—300 кгр. Той ще изнемогне отъ голѣмата тежестъ. Който не е готовъ да възприеме истината, той разглежда нѣщата отвънъ и прави заключения, достъпни само за неговия умъ. Такова е положението на всѣки, който не разбира Свещената книга на живота. Той се задоволява да гледа външната ѣ страна, не е готовъ още да проникне въ нейното съдържание и смисълъ. Както книгата е жива и съдържателна за онзи, който я разбира, така и Слънцето е

жива, разумна книга, която малцина четатъ и разбиратъ. Всѣка сутринъ Слънцето изгрѣва и отъ невидимия свѣтъ ви запитватъ: Прочетохте ли днешната страница отъ книгата? Слънцето е книга, върху която всѣки день Богъ пише нѣщо ново. Ще кажете, че Слънцето е неразумно. Какъ е възможно отъ едно неразумно същество да излиза такава свѣтлина, на която плодоветъ зрѣятъ, цвѣтята цвѣтятъ, снѣговетъ и ледоветъ се топятъ? Свѣтлината, която Слънцето праща къмъ всички планети, показва, че тамъ живѣятъ високоинтелигентни и разумни същества.

Както и да се разглежда въпроса за Слънцето, за човѣка е важно да се ползува отъ неговата свѣтлина и топлина, да придобие нѣщо. Единъ день очитѣ му ще се отворятъ, и той самъ ще провѣри нѣщата. Затова казваме, че велико бждеще очаква човѣка. Засега той се намира въ своето детинство. Много години още трѣбва да работи, да се учи, да минава отъ една планета въ друга, докато дойде до зрѣла възраст. Той ще бжде жител не само на Земята, но и на Венера, на Марсъ, на Юпитеръ. Когато мине презъ всички планети и придобие нѣщо ценно отъ тѣхъ, той ще отиде на Сириусъ, дето ще прекара дълго време. Оттамъ той ще отиде на друго Слънце, около което се въртятъ всички слънца на вселената. Това значи, да влѣзе човѣкъ въ Царството Божие, да стане неговъ гражданинъ. Казвате: „Зяй,

коньо, за зелена трева.“ Положението на младата мома, на учения човѣкъ не е ли сѣщото? Младата мома чака съ години, да дойде нейниятъ възлюбенъ, да я направи щастлива. Младиятъ ученъ работи съ години, прави научни изследвания и открития, очаква деня, когато ще го признаятъ за великъ ученъ и ще получи висока титла. Какво получава най-после? Следъ години откритията му се опровергаватъ. Това, което твърди сегашната наука, следъ хиляди години нищо нѣма да остане отъ него. Въ бждеще и децата ще знаятъ това, което голѣмитъ учени днесъ знаятъ. Радвайте се, че всичко се развива, върви напредъ. Има какво да учи човѣкъ. Заслужава да се живѣе.

Като ученици на живота, трѣбва да имате све цено чувство къмъ Първата Причина на нѣщата, а оттамъ къмъ всички хора. Нѣмате ли това чувство въ себе си, всички-тъ ви работи ще оставатъ назадъ. Любовта къмъ Бога и къмъ ближния прави човѣка силенъ и мощенъ. Само по този начинъ съзнанието му се пробужда, и той вижда, какъ трѣбва да се живѣе, разбира, че е време да се откаже отъ детинскитъ си схващания. Не е лошо да бжде човѣкъ дете, но разумно дете, което да възприема новото. Не е лошо да бжде и старъ, но да не е утвърденъ въ своитъ възгледи. Младиятъ лесно приема новото, а стариятъ мъчно се отказва отъ това, което е научилъ. Дойде нѣкой религиозенъ при мене и ми разправя, че знае Библията на-

изустъ. Той мисли, че всичко знае, но ако го накарамъ да ми изтълкува нѣкой стихъ, ще се откаже. Кой религиозенъ може правилно да изтълкува стиха: „Азъ съмъ пжтъ, истината и животътъ“. Правилното тълкуване подразбира проникване въ мисълта, която Христосъ е вложилъ въ стиха. Две хиляди години се изминали отъ времето на Христа, но малцина могатъ да опредѣлятъ точно, какво означава думата „пжтъ“, за който Христосъ е говорилъ. Ще кажете, че въ Библията е писано всичко. Наистина, много пѣща сж писани въ Библията, но много още има да се пишатъ. Иоанъ казва, че Христосъ е говорилъ много, но всичко не е написано. Не една Библия, но още много Библии има да се пишатъ, въ които да се вмѣсти това, което Христосъ е говорилъ.

Като говорятъ за Библията, която е писана отъ човѣци, всички я считатъ за свещена книга. Дойдатъ ли до главата, въ която се криятъ нѣща, писани отъ вѣкове, малцина се замислятъ за нея. Споредъ мене, единствената свещена книга, която всѣки човѣкъ има въ оригиналъ, това е човѣшката глава. Освенъ написаното вече, всѣки моментъ въ нея се пише новото, което човѣкъ преживява. Въ това отношение, главата представя Новия Завѣтъ на човѣчеството, а стомахътъ — Стария Заветъ. Всичко, което Христосъ е говорилъ преди две хиляди години, е написано въ главата. Това, което днесъ говори, пакъ се пише въ гла-

вата. Съвременнитѣ хора не разполагатъ още съ нуждната свѣтлина, да четатъ и разбиратъ това, което е писано въ главата имъ, както и онова, което всѣки день се пише. Докато има свѣтлина, човѣкъ чете, разбира и минава за ученъ. Щомъ изгуби свѣтлината си, той вече не може да чете, нищо не разбира и минава за невежа. Следователно, ползвайте се отъ свѣтлината на съзнанието си, за да четете въ оригиналъ свещената книга, написана въ главата ви, и чрезъ нея да корегирате свещената книга, вънъ отъ главата ви. Казано е въ Писанието: „Ще напиша закона си въ сърдцето на човѣка“. Значи, самъ Богъ е написалъ закона си въ човѣшкото сърдце. Който има свѣтлина, той чете Божия законъ въ оригиналъ и оттамъ го превежда на хората. И Мойсей написа законитѣ по сѣщия начинъ. Той ги четѣше въ главата и въ сърдцето си въ оригиналъ и ги превеждаше на езикъ, достъпенъ за онѣзи, които нѣмаха свѣтлина, сами да четатъ и разбиратъ. Оригинальтъ, който се намира въ човѣшката глава и въ човѣшкото сърдце, философитѣ наричатъ „акашови записи“. Когато казваме, че човѣкъ е готовъ да служи на Бога, имаме предъ видъ онзи, който чете въ оригиналъ Божия законъ. Дойде ли съмнението и колебанието въ него, той е изгубилъ оригинала и чете нѣкой преводъ, въ който непременно има грѣшки. Любовь, която внася въ човѣка съмнения, колебания, подозрения, е преводна. Любовь, която

изключва съмненията и колебанията, е оригинална, вѣчна. Който носи вѣчната любовъ въ себе си, той оценява любовта на Бога, оценява възможноститѣ и условията, които му сж дадени, и благодари за всички блага, съ които се ползува. Кажешъ ли на нѣкого, че го обичашъ, значи: оценявашъ любовта му, оценявашъ възможноститѣ и условията, съ които се ползувашъ, и благодаришъ за благата, които животътъ ти дава. Благодарете и за най-малката любовъ, понеже тя е Божественъ потикъ, който дава условия за развитие. Радвайте се и благодарете, когато сте здрави или болни. Като здрави ще научите едно нѣщо, а като болни — друго. Болниятъ става мекъ, внимателенъ къмъ себе си и къмъ окръжаващитѣ. Като оздравѣе, той започва да цени онова, което по-рано не е ценѣлъ. Ще кажете, че болеститѣ спъватъ човѣка. На физическия свѣтъ не може безъ спънки. Вземете цигулката и вижте, колко спънки има. Отъ единъ тонъ до другъ има малки спънки. Чрезъ тактъ и ритъмъ човѣкъ се справя съ спънкитѣ. Паганини се отличавалъ съ необикновенъ тактъ, ритъмъ, техника, вещина въ свиренето. Той притежавалъ още едно качество: като свирѣлъ, вкарвалъ двойника си въ цигулката и, като свършвалъ, двойникътъ отново влизалъ въ тѣлото му. Благодарение на тази способностъ, Паганини подражавалъ майсторски човѣшкия гласъ. Когато свирѣлъ, не могло да се познае, човѣкъ ли пѣе, или се сви-

ри. Каквито качества сж нуждни на добрия цигуларь, такива сж нуждни и въ живота на всѣки човѣкъ. Ще дойде день, когато двойникътъ на човѣка свободно ще излиза и влиза въ тѣлото му. Днесъ, обаче, малцина сж дошли до това постижение. Опасно е да излѣзе двойникътъ на човѣка отъ тѣлото му и да не може да се върне назадъ.

Единъ виденъ цигуларь занесълъ цигулката си на поправка. Той ималъ цигулка Страдивариусъ. Майсторътъ прегледалъ цигулката, видѣлъ, каква поправка ѝ предстои, и поканилъ цигуларя да седне за малко, докато поправи инструмента. Следъ това той взелъ ножъ и разрѣзалъ цигулката на две части, по дължината, и започналъ да я поправя. Като видѣлъ това, цигуларьтъ изгубилъ съзнание и падналъ на земята. — Защо? — Двойникътъ му билъ въ цигулката. Като разрѣзали цигулката, разрѣзали и двойника му, и той не могълъ да издържи тази операция.

Христосъ казва: „Не се свързвайте съ свѣта.“ Това значи: Обичайте, безъ да се свързвате съ предметитѣ или съ лицата. Свързвате ли се, ще пострадате, особено, ако любимитѣ ви нѣща сж неустойчиви. Следователно, ако имашъ цигулка, на която си свирилъ нѣколко години, не я давай въ чужди рѣце. Всѣко нѣщо, съ което си работилъ, или което си употребявалъ, не го продавай, нито на заемъ го давай. Не давай на заемъ нито ума, нито сърдцето, нито тѣлото си.

Казано е въ Писанието: „Оставете тѣлата си въ жертва жива, света и богоугодна.“ Значи, изключение може да се прави само за Бога. Той е единствениятъ, за Когото можемъ да пожертвуваме всичко, което ни е дадено — и умъ, и сърдце, и тѣло. Той се е пожертвувалъ за насъ, и ние ще се жертвуваме за Него. На хората ще помагаме отъ любовъ, а на Бога ще служимъ и за Него само ще се жертвуваме. Това е новото разбиране на живота.

Казвамъ: Който живѣе за Бога, и Богъ ще му помага. Направете опитъ, да живѣете за Бога, и ще видите, какъ се нареждатъ работитѣ ви. Ако животътъ ви е богоугоденъ, житото ви ще израсте на време, ще бжде всѣкога полѣто и ще даде добъръ класъ. Като се молите на Бога, молитвитѣ ви ще бждатъ чути. Преди години, въ Новопазарско настанало голѣма суша. Цѣли три месеца не паднало капка дъждъ. Дошла есенъта, но земята била много суха, не могла да се разкопае, да се посѣе житото. Селянитѣ отъ 15 турски села се събрали, да се молятъ на Бога за дъждъ. Молитвата имъ била сърдечна, благодарение на което до вечерьта още получили отговоръ — завалѣлъ силенъ, богатенъ дъждъ. Селянитѣ отъ едно съседно българско село си казали: Нѣма защо и ние да се молимъ за дъждъ. Ако Богъ чуе молитвата на турцитѣ и прати дъждъ на земята, ще прати и на насъ. Какво се случило?

На българското село не паднала нито една капка дъждъ. Много естествено, тѣ не сж се молили. Ето защо, когато съседътъ ти се моли, моли се и ти, нѣма защо да чакашъ наготово. Детинско разсжждение е, да очаквашъ на молитвитѣ на другитѣ. Бждете деца, но разумни. Не критикувайте нѣщата, но работете. Вижете, какво можете вие да направите, а не критикувайте, защо свѣтътъ е създаденъ по този начинъ. По кой начинъ трѣбваше да бжде създаденъ свѣтътъ? Човѣкъ може да философствува, да разсжждава върху отвлѣчени въпроси, но да знае, че той самъ не е въ състояние да направи нѣщо повече отъ това, което Богъ е създалъ. Ако си въобразява, че може да направи нѣщо повече, отколкото сж възможноститѣ му, той съвсемъ ще се обърка.

Единъ професоръ отъ Бостонския университетъ развивалъ предъ студентитѣ си въпроса за човѣшкото „азъ“ и толкова се увлѣкалъ, че забравилъ името си; забравилъ той ли е, или другъ нѣкой. Трѣбвало да мине известно време, да отиде у дома си и да пита жена си, той ли е професоръ Браунъ, или не е. Страшно е състоянието на човѣка, когато другъ нѣкой влѣзе въ съзнанието му и го измѣсти.

Въ варненско, единъ каруцаръ пжтувалъ отъ едно село до друго, съ своята здрава кола, впрегната съ два силни коня. Трѣбвало за малко време да се отбие въ единъ ханъ.

За да не остави колата сама, той далъ юздитъ на конетъ въ ржцетъ на едно момче, като му казалъ: Качи се на колата и карай бавно, азъ ще те стигна. Момчето се качило на колата, ударило конетъ, и тѣ започнали да бѣгатъ толкова силно, че не могли да се спратъ. Следъ това трѣбвало каруцарътъ да тича подиръ колата си часъ и половина, докато я стигне. Ще кажете, че момчето не било разумно. Казвамъ: Не повѣрвайте юздитъ на своята мисълъ на едно неразумно дете. Ако иска да се качи на колата ти, нека се качи, но не безъ тебе. То може да седне на първо мѣсто, а ти на второ, но юздитъ трѣбва да бждатъ въ твоитъ ржце. Не повѣрвай юздитъ на сърдцето си на никого. Следъ всичко това нѣкоя мома казва, че подарила сърдцето си на единъ момъкъ. Това не е вѣрно. Нито момата може да подари сърдцето си на момъка, нито момъкътъ — на момата. Никой не може да живѣе безъ сърдце. Обаче, сърдцата и на двамата могатъ да бждатъ въ хармония. Това означава истинска жертва.

Любовта се изявява въ хармонията. Тя не търпи никаква дисхармония, никакво двоеумие. Затова е казано, че двоеумниятъ е непостояненъ въ всичкитъ си пжтища. Двоумишъ ли се, ти нѣмашъ любовъ, не си разуменъ. Разумниятъ лесно се справя съ мъжнотиитъ си. Той има критически умъ: разглежда фактитъ, съпоставя ги и отъ тѣхъ прави

вжтрешенъ изводъ, чрезъ който разбира законитѣ на природата и правилно ги прилага.

Помнете: Любовта съдържа всички методи, чрезъ които човѣшкиятъ духъ укрепва, човѣшката душа възраства, човѣшкиятъ умъ се просвѣщава и човѣшкото сърдце се повдига и обновява. Любовта не само обновява и подмладява човѣка, но тя внася новото въ свѣта. Не може ли да направи това, тази любовъ е обикновена, човѣшка, преходна. Търсете щастието не по външенъ начинъ, а по вжтрешенъ. Вжтрешниятъ начинъ подразбира проява на вжтрешнитѣ възможности. Вѣрвайте въ себе си, т. е. въ вжтрешнитѣ възможности, които сж вложени въ васъ. Ако срещнете старъ човѣкъ, не казвайте, че ще остарѣете като него; ако срещнете боленъ, не казвайте, че ще се разболѣете; ако срещнете слабъ, хилавъ човѣкъ, не казвайте, че и вие ще станете като него. Не допускайте нищо отрицателно въ себе си.

Дръжте въ ума си само положителни мисли и казвайте: Вѣрвамъ въ младостта, която изключва старостта и смъртта; вѣрвамъ въ мадростта, въ свѣтлината и знанието, които изключватъ глупостта, тъмнината и невежеството. Старостъ, която затпява човѣка, не е остаряване, но оглупяване. Ние не вѣрваме въ такава старостъ. Ние вѣрваме въ тази старостъ, която носи знания, която дава сили и на 120 годишния човѣкъ да работи и да помага на близкитѣ си. Не се подавайте на

внушения, които се криятъ въ далечното минало на човѣка. Помнете, че човѣкъ е възелъ, въ който се кръстосватъ хиляди мисли, чувства и желания отъ миналото. По закона на наследствеността тия мисли и желания, рано или късно, ще се реализиратъ или отъ самия човѣкъ или отъ неговитѣ деца.

Единъ човѣкъ, още въ младинитѣ си, ималъ желание да извърши нѣкакво добро, или едно престѣпление, но по известни причини не могълъ да го реализира. Не се минало много време, едно отъ неговитѣ деца или внучета реализирало неговото желание безъ да знае, защо го извършилъ. Значи, семената на нашитѣ мисли и желания, като зародиши, съществуватъ въ даденъ човѣкъ, но намиратъ благоприятни условия за реализирането си въ младото поколѣние, и тамъ се проявяватъ. Тѣй щото, сегашнитѣ хора проявяватъ чрезъ внушение потицитѣ на миналитѣ поколѣния. Бждещото поколѣние ще прояви потицитѣ на сегашното. За да не се реализира злото на миналото, нито на бждещето, превръщайте злото въ добро. — По какъвъ начинъ? — Чрезъ молитва, чрезъ мисълъ, чрезъ добъръ и правиленъ животъ. Когато се намѣрите предъ нѣкоя криза отъ внушения на миналото, молете се на Бога да ви постави на пътя на добритѣ внушения, тѣхъ да реализирате. Само по този начинъ ще вървите въ правия пътъ — въ пътя на любовта. Единствената сила, която може да

извади човѣка отъ лабиринта на сегашния животъ и да го постави на спасителния брѣгъ, е любовта.

Бждете подвижни като водата, търпеливи като вѣтъра, бързи като свѣтлината и твърди като земята.

Т. м.

*

12. Беседа отъ Учителя, държана на 10. септемврий, 1941 г. 10 ч. пр. об. София. — Изгрѣвъ.

Малкиятъ опитъ

Размишление.

Защо ходятъ децата на училище? — Да се учатъ. Защо е дошълъ човѣкъ на земята? — Да се учи. Значи, земята е училище, въ което човѣкъ първо се запознава съ учителитъ и професоритъ си, а после и съ своитъ съученици. Той може да се запознае съ най-добри учители и професори, но това не е достатъчно. Той трѣбва да научи това, което чуе отъ учителитъ си. Знанието, което човѣкъ придобива на земята, трѣбва да мине презъ тритѣ свѣта — презъ физическия, духовния и умствения. Съ други думи казано: първо човѣкъ трѣбва да възприеме знанието, после да го разбере и следъ това да го приложи. Само това знание става негова плътъ и кръвъ; само това знание може да занесе човѣкъ съ себе си на онзи свѣтъ. Знание, което не е станало плътъ и кръвъ на човѣка, не е истинско. То лесно се изпарява. То е подобно на ледъ, който се стопява, и на вода, която се изпарява. Като остарѣе, човѣкъ лесно забравя и се оплаква, че паметта му отслабнала. Бащата пушилъ тютюнъ, турилъ лулата си задъ ухото, но забравилъ, кжде я турилъ, и я търси по цѣлата къща: тукъ лула, тамъ

лула — нѣма я. Пита жена си, децата си — никой не я видѣлъ. Най-после малкото дете казва: Татко, лулата е задъ ухото ти.

Коя е причината за отслабване на паметта? Има много причини за това. Една отъ причинитѣ се дължи на разстройство на нервната система. Когато нервната система на човѣка е разстроена, явяватъ се различни болести — въ физическия, въ духовния и въ умствения животъ на човѣка. Ние казваме, че човѣкъ е нарушилъ нѣкои отъ законитѣ на тритѣ свѣта. Запримѣръ, когато наруши нѣкой законъ въ физическия свѣтъ, човѣкъ страда отъ стомахъ или коремоболие. Той се оплаква, че стомахътъ му е разстроенъ. Причината се крие или въ преяждането, или въ недояждането. И едното, и другото сж крайности, които влияятъ върху здравето на човѣка. Ако не яде, колкото е нужно, човѣкъ ще се намѣри въ положението на магарето на Настрадаинъ Ходжа, който постепенно намалявалъ количеството на храната му. Магарето отвикнало да яде, докато единъ день умрѣло.

Човѣкъ трѣбва да яде толкова, колкото да придобие нѣщо. Като сѣе жито, човѣкъ очаква нѣкаква придобивка на физическия свѣтъ; като прави добро, той очаква нѣкаква придобивка въ духовния свѣтъ. Да спечелишъ единъ приятелъ на земята, това е придобивка въ духовния свѣтъ. Материалнитѣ блага сж размѣнна монета на физическия свѣтъ,

добрите приятели и чувства сж размѣнна монета въ духовния свѣтъ. Колкото повече приятели имашъ въ духовния свѣтъ, толкова по-добре се нареждатъ работите ти на физическия свѣтъ. Интелигентността и любознателността сж размѣнна монета между сжществата въ умствения свѣтъ. Ако влѣзете въ общество между учени хора, вие можете да се свържете съ тяхъ, само ако имате умствени интереси, т. е. ако се интересувате отъ това, съ което тѣ се занимаватъ. Нѣмаге ли интересъ, подобенъ на тяхния, тѣ оставатъ чужди за васъ.

И тъй, всѣко нарушаване на физическите закони, произвежда разстройство въ стомаха, корема и чървата; всѣко нарушаване на духовните закони произвежда разстройство въ дробовете, т. е. въ чувствата на човѣка, всѣко нарушаване законите на умствения свѣтъ, произвежда разстройство въ главата. Обаче, физическиятъ, духовниятъ и умствениятъ свѣтъ сж така тѣсно свързани, както гози и онзи свѣтъ. Ето защо, въ който свѣтъ грѣши човѣкъ, това се отразява върху цѣлия му организъмъ. Сжщо така казваме: дали грѣши на този или на онзи свѣтъ, човѣкъ едновременно носи последствията на своите погрѣшки.

Какво представя онзи свѣтъ? За да познаете онзи свѣтъ, вие трѣбва да познавате трите страни на физическия свѣтъ — физическата, духовната и умствената. И онзи свѣтъ, нареченъ духовенъ и Божественъ, сжщо така

има по три страни — физическа, духовна и умствена. Ако разглеждате физическата страна на физическия, духовния и умствения свѣтъ, ще видите, че тѣ, колкото си приличатъ, толкова се и различаватъ. Физическата страна на физическия свѣтъ е най-неуредена, въ духовния свѣтъ е по-наредена, а въ Божествения е съвършено устроена. Ако пожелаете нѣщо на физическия свѣтъ, много време трѣбва да мине, докато се реализира. Запримѣръ, искате хлѣбъ. Първо трѣбва да имате жито, да го смелите, да омесите брашното, да го опечете и най-после ще видите хлѣба на трапезата. Материалнитѣ работи въ Божествения свѣтъ ставатъ изведнѣжъ. Достатъчно е да пожелаете да си хапнете хлѣбъ, и предъ васъ вече стои единъ голѣмъ хлѣбъ. Ако пожелаете да се разходите, предъ очитѣ ви се откриватъ голѣми градини, обширни полета и високи планини, по които свободно можете да пжтувате.

Единъ младъ селянинъ често пжтувалъ отъ едно село на друго и, за да съкращава пжтя си, минавалъ презъ една гѣста гора. За да го предпази отъ нещастия, баба му казала: Синко, ще ти дамъ нѣколко заклинания, съ които ще си послужишъ, когато се натъкнешъ на нѣкаква опасностъ. Веднѣжъ той минавалъ презъ гората и видѣлъ, че срещу него иде мечка. Какво да прави? Спомнилъ си за заклинанията, дадени отъ баба му, и приложилъ едното, но мечката продължавала

пжтя си. Приложилъ второто — никакъвъ резултатъ; приложилъ третото заклинание — мечката не мислила да се отбие отъ пжтя си. Най-после приложилъ последното заклинание — качилъ се на една стара круша. Тукъ намѣрилъ спасението си.

Мнозина намиратъ спасението си на нѣкое високо дърво. Тѣ не се нуждаятъ отъ заклинания. Много естествено, щомъ се качишъ на крушата, никакво заклинание не ти трѣбва. Лесно е да отбиешъ мечката отъ пжтя ѝ, ако внесешъ въ ума ѝ една противоположна мисль. Мечката е страшна, когато си отмѣства, тя е злопамятна. Десетки години минаватъ, но тя помни, както доброто, така и злото. Вие можете да забравите, че сте ѝ направили зло, но тя никога не забравя.

На какво се дължи злото? На неорганизираната материя. Човѣкъ се стреми къмъ златото, понеже то представя организирана материя. Като размѣнна монета, златото опредѣля отношенията между хората, дава имъ възможность взаимно да си услужватъ. Колкото по-културни сж хората, толкова по-голѣми услуги си правятъ. На физическия свѣтъ размѣнна монета е работата, която се заплаща съ пари; въ духовния свѣтъ размѣнна монета сж чувствата. Колкого по-добри чувства има човѣкъ и колкото е по-разположенъ, толкова е по-богатъ. Ако храни лоши чувства въ себе си, той нѣма добро разположение на духа, поради което минава за сиромасъ. Въ Боже-

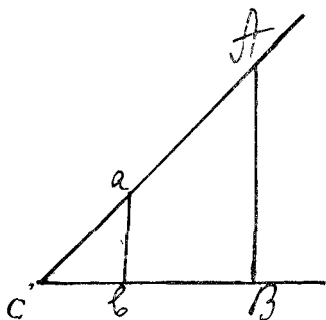
ствения свѣтъ размѣнна монета сж мислитѣ. Преди да дойде до работата, човѣкъ минава презъ нѣколко фази: мжчение, трудъ и работа. Тѣзи фази сжществуватъ въ духовния и въ Божествения свѣтъ. Грамадна е разликата, обаче, между фазитѣ въ физическия, духовния и Божествения свѣтъ. Запримѣръ, на физическия свѣтъ едно сжщество се мжчи по единъ начинъ, въ Божествения свѣтъ — по другъ начинъ. И причинитѣ за мжчението сж различни.

Нѣкое разумно сжщество отъ Божествения свѣтъ иска да слѣзе на земята, да помага на хората, но не му се отваря пжтъ. Като не може да постигне желанието си, то се мжчи, но благородно е неговото мжчение. — Кжде е Божествениятъ свѣтъ? — Въ организиращата човѣшка мисль. — Кжде е духовниятъ свѣтъ? — Въ сърдцето и дробоветѣ. — Физическиятъ свѣтъ? — Въ физическото тѣло. Значи, Божествениятъ свѣтъ е създалъ главата, духовниятъ — сърдцето и симпатичната нервна система, а физическиятъ — коститѣ, мускулитѣ и лигаментитѣ. Като изучавате свѣтоветѣ, ще видите, че процеситѣ, които се извършватъ въ тѣхъ, сж едни и сжщи. Разликата се заключава само въ материята, която взима участие въ процеситѣ. Запримѣръ, храненето, като процесъ, сжществувва въ всички свѣтове, но сжществата въ физическия свѣтъ се хранятъ повече съ твърда материя, въ духовния свѣтъ — съ чувства, а въ Божестве-

ния — съ мисли. Изобщо, каквото става въ Божествения свѣтъ, отразява се и въ низшиятъ свѣтове. И обратно: каквото става въ физическия свѣтъ, отразява се и въ висшиятъ свѣтове.

Сегашнитъ хора се изучаватъ взаимно и виждатъ, каква голѣма разлика сжществва въ отношенията имъ. Това се дължи на степента на тѣхното развитие. Колкото по-високъ е свѣтътъ, въ който живѣе човѣкъ, толкова по-добри сж отношенията му съ хората. Колкото по-надолу слизате, виждате, какъ хората постепенно губятъ довѣрието си. Запримѣрь, отивате при единъ банкеръ да искате пари на заемъ. Ако се ползвате съ голѣмо довѣрие, той ще ви даде пари и нѣма да ви иска поржчители. Ако довѣрието ви е малко, поржчителитъ се увеличаватъ. Значи, ако живѣете на физическия свѣтъ, трима поржчители ще ви искатъ. — Кои сж тѣ? — Първиятъ сте вие, а останалитъ двама — краката ви. Ако живѣете въ духовния свѣтъ, ще искатъ двама поржчители — рждетъ. И най-после, ако живѣете въ Божествения свѣтъ, ще искатъ единъ поржчитель — главата. Значи, въ Божествения свѣтъ главата е поржчитель, въ духовния свѣтъ — сърдцето, а на физическия — тѣлото. Следователно, вѣрвайте на главата си въ Божествения свѣтъ, на сърдцето си — въ духовния свѣтъ и на тѣлото си — въ физическия.

Като ученици, вие трѣбва да изучавате живата геометрия, да се запознаете съ живитѣ линии въ природата. Запримѣръ, какво ще кажете за правитѣ А_____В и А_____С? — Правата АВ е по-къса отъ АС. При това, по-дългата линия е по-близо до насъ отъ по-късата. Ако дветѣ линии представятъ двама души, правата АС

(фиг. 1)

е човѣкъ, който е живѣлъ повече, обиколилъ повече свѣтъ, следователно, е по-ученъ, разполага съ по-голъми знания. Сжщото се вижда и въ жгъла АСВ (ф. 1). Правата АВ е човѣкъ, който е извървѣлъ по-дълъгъ пътъ, училъ повече и придобилъ повече

знания. Правата аб е човѣкъ, който извървѣлъ по-малко пътъ, и придобилъ по-малко знания.

Гледайте на правитѣ линии като на мѣрки, съ които опредѣляте дължината на изминатия пътъ, разстоянието на предметитѣ по отношение на една неподвижна точка, степенъта на знанието и т. н. Мѣрки сж не само правитѣ линии, но и фигуритѣ, и тѣлата, както и тѣхнитѣ състояния. Запримѣръ, срѣшате единъ човѣкъ съ бастонъ въ рѣка,

който се клати натукъ-натамъ, едва върви. Вие веднага се произнасяте, че той не е здравъ, краката не го държатъ. Въ случая, краката сж мърка за здравето на човѣка. Изхвърлете отъ ума си мисълта за бастона. Съ три крака не се ходи. Едно време бастонътъ ималъ значение като магическа пръчица, която магитѣ носѣли. Обаче, днесъ тя се е продължила и служи на хората вмѣсто трети кракъ. Не уповавайте на бастона. Съсрѣдоточавайте мисълта си и разчитайте на краката си, за да ходите правилно. Дето ходите, мислете само за пътя, който ви предстои. Ходете тихо, безъ шумъ и тропане. Искате ли да си изработите правилна и устойчива походка, свържете се чрезъ ума и мислитѣ си съ Божествения свѣтъ, чрезъ сърдцето и чувствата си — съ духовния свѣтъ и чрезъ волята и тѣлото си — съ физическия. Оттукъ вадимъ заключение: докато сте свързани съ Божествения свѣтъ, главата ви ще действува правилно; докато сте свързани съ духовния свѣтъ, сърдцето ви ще действува правилно; докато сте свързани съ физическия свѣтъ, тѣлото ви ще бжде здраво и ще върши правилно своитѣ функции.

И тъй, за да пазите равновесие въ живота си, задържайте въ ума си само такива мисли, които оставятъ нѣщо хубаво въ васъ. Всѣка мисълъ, която дава нѣщо отъ себе си, е Божествена. Всѣка мисълъ, която само взима, безъ да дава нѣщо, е човѣшка. Влѣзе ли

една човѣшка мисълъ въ ума ви, съзнанието ви се помрачава, и вие губите вътрешния си миръ. Човѣкъ лесно губи мира си. Дошълъ нѣкой и му казалъ, че не е добъръ или че не е богатъ. Защо трѣбва да се обижда и да губи мира си? Влѣзъ въ скривалището си и вижъ, какво е състоянието на своята умствена, сърдечна и материална каса. Ако имашъ въ касата си достатъчни свѣтли и красиви мисли, ти не си глупавъ човѣкъ; ако имашъ добри чувства, ти си добъръ; ако имашъ пари въ касата си, ти си богатъ. Щомъ каситѣ сж пълни, каквото и да говорятъ за тебе, не се смущавай. — Защо не ме оценяватъ? — Това е другъ въпросъ. Само учениятъ човѣкъ може да оцени учения; само духовниятъ може да оцени доброто; само богатиятъ може да оцени подобния си. Не е ли ученъ, духовенъ и богатъ, човѣкъ прилича на пѣтеля, който намѣрилъ на бунището единъ диамантъ, но го ритналъ настрана и си казалъ: Защо ми е този камъкъ? Щомъ не е житно или царевично зрънце, той нищо не струва за мене. Пѣтелътъ може да се уподоби на човѣкъ, който е намѣрилъ скжпоцененъ камъкъ, но го подхвърля настрана, не го цени. Пѣтелътъ не знае цената на диаманта. Ако го продаде, ще осигури своята прехрана за цѣлъ животъ. Скжпоценениятъ камъкъ е отвлѣчена идея, съ която пѣтелътъ не може да се занимава.

Мнозина се запитватъ, какво представя Божествениятъ свѣтъ? На този въпросъ може да се даде следниятъ отговоръ: Свѣтътъ, въ който се реализиратъ всички мисли, всички чувства и желания, е Божественъ. Следователно, мислете и пожелавайте само доброто, за да се реализира то. Мислите ли лоши работи, и тѣ ще се реализиратъ, но ще носите отговорностъ за тѣхъ. Запримѣръ, нѣкой пожелава да влѣзе въ Божествения свѣтъ, тамъ да живѣе. Не се минава много време, той се намира въ този свѣтъ. Пожелае ли да излѣзе отъ Божествения свѣтъ, излиза. Ако добриятъ човѣкъ се усъмни въ доброто и помисли, че ще го изгуби, въ скоро време доброто го напуска. И обратното е вѣрно: ако лошиятъ човѣкъ пожелае да бжде добъръ, въ скоро време въ него става превратъ, и той дава ходъ на доброто въ себе си. Като знаете това, бждете внимателни къмъ своитѣ мисли и желания, за да реализирате само добритѣ, а лошитѣ да възпитавате. Има ли нѣщо мжчно, да приеме човѣкъ една свѣтла мисль, да пожелае да влѣзе въ Божествения свѣтъ? Пожелайте това и забравете желанието си. Нѣма да се мине много време, и вие ще влѣзете въ възвишения свѣтъ. — Какъ? — Съ мислитѣ, съ чувствата и съ постѣпкитѣ си. Ето защо, всѣка сутринъ, като ставате отъ сънь, отдѣлете по нѣколко минути да помислите за тритѣ свѣта — за Божествения, духовния и физическия. Ще кажете, че е забранено човѣкъ

да мисли за свѣтове, дето не е готовъ да влѣзе. Забранено е да се вършатъ само лоши работи, но не и добри.

Разправятъ за една случка, станала между единъ руски полковникъ и единъ войникъ. Действителна ли е случката, или анекдотъ, не е важно. Войникътъ обичалъ „водка“ и често се напивалъ. Единъ день полковникътъ решилъ да го изпита, дали е пьянъ. За тази цель, той поставилъ на една рѣка две дъски, една до друга, и накаралъ войника да мине рѣката само по едната дъска. Като видѣлъ, че ще падне въ водата, войникътъ приложилъ хитростъ: съ единия кракъ стѣпилъ на едната дъска, а съ другия — на втората и извикалъ: Ваше, високоблагородие! Да живѣе отечеството, да живѣете и вие! Съ единия кракъ вървя за отечеството, съ другия — за васъ. Ако отечеството не съществувахе, вие нѣмаше да бждете полковникъ. Така миналъ той на другия брѣгъ на рѣката. Полковникътъ се засмѣлъ, потупалъ го по рамото и му казалъ: Лошо правишъ, че пиешъ, но добре мислишъ. Мисли право, и върви напредъ. Следователно, не е забранено да мисли човѣкъ за велики и красиви работи. Забранено е да живѣе зле и да допуска лоши мисли въ ума си.

Като знаете силата на добритъ мисли и чувства, бждете внимателни къмъ тѣхъ, не отлагайте. Дойде една добра мисль въ ума ви, пристѣпете къмъ реализирането ѝ; дойде едно добро чувство въ сърдцето ви,

проявете го; намислите да направите едно добро дѣло, изявете го. Всѣко отлагане носи нещастие; всѣко реализиране на доброто води къмъ щастие. Трѣбвало да станешъ рано, да направишъ нѣкакво добро — ще станишъ, не трѣбва да се ленишъ. Леностъта внася разрушения. Че времето не подхожда, и това не е право. За доброто, времето всѣкога е благоприятно. Кажете ли ви се отвътре да направите нѣщо, не отлагайте.

Единъ офицеръ, участвувалъ въ миналата война, разправяше следната опитностъ: При едно голѣмо сражение бѣхъ на първа линия. Нѣщо ми нашепваше: Премѣсти се две крачки назадъ. Азъ не послушахъ този гласъ, и следъ нѣколко минути ме раниха. Ако бѣхъ направилъ две-три крачки назадъ, куршумътъ нѣмаше да ме засегне.

Другъ случай. Пакъ въ миналата война, трѣбвало единъ офицеръ да намѣри удобно мѣсто за взвода си, да се окопае тамъ и да държи отбранителна позиция. Нѣщо отвътре му нашепвало, кое мѣсто да избере. Той послушалъ гласа и се настанилъ съ войниците си на опредѣленото мѣсто. Следъ нѣколко часа неприятелътъ започналъ да ги обстрелва, но куршумитѣ и гранатитѣ падали предъ и задъ тѣхъ така, че нито единъ войникъ не пострадалъ. На другия день трѣбвало да премѣстятъ позицията си. Войниците настоявали да останатъ на сѣщото мѣсто, но сѣщиятъ гласъ нашепвалъ на офицера да избератъ

друго мѣсто. Войниците останали въ сжщитѣ окопи, понеже предишния день били добре защитени отъ неприятелскитѣ куршуми. Офицеръгъ билъ малко настрана отъ тѣхъ. Какво станало? Гранатага паднала въ окопа и избила всички войници, само офицеръгъ останалъ живъ, понеже билъ настрана отъ окопитѣ. Его защо, ако единъ день заемете едно мѣсто, на другия день трѣбва да го смѣните.

Помчете: Еднообразието не допринася нищо за човѣка. Стремете се къмъ разнообразие въ мислитѣ, чувствата и постѣпки-тѣ си. Бждете разнообразни, да не се отегчавате отъ живота. Каквото и да стане съ васъ, благодарете за всичко. Отъ сутринъ до вечеръ благодарете. Ставате сутринъ отъ сънъ, измивате се — благодарете за чистата вода. Следъ това правите молитвата си — благодарете, че сте станали живи и здрави и можете да работите. Благодарете за чистия и свежъ въздухъ, за храната. Че не сте свършили нѣкоя работа на време — благодарете и за това. Като свършите работата си, пакъ благодарете. Че сте счутили една чаша или чиния, благодарете. Можахте да счупите крака или ржката си. Благодарете, че чашата дойде като изкупление.

Каго ученици, вие трѣбва да правите малки опити, а не голѣми. Каквото ви казвамъ, прилагайте го. Кажа ви да си миете краката съ топла вода, мийте ги и благодарете за чистата вода. Казвамъ ви да правите гимнасти-

ка — правете упражненията и благодарете. Казвамъ ви да дишате дълбоко — дишайте дълбоко и благодарете за чистия въздухъ. Казвамъ ви да чистите обущата си — изчистете ги, турете имъ нови връзки. Отъ време на време оставяйте краката си свободни, да дишатъ и тѣ въздухъ, да ги огрѣва свѣтлината. Обущата сж затворъ за тѣхъ. Освободете ги отъ затвора, нека всѣки день и тѣ да приематъ въздухъ, поне по петъ-десетъ минути. Отъ васъ се искатъ малки опити, а не голѣми. Малкиятъ опитъ внася голѣмъ потикъ. Малкото зърно се размножава и дава класове съ 30, 60 и 100 зърна. Малката искра произвежда голѣма топлина. Въ мрачната нощъ малката свѣтлина оправя пѣтя на объркалия се пѣтникъ.

Правете малки опити въ доброто, за да опитате силата и възможноститѣ, които се криятъ въ него.

Т. м.

•

13. Беседа отъ Учителя, държана на 10. септемврий, 1941 г. 5 ч. с. София. — Изгрѣвъ.

Тритъ перпендикуляра

Размишление.

За следния път пишете върху темата „Прилежание.“

Думата прилежание произлиза отъ лежа, прилѣгамъ. — Кога лѣга човѣкъ? — Когато спи. Сънътъ означава почивка. За да си почине добре, човѣкъ промѣня условията, обстановката, въ която се намиралъ. Значи, той отива отъ единъ свѣтъ въ другъ. Той напуска физическия свѣтъ и отива въ духовния да се учи. Тѣй щото, прилежниятъ човѣкъ отива отъ едно училище въ друго, да се учи. Който не се движи между два свѣта, не може да бжде прилеженъ. Ако уподобимъ двата свѣта на две точки, казваме, че човѣкъ трѣбва да се движи между две точки, за да образува права линия, т. е. пътъ. Само онзи може да учи, да прилежава, който обича науката. Само онзи може да яде, който обича хлѣба. Ако нѣмаше любовъ къмъ хлѣба, човѣкъ не би ялъ. Изобщо, човѣкъ яде само онова, което обича. Не обича ли нѣщо, той не го туря въ устата си. На сжщото основание, казваме: Човѣкъ живѣе, защото обича живота.

Кои сж дветъ точки на живота, между които човѣкъ се движи? — Скрѣбътъ и ра-

достъта. Скръбта представя южния полюсъ на живота, а радостта — северния.— Не може ли безъ скръбъ? — Не може. Тя е най-добриятъ професоръ на човѣка. Тя го възпитава, учи го на умъ и разумъ. Дето влѣзе скръбта, всички започватъ да учатъ. Тя предава уроци на всички хора. Нѣма човѣкъ въ свѣта, който да не учи при скръбта. Тя дава програма на всѣкиго и, ако не я изпълни, положението се влошава. Като влѣзе скръбта въ дома на нѣкого, той започва да скърби. Думата „скърби“ е образувана отъ две срички — скър-би. Сричката „би“ има нѣколко значения: минало време отъ спомагателния глаголъ „сѣмъ“; минало свършено време на глагола „бия“. Майкитѣ биятъ децата си обикновено по задницата, която е свързана съ нервната система. Съ това тѣ искатъ да събудятъ нервната имъ система, да бждатъ внимателни, да избиратъ мѣстото, дето сѣдатъ, за да могатъ добре да учатъ. Като научатъ уроцитѣ си, или като свършатъ добре работата си, децата се радватъ. И възрастниятъ се радва като учи и работи. Радостта е богатата трапеза, предъ която всѣки сѣда да яде и да пие. Радостта дава угощение на онзи, който е свършилъ нѣкаква работа. Тази е причината, поради която всѣки се стреми къмъ радостта. Обаче, тя се ражда отъ скръбта. Не можешъ да се радвашъ, ако не си миналъ презъ скръбта. Коя майка не се е радвала, като роди здраво и живо дете? Обаче, докато

е била бременна, докато е носила детето девет месеца въ утробата си, тя е минала презъ голѣми скърби и страдания — животътъ ѝ е билъ на косъмъ. Когато се роди детето, майката се радва, че се е родилъ човѣкъ на свѣта.

Сега, като се говори за скръбъ и страдание, хората се плашатъ, считатъ ги за опасни. Тѣ внасятъ нѣкакви примѣси въ скръбта и въ страданието, които ги правятъ опасни. Извадете примѣситѣ отъ тѣхъ и ще видите, че скръбта и страданието сж приятни. Тѣй щото, чуete ли нѣкой да казва, че скръбта му е голѣма, че положението му е опасно, ще знаете, че той е вмъкналъ нѣкакви примѣси въ скръбта си, които го плашатъ. Помогнете ли му да се освободи отъ примѣситѣ, да изчисти скръбта си отъ тѣхъ, ще видите, че той ще се усмихне приятно и ще се успокои. Ще остане скръбта въ него, но тихо и съ радостъ ще я носи. Ще знаете, че страданието и скръбта не сж опасни, но примѣситѣ, които приличатъ по нѣщо на тѣхъ, сж опасни. Водата не е опасна, но ракията, която прилича на вода, е опасна. Когато комисия отъ Съединенитѣ Щати занесла на дивацитѣ английска ракия, наречена „хуиски“, тѣ казали: Молимъ ви да ни освободите отъ тази дяволска вода. И въ страданието има хуиски, които упоявагъ и приспиватъ човѣка. Следователно, когато страданието ви посети, не се страхувайте отъ него. Пийте отъ вода-

та му и ще се благословите. Усѣтите ли, че въ водата на страданието има и ракия, подложете го на пречистване. Ракията е опасна, а не водата. Ако не можете да освободите страданието отъ примѣсената въ него ракия, вие трѣбва да го избѣгвате. Обаче, отъ чистото страдание и отъ чистата скръбъ не бѣгайте, но се учете.

Представете си, че имате отвесната линия

АВ. Какво е положението на тази линия по от-

А ношение на земята? — Перпендикулярно. Значи, всѣка права, която свързва центъра на земята (В) съ центъра на слънцето (А), представя перпендикуляръ

В къмъ плоскостта на земята. Докато се държи за този перпендикуляръ, човѣкъ всѣкога ще бѣде въ равновесие. Отклони ли се отъ него, равновесието му се нарушава. Не само хората се стремятъ къмъ перпендикуляра на живото, но и растенията. Първоначално растението върви въ посока, перпендикулярна на земята, но, колкото по-нагоре израства, то се стреми къмъ перпендикуляра, който свързва центъра на земята съ центъра на слънцето. Съществува не само физически перпендикуляръ, но и умственъ. И той има две точки: точката на Божественото съзнание и точката на човѣшкото съзнание. Ето защо, като мисли за Бога, човѣкъ върви по перпендикуляра, който свързва дветѣ съзнания — Божественото и човѣшкото.

Мнозина се запитватъ, защо човѣкъ трѣбва да вѣрва въ Бога. Да вѣрва въ Бога и да мисли за Него, това значи, да се движи по онзи перпендикуляръ, който дава направление на неговия животъ. Безъ перпендикуляра на живота никжде не можешъ да отидешъ. Отклонишъ ли се отъ перпендикуляра, ти се натъквашъ на спънки и противоречия. Ще кажете, че не искате да се движите по права линия, защото тя е пжтъ на голѣми съпротивления. Разумно е човѣкъ да избѣгва правитѣ линии, но и като криволичи, като се движи по криви линии, пакъ трѣбва да се държи за перпендикуляра. Дали се движи въ физическия, духовния или умствения свѣтъ, човѣкъ трѣбва да се ръководи отъ перпендикуляра. Оттукъ виждаме, че съществуватъ три перпендикуляра: перпендикуляръ на физическия свѣтъ, който управлява тѣлото; перпендикуляръ на духовния свѣтъ, който управлява сърдцето, и перпендикуляръ на умствения свѣтъ, който управлява ума. Тѣлото се движи между центъра на земята и на слънцето, т. е. между земята и слънцето; сърдцето се движи между скръбта и радостта като точки на перпендикуляра; умътъ се движи между човѣшкото и Божественото съзнание. Въ който свѣтъ да се движи човѣкъ, всекога се нуждае отъ две точки. Запримѣръ, за да бжде художникъ, човѣкъ трѣбва да има зрение и ръце; за да бжде музикантъ, той трѣбва да

има слухъ и ржце; за да бжде ораторъ, трѣбва да има уста и глава. Устата върши нѣколко служби: приема храната, раздробява я и говори. И художникътъ, и музикантътъ, и ораторътъ си служатъ съ прави и съ криви линии. Красиви сж кривитѣ линии, въ тѣхъ има мекота. Приятно е да гледате, какъ нѣкоя рѣка криволичи, извива се, докато се влѣе въ морето. Когато нѣкой казва, че не иска да криволичи въ живота си, той има предъ видъ пжтя на лошитѣ хора. Страшно е, когато човѣкъ криволичи, безъ да се държи за перпендикуляра. Обаче, когато не се отклонява отъ перпендикуляра колкото и да криволичи, той се движи по естествения, нормаленъ пжть. Невъзможно е човѣкъ да се движи по абсолютно права линия. Тѣй щото, когато говоримъ за прави линии въ живота, ние имаме предъ видъ относително прави линии, а не абсолютно. Запримѣръ, опитайте се да вървите по снѣгъ на нѣкое равно, плоско мѣсто и вижте, каква линия се образува отъ стѣпките ви. Колкото право да вървите, линията, която се образува при движението ви, е пакъ крива. Значи, като говоримъ за прави и криви линии, ние имаме предъ видъ относителността на нѣщата. На физическия свѣтъ нѣщата сж относителни, а не абсолютни. Съ огледъ на това, казваме, че по планинитѣ човѣкъ криволичи, а по равнитѣ и гладки мѣста върви по прави линии.

Отъ гледището на пжтя, по който човѣкъ се движи, дѣлимъ хората на добри и на лоши. Добъръ човѣкъ е този, който върви въ правия пжтъ, т. е. по пжтя на правитѣ линии; лошъ е този, който върви въ кривъ пжтъ, т. е. по пжтя на кривитѣ линии. Така е отъ гледището на относителната философия. Обаче, отъ гледището на абсолютната философия нѣма добри и лоши хора, но има такива, които изпълняватъ обещанията си и вървятъ безпрепятствено въ пжтя си; има и други, които даватъ обещания и не ги изпълняватъ. Тѣ вървятъ по пжтя на голѣмитѣ съпротивления и, за да ги избѣгнатъ, криволичатъ. Нѣкой далъ обещание на десетъ души да се срещне съ тѣхъ въ единъ и сѣщи часъ Възможно ли е да изпълни обещанието си? — Невъзможно е. Въ опредѣленъ часъ той може да се срещне само съ единъ човѣкъ, а не съ десетъ. Следователно, къмъ единъ отъ десеттѣ души той ще бѣде точенъ, но къмъ деветтѣ нѣма да изпълни обещанието си. Къмъ кой отъ десеттѣ ще излѣзе точенъ? — Къмъ най-знатния, най-видния. Ако той е министъръ, къмъ него само ще изпълни обещанието си. Това показва, че неизпълнителнитѣ хора, или както ги наричатъ лошитѣ, сѣ хора на високитѣ върхове. Тѣ се стремятъ къмъ височинитѣ. Ето защо, ако искате да знаете, кои върхове сѣ високи, питайте лошитѣ хора. Тѣ веднага ще ви ги посочатъ.

Като се говори за правия път на живота, мнозина го свързватъ съ човѣшкиѣ идеали. Като се стреми къмъ постигане на известенъ идеалъ, човѣкъ естествено върви въ правия пътъ. Колкото по-високъ е идеалътъ на човѣка, толкова по-правъ е пътятъ, въ който върви. Различни сж идеалитъ на човѣка. Запримѣръ, идеалътъ на ученика е да учи и да свърши училище; идеалътъ на земедѣлеца е да изоре зѣмята си и да я посѣе; идеалътъ на лозаря е да изкара добро грозде; идеалътъ на говорителя е да говори добре и да задоволи публиката; идеалътъ на музиканта е да свири добре; идеалътъ на художника е да рисува добре; идеалътъ на всѣки човѣкъ, въ широкъ смисълъ, е да живѣе добре, т. е. да мисли, да чувствува, да постигва правилно и да се храни добре, да яде и да пие сладко. Човѣкъ се стреми къмъ добъръ и правиленъ животъ, за да придобие вѣчния животъ. Подъ думата „вѣченъ животъ“ разбираме безконеченъ. Безконечнитъ нѣща пѣкъ сж неизмѣрими, т. е. нѣма мѣрка, съ която да се измѣрятъ. Безконечниятъ животъ включва неизчерпаемитъ възможности и условия, а конечниятъ — изчерпаемитъ. Безконечността или вѣчността води къмъ велики и неизчерпаеми радости, а конечността — къмъ временни, преходни радости.

Съвременнитъ хора се страхуватъ отъ страданията и правятъ усилия да ги избѣгватъ. Нѣкой казва: Бѣлъ денъ не видѣхъ отъ стра-

дания! Това е преувеличаване. Колкото и да е голѣмо страданието, то е кратковременно. Последствията на страданието сж продължителни, но самото страдание е кратковременно, както свѣтлината. Щомъ е така, не се страхувайте, но вижте, какво ще научите отъ него. То иде, като професоръ при васъ, да ви посочи погрѣшкитѣ. Ако сте цигуларъ и направите една погрѣшка, страданието веднага иде да ви корегира; ако сте художникъ и грѣшите страданието ще ви корегира. Дали правите добро или зло, то изправя погрѣшкитѣ ви. Ще кажете, че злото не е на мѣсто и трѣбва да се избѣгва. Ако вникнете въ последствията, които злото е причинило, ще видите, че и то е било на мѣсто. Запримѣръ, уволняватъ нѣкого отъ служба. Той страда, недоволенъ е, но следъ време го назначаватъ на друга, по-добра отъ първата служба. Ако не бѣха го уволнили, нѣмаше да намѣри по-добра служба. Искате да постигнете едно желание, но нѣщо ви препягствува. Не съжалявайте за това, но го замѣстете съ друго. Тѣй щото, ако не можете да реализирате едно желание или една мисль, замѣстете ги съ други. Страданието учи човѣка, да прави изборъ между мислитѣ и желанията си. Като страда, той вижда погрѣшкитѣ си и при всѣки новъ случай, знае вече, какъ да постѣпва. Благодарете на страданието, то е професоръ, който ви учи да живѣете правилно, да мислите, да чувствувате и да постѣпвате пра-

во. Като минете презъ школата на страдание-то, ще дойдатъ радоститѣ, които сжщо така сж кратковременни.

Ние говоримъ за перпендикуляритѣ, като за живи съзнания, по-високи отъ човѣка, които го ръководягъ. Докато не дойде едно високо съзнание да ви ръководи, вие нищо не можете да направите. Запримѣръ, какъ ще свирите на пиано или на цигулка, ако нѣмате учителъ, който да ви ръководи. Той ще ви запознае съ имената и мѣстата на тоноветѣ по клавишитѣ, или по струнитѣ на цигулката. Въ случая, учителътъ или професорътъ е по-високото съзнание, което ви учи и води въ пътя на музиката. Голѣма е разликата между онзи, който знае да свири, и който не знае. Първиятъ владѣе цигулката добре и чрезъ нея изразява това, което свири. Когато свири нѣкое Божествено парче, той повдига цигулката високо, главата — сжщо, лицето му взима особенъ изразъ, и лжкътъ се движи съ необикновена лекота и приятностъ. Ако свири нѣщо отъ материаленъ характеръ, той държи цигулката си надолу, къмъ земята, лицето му е навжсено, мрачно, и лжкътъ се движи тежко. — Не може ли да свири човѣкъ, безъ да приема единъ или другъ външенъ изразъ? — Не може. Невъзможно е да свиришъ, да пѣешъ или да говоришъ, безъ да дадешъ външенъ изразъ на това, което изпълнявашъ. Ако говоришъ въ голѣмъ салонъ, безъ да искашъ, ще повишишъ гласа си. Ако

салонътъ е малъкъ, гласътъ ти ще бжде естественъ, безъ повишаване. Силата на гласа зависи и отъ тембъра. Нѣкои гласове иматъ такъвъ тембъръ, че се чуватъ надалечъ. Като слушате такъвъ гласъ, струва ви се, че е близо до васъ, а, въ сжщностъ, той иде отдалечъ, отъ два-три километра разстояние.

Сжщото се отнася не само до гласа, но и до чувствата, мислитѣ и постѣпките на човѣка. Понѣкога тѣ биватъ толкова интензивни, че проникватъ надълбоко и обхващатъ голѣмъ периметъръ. Като знаете това, стремете се да предадете интензивностъ на мислитѣ и на чувствата си. Щомъ сж интензивни, тѣ сж разумни и лесно могатъ да се реализиратъ. Нѣкой казва, че обича музиката, има желание да слуша видни музиканти и пѣвци, но не му се иска да губи времето си, да ходи по концерти. Щомъ казва така, желанието му да слуша музика и обичта му къмъ нея не сж интензивни. Каквито препятствия да срещне интензивното желание, непременно ще ги преодолѣе. Затова е казано, че всичко, което човѣкъ желае, може да го постигне. — Кога? — Когато мислитѣ и желанията му сж интензивни. За такива желания нѣма спънки, нѣма обезсърдчавания. Отъ сто страни ще обикалятъ, но ще си пробиятъ пътъ. Ако се натъкнете на противодействия, приложете постоянството. — Кога се обезсърдчава човѣкъ? — Когато желанията му не сж интензивни, когато нѣма идеалъ, когато е изгубилъ перпендикуляра на живота си. За да

се справи съ обезсърдчаването, човѣкъ трѣбва да регулира движението си съобразно перпендикуляритѣ на живота — физическия, сърдечния и умствения. Обезсърдчилъ се нѣкой, т. е. отклонилъ се отъ перпендикуляритѣ си и започналъ да философствува, че животътъ нѣма смисълъ. Отде знаешъ това? На колко хора е обезсмысленъ животътъ? Ако твоятъ животъ е обезсмысленъ, това не значи, че всички хора се намиратъ въ сѣщото положение. Като не живѣешъ разумно, естествено е да загубишъ смисъла на живота си, но вижъ, какво прави птичката. По цѣли дни тя търси храна, събира сламки, клечици, прави си гнѣздо и, следъ като се излунятъ малкитѣ, удвоява работата си, но, въпрѣки това, за нея животътъ не губи смисълъ. Човѣкътъ най-разумното сѣщество, се осмѣлява да каже, че живогътъ нѣма смисълъ. Защо? Защото срещналъ една малка спѣнка. Приложи постоянство и прилежание, и спѣнката ще изчезне.

Хората се обезсърдчаватъ лесно, когато дойде гладътъ. Ако гладува нѣколко дня, човѣкъ казва: Ще се мре, не може да се носи това положение. Христосъ прекара въ постъ и молитва 40 дня. Ти не можешъ ли да гладувашъ поне три дня, безъ да се обезсърдишъ? — Мжно се справя човѣкъ съ глада. — Вѣрно е това, но може да му противодействува. Ще кажете, че на онзи свѣтъ ще се освободите отъ глада. Но трѣбва да знаете, че гладътъ върви съ човѣка и следъ

смъртта. Тамъ страданието на гладния е по-голѣмо отъ това на земята Много естествено, гладенъ си, но нѣмашъ уста, нѣмашъ стомахъ, съ които да се хранишъ; искашъ да дишашъ, нѣмашъ дробове. И като умре, човѣкъ пакъ страда, гладътъ продължава да го мжчи. — Какъ ще се справи съ глада? — Като си изработи духовни органи: стомахъ и дробове, чрезъ които да се храни и да диша.

Единъ американецъ написалъ на аяглийски една книга „Писма отъ онзи свѣтъ“, въ която описва положението на човѣшката душа следъ заминаването ѝ отъ земята. Въ онзи свѣтъ душата вижда предъ себе си богати трапези, съ красиви, вкусни плодове, но щомъ се отправи къмъ тѣхъ, да си хапне единъ плодъ, маситѣ започватъ да се движатъ предъ него, той следъ тѣхъ, но не може да ги стигне и да си вземе нѣщо за ядене. Желание за ядене има, но не може да го задоволи, понеже нѣма стомахъ. На друга страна вижда голѣми библиотеки съ книги; иска да прочете нѣщо, пакъ не може — библиотекитѣ започватъ да се движатъ; има желание да чете, но очи нѣма — не вижда написаното въ книгитѣ. Най-после вижда група приятели; иска да се поразговори съ тѣхъ, но и тѣ се движатъ, не може да ги стигне. Както виждате, на онзи свѣтъ има всичко, каквото и на земята, но човѣкъ нѣма органи, съ които да се ползува отъ благата, отъ които се нуждае. Това показва, че повечето отъ хората сж заминали прежде-

временно за онзи свѣтъ, не сж свършили земната си работа. Много хора пъкъ не сж живѣли добре на земята. Който не живѣе добре на земята, и на онзи свѣтъ не е добре. За него онзи свѣтъ е илюзоренъ, т. е. свѣтъ на непостигнати желания. Който живѣе добре на физическия свѣтъ, и въ духовния ще живѣе добре — пътятъ му е отворенъ.

Както и да се описва онзи свѣтъ, той остава неразбранъ. Двама милионери се срѣщатъ. Единиятъ запитва другия: Приятелю, защо си отслабналъ толкова много? Защо не се хранишъ добре? Пари имашъ, нищо не те ограничава. — Не ми позволяватъ. — Кой не ти позволява? Не разбирамъ, какъ може нѣкой да ти прѣчи да ядешъ. — Лѣкаритѣ не ми позволяватъ. — Защо? — Имамъ язва въ стомаха. — Това е другъ въпросъ, разбирамъ положението ти. Такова е положението на всѣки човѣкъ, който заминава неподготвенъ за онзи свѣтъ — има язва въ стомаха, въ ума и въ сърдцето си; не може да яде, да мисли и да чувствува.

Като се намѣрятъ предъ нѣкаква мъчнотия, хората казватъ: Невъзможно е да се нареди тази работа. — Защо да е невъзможно? Всичко иматъ на разположение, нищо не ги ограничава. — Отвѣнъ иматъ всичко, но язвата въ ума имъ прѣчи. — Това е другъ въпросъ. Азъ пъкъ казвамъ: Извадете язвата отъ ума си и ще видите, че невъзможнитѣ нѣща ставатъ възможни. Невъзможно е да свиришъ

добре на ненагласена, пукната цигулка. Обаче, на здрава, нагласена цигулка може да свиришъ добре. Невъзможно е да живѣешъ въ срутена кѣща; възможно е да живѣешъ въ здрава, добре построена кѣща. Следователно искашъ ли да живѣешъ добре, да успѣвашъ, въ работитѣ си, ще изберешъ онѣзи форми и условия въ живота, които ти подхождатъ. Ти си господаръ на положението, да избирашъ това, което ти подхожда. Какъ ще избирате нѣщата? — По това, което знаете за тѣхъ. Ако искамъ да ми донесете единъ карамфилъ или една ябълка отъ вашата градина, вие ще ги познаете по миризмата, по формата и по цвѣта имъ. Въ градината си имате много цвѣтя и плодове, но вие ще намѣрите карамфита и ябълката между тѣхъ и ще ми ги донесете. Когато природата изисква нѣщо отъ човѣка, тя му дава пособия, чрезъ които да намира и открива това, което му се иска. Следователно, когато нѣкой казва, че нѣщо е непостижимо за него, това значи, че той или не разполага съ нуждитѣ пособия да го постигне, или криво разбира нѣщата. Запримѣръ, нѣкой иска да стане богатъ, да разполага съ много пари и, като не може да реализира желанието си, казва, че богатството е непостижимо. Той е на кривъ пѣтъ. Природата му е дала пособия, съ които да постигне желанието си, но той не работи, не ги прилага. Какви по-ценни пособия може да очаквате отъ вашия умъ, отъ вашето сърдце

и отъ вашето тѣло? Богатството се крие въ ума, въ сърдцето и въ волята на човѣка, а не въ банкнотитѣ и въ металическитѣ пари.

Външното богатство, къмъ което човѣкъ се стреми, е резултатъ на неговото вътрешно богатство. Кажете ли нѣкой, че е невъзможно да стане богатъ, това показва, че той излиза отъ резултата на нѣщата. Така не се разсуждава. Вървете отъ резултата къмъ причинитѣ на нѣщата и ще видите, че ви липсва нѣщо или въ ума, или въ сърдцето, или въ тѣлото. Махнете ограничението, което сте поставили нѣкога сами, и богатството ще дойде — невъзможното ще стане възможно. Човѣкъ е беденъ, когато липсва нѣщо въ ума, въ сърдцето или въ волята му. Придайте къмъ ума, къмъ сърдцето или къмъ тѣлото си това, именно, което ви липсва, и вие ще станете богатъ. Не търсете външното богатство, създадено отъ хората. Вие цените златото, защото хората го ценятъ; цените банкнотитѣ, защото държавата имъ дава известна цена. Обаче, и едното, и другото сж временни нѣща; тѣ сж резултатъ на човѣшкия порядъкъ. Какво ще бжде положението ви, ако сте отличенъ ботаникъ и знаете лѣчебността на всички растения? Вие ще лѣкувате всички болести и ще ви канятъ и въ най-виднитѣ кжщи да лѣкувате болни отъ туберкулоза, проказа, стомашно разстройство, главоболие и др. Дето отидете, ще изкарвате прехраната си и ще бждете богато възнаграденъ. Въ скоро време

ще станете богатъ. Ако сте силенъ, ще се оплаквате ли отъ сиромашия? Ако сте пѣвецъ, ще ходите ли гладенъ? Ако сте способни, силни, даровити и учени хора и се оплаквате отъ сиромашия, причината е въ самитѣ васъ, въ вашата леность. Защо учениятъ не приложи знанието си, силниятъ — силата си, а даровитиятъ — своитѣ таланти? И слабиятъ може да направи това, което върши силниятъ. — Какъ? — Съ лостове. Природата му е дала умъ, да мисли, да се съобразява, съ малка сила да вдига голѣми тежести.

И тъй, когато нѣкой се оплаква, че работитѣ му не вървятъ добре, казвамъ: Причината за неуспѣха ти се дължи на скжсяването на раменетѣ на твоя лостъ. — Какво да правя? — Продължи раменетѣ на лоста си. Сжщиятъ законъ действува и въ човѣшкото тѣло. Забелязано е, че хора, които иматъ дълги ржце, сж сржчни. Хора съ кжси ржце не сж сржчни. Хора съ дълги пръсти на ржцетѣ сж сржчни, добри математици и економисти. Раменетѣ, ржцетѣ, пръститѣ на човѣка сж лостове, по които познавате неговата сила, неговитѣ възможности и условия. Има хора, на които пръститѣ сж тънки и дълги, на други — при основата дебели, а на върха заострени. И растенията иматъ различни форми, по които познавате тѣхнитѣ стремежи. Запримѣръ, борътъ расте нагоре и всѣкога запазва конусовидна форма. Дали расте самъ, на широко, или между много бо-

рове, той всѣкога запазва формата си, което го опредѣля като идеалистъ, съ стремежъ къмъ свѣтлината. Сжщевременно той е економистъ, не заема голѣми пространства. Ако между бороветъ попаднатъ други дървета, и тѣ растатъ нагоре, не се разширяватъ. Обаче, щомъ се издигнатъ надъ бороветъ, веднага проявяватъ естеството си — почватъ да се разширяватъ. Щомъ се разширятъ, тѣ не могатъ да постигнатъ желанията си. Когато рѣката се разшири много, тя губи своя стремежъ, т. е. силата си. Искате ли да я направите буйна, стѣснете я и дайте ѝ наклонъ.

Сжщиятъ законъ се отнася и къмъ човѣшкитѣ желания. Колкого по-голѣмъ обемъ заематъ желанията на човѣка, колкото сж по-широки, толкова по-бавно се реализиратъ; колкото по-стегнати сж желанията, толкова по-бързо се реализиратъ. При това, многото желания не правятъ човѣка щастливъ. Който има десетъ човали ябълки и който има една ябълка, въ единъ и сжщъ моментъ ядатъ еднакво сладко. Разликата е само въ това, че първиятъ се осигурилъ за по-дълго време, а вториятъ — само за момента. Обаче, нито първиятъ може да бжде всѣкога щастливъ, нито вториятъ несчастенъ. Щастieto се опредѣля отъ това, което човѣкъ въ даденъ моментъ има. Една ябълка, една хапка правятъ човѣка щастливъ. — Кога? — Когато сж дадени въ момента, въ който човѣкъ се нуждае. Такъвъ е законътъ въ при-

родата. Човѣкъ не може да тури цѣла ябълка въ устата си, ще тури само една хапка. Въ момента една хапка ти трѣбва. Вториятъ моментъ — втора хапка. Важно е, хапката да иде редовно и на време. Затова е казано въ Писанието, че малкото се благославя, а не многото. Малкото благо, което постоянно приижда, е за предпочитане предъ голѣмото, което иде изведнѣжъ.

Природата изисква отъ всички постоянна, съзнателна и разумна работа. Тя иска отъ всички хора да бждатъ доволни отъ малкото. За да постигне това доволство, човѣкъ трѣбва да изучава себе си. Нѣкой казва, че отъ него човѣкъ не може да стане. Въ каквото вѣрва, това става. Искате ли да излѣзе отъ васъ човѣкъ, вѣрвайте въ възможноститѣ, които ви сж дадени, а не въ това, което окръжаващитѣ ви говорятъ. Ако шишето ви е праздно, цѣлъ свѣтъ да казва, че има нѣщо въ него, то ще си остане праздно; ако шишето ви е пълно, цѣлъ свѣтъ да казва, че е праздно, то ще си остане пълно. Вѣрвайте въ това, което е, а не въ това, което не е. Ако главата ти е пълна, вѣрвай въ този, който ти казва, че е пълна, а не въ този, който казва, че е праздна. Вѣрвайте въ хората, които поддържатъ положителни възгледи въ живота, а не отрицателни. Дружете съ хора, които иматъ положителни мисли, чувства и постѣпки. Ще кажете, че еди-кой си човѣкъ не е способенъ. Така не се говори. Способенъ е той, но се е

надценилъ, мисли, че може да направи нѣщо повече отъ това, което въ даденъ моментъ върши. Той може да вдигне 50 кгр. тежестъ, а казва, че вдига сто килограма. Като се засили да вдигне стотѣ килограма, вижда, че не може. Не е въпросъ да се правятъ неимовѣрни усилия, да се изразходва всичката енергия. Каквото прави, човѣкъ трѣбва да остави известна частъ отъ енергията си въ запасъ, да не изразходва всичко. — Нѣкой не пѣе добре — Пѣе той, но не като голѣмъ пѣвецъ. Той пѣе по-добре отъ васъ. Радвайте се, че пѣе добре, и го слушайте, да научите нѣщо отъ него. Всички хора не могатъ да бждатъ пѣвци, нито философи, нито учени. Едни ще пѣятъ, други ще слушатъ; едни ще правятъ научни открития и изследвания, а други ще се ползватъ отъ тѣхната работа; едни ще философствуватъ, други ще прилагатъ философията и ще се произнасятъ за нейната правота.

И тѣй, не казвайте, че сте неспособни. Бждете искрени къмъ себе си и кажете: Способенъ съмъ, но съмъ мързеливъ, нехаенъ, губя времето си напразно. Откажете се отъ бѣлитѣ и отъ чернитѣ лъжи и започнете да работите. Ако сте на мѣстото на малката стрелка въ часовника, ще благодарите, че давате възможностъ на голѣмата стрелка да се движи по-бързо отъ васъ; ако сте на мѣстото на голѣмата стрелка, ще благодарите, че определяте възможноститѣ, които се криятъ въ малката стрелка. Дветѣ стрелки се допълватъ

взаимно. Колкото е важна голѣмата стрелка, толкова е важна и малката. Голѣмата стрелка показва малкитѣ единици, а малката стрелка — голѣмитѣ. Значи, малкитѣ погрѣшки и добродетели се опредѣлятъ отъ голѣмата стрелка, а голѣмитѣ — отъ малката.

Какво представятъ малката и голѣмата стрелка въ човѣка? Малката стрелка е човѣшкото сърдце, а голѣмата — човѣшкиятъ умъ. Сърдцето търси щастието въ свѣта. Дето се обърне, все щастието очаква, дано спечели единъ-два милиона. Съ малкото не се задоволява. Умътъ пъкъ е търговецъ. Единъ левъ да спечели, той го туря въ касата си.

Слушайте ума си, който се занимава съ малкитѣ величини, съ левчетата. Като ги събира едно по едно, въ края на живота си ще спечели единъ милионъ. Ако живѣе 50—60 години и постоянно купува лотарийни билети, човѣкъ все ще спечели единъ милионъ. Той може и да съкрати това време. — Какъ? — Ако е даровитъ музикантъ и работи усилено 5—10 години, въ една вечеръ може да спечели сто хиляди лева. Въ десетъ вечери ще спечели единъ милионъ.

Виденъ цигуларъ давалъ концертъ въ Парижъ. Единъ богатъ милионеръ тръгналъ отъ Америка да чуе този концертъ, но закъснѣлъ. Когато стигналъ въ Парижъ, концертътъ билъ свършенъ. Той научилъ адреса на цигулара и отишълъ въ хотела, да го моли да му изсвири нѣщо. — Не мога, отговорилъ

отъ стаята си цигуларьтъ, почивамъ си вече. Ще ви дамъ сто долари, ако ми изсвите едно парче. — Не мога, уморенъ съмъ. — Двеста долари ще ви дамъ. — Не мога. Американецътъ увеличавалъ сумата и, като стигналъ до хиляда долари, цигуларьтъ взелъ цигулката си и му изсвилъ една соната. — Благодаря ви, отворете сега да ви платя. Цигуларьтъ отворилъ вратата и взелъ хилядата долари. — Ще ви помоля да ми услужите съ цигулката си, да изсвиря и азъ нѣщо, за да се произнесете, мога ли да стана виртуозъ като васъ. Американецътъ свирилъ, а цигуларьтъ слушалъ, и най-после казалъ: Ако свирите десетъ години усилено, ще станете виртуозъ. За преценката той получилъ 500 долари. Само за единъ часъ цигуларьтъ получилъ 1500 долари.

Не допускайте никакви паразити въ себе си, ако искате да бъдете здрави, силни, богати и учени. Съ други думи казано: Не допускайте нищо отрицателно въ себе си — съмнение, подозрение, леностъ, обезсърдяване, които отнематъ силитѣ и ви лишаватъ отъ възможността да забогатѣете, да станете учени, силни и здрави.

— Само свѣтлиятъ пътъ на мъдростъта води къмъ истината.

— Въ истината е скритъ животътъ.

•

14. Беседа отъ Учителя, държана на 12 септемврий, 1941 г. 5 ч. с. София. — Изгрѣвъ.

Единственото нѣщо

Размишление.

Ще прочете 13. глава отъ I. Послание къмъ Коринтянитѣ.

Числото 13. е едно отъ опаснитѣ числа. Хората се страхуватъ отъ него. Ако отидете въ странство и вземете стая въ нѣкой хотелъ, ще забележите, че тамъ нѣма стая № 13. Ще дойдете до стая № 12, 12 1/2, 14, но никъде нѣма да срещнете числото 13. Ще кажеге, че това е суевѣрие. Зависи, какъ гледа човѣкъ на нѣщата. Ако огньтъ е голѣмъ, не е суевѣрие, че се страхувате да влѣзете въ него. Ако огньтъ е слабъ, и децата могатъ да влизатъ и излизатъ отъ него безъ страхъ.

„Ако говоря съ чловѣчески и ангелски езици, а любовъ нѣмамъ, ще съмъ медъ, що звънти, или кимвалъ, що дрънка. (— 1 ст.). — Така е, ако говоря съ чловѣчески и ангелски езици. Какво ще бжде, ако не говоря съ чловѣчески и ангелски езици? Тукъ трѣбва да се даде друго сравнение.

„И ако имамъ пророчество, и зная всичкитѣ тайни и всѣко знание, и ако имамъ всичката вѣра, щото и гори да премѣствамъ, а любовъ нѣмамъ, нищо не съмъ.“ (— 2 ст.).

Въ Господнята молитва е казано: „Не введи насъ въ изкушение, но избави насъ отъ лукаваго.“ Въ превода на този стихъ има нѣщо пропуснато, поради което се явява известно противоречие, една непоследователност. Щомъ се молимъ на Бога да не ни въвежда въ изкушения, защо трѣбва да се молимъ да ни избави отъ лукавия? Правилно би било така: „И введи насъ въ изкушение, но избави насъ отъ лукаваго.“ Изкушението подразбира изпитание, изпитване. Значи, ако човѣкъ не се изпитва, животътъгъ му нѣма никакъвъ смисълъ. Чрезъ изкушението човѣкъ се изпитва да познае, колко може да издържа. Като ни поставятъ на изкушения, т. е. на изпитания, има смисълъ да се молимъ на Бога да ни избави отъ ржцетѣ на лукавия.

„И ако раздамъ всичкия си имотъ за прехрана на сиромаситѣ, и ако предамъ тѣлото си на изгаряне, а любовъ нѣмамъ, нищо не се ползувамъ.“ (— 3 ст.).

„Любовъта дълготърпи, благосклонна е; любовъта не завижда; любовъта не се превъзнася, не се гордѣе.“ (— 4 ст.). — Защо не завижда любовъта? — Защото нѣма свободно време да се занимава съ този предметъ. Ако нѣкога остане свободна, тя ще се занимава съ завистъта, като наука. Понеже никога не е свободна, любовъта абсолютно изключва завистъта, като предметъ, съ който заслужава да се занимава.

„Любовта не се превъзнася, не се гордѣе.“ — И това не влиза въ нейната програма.

„Любовта не безобразствува, не дири своето си, не се раздражава, не мисли зло.“ (— 5 ст.). Това сж предмети, съ които любовта не се занимава.

„На неправдата се не радва, а сърадва се на истината“. (— 6 ст.).

„Всичко претърпява, на всичко хваща вѣра, на всичко се надѣе, всичко търпи.“ (— 7 ст.). — Значи, дълготърпението е единъ отъ важнитѣ предмети, съ който любовта се занимава. Ако турите на гърба ѝ единъ товаръ, тя ще го носи съ радостъ. И втори, и трети товаръ да ѝ турите, и тѣхъ ще носи съ радостъ. И цѣлата земя да турите на гърба ѝ, тя ще я подхвърля като топка на една и на друга страна. Отъ време на време земята ускорява движението си, а нѣкога го забавя. — На какво се дължи това? — На любовта. Когато любовта хване земята въ ржката си, тя забавя движението си; когато я пусне на свобода, дава ѝ тласкъ, и тя ускорява движението си.

„Любовта никога не отпада; другитѣ, обаче, пророчества ли сж, ще се прекратятъ; езици ли сж, ще престанатъ; знание ли е, ще изчезне.“ (—8 ст.). — Следователно, всѣко пророчество, всѣки езикъ, всѣко знание, които не се основаватъ на любовта, ще престанатъ

и ще изчезнатъ. Любовта се интересува само отъ това знание, въ което тя сама взима участие. Знание, въ което любовта нѣма достѣпъ, не е истинско. Пророчество безъ любовъ нищо не струва. Гадатели безъ любовъ не сж истински астролози. Въ Англия има много астролози. Срещу нѣколко лири астрологътъ ще каже на търговеца, да влѣзе ли въ известно предприятие, или не. Срещу известна сума ще предскаже на младия момъкъ и на младата мома, дали си подхождатъ, или не. Нѣкога предсказанията се сбждватъ, а нѣкога — не. Въ България старигъ баби играятъ роля на астролози. Ще започне бабата да хвали момата предъ момъка: Синко, добра е момата, красива е — веждитъ ѝ тънки гайтани, очитъ ѝ — горящи свѣщи. Дето влѣзе, свѣтлина носи. Момъкътъ се запали, замечтае по момата, докато единъ день се ожениягъ. После вижда, че съвсемъ не е тъй както бабата предсказала.

Младъ момъкъ се оженилъ за една прехвалена мома. Тя не била добра домакиня, не знайла да готви, и постоянно запитвала съседката си, какъ се готви едно или друго ядене. Като ѝ обяснявала съседката, младата жена все казвала: И майка ми така готви — не искала да признае, че не разбира отъ готварство. Единъ день мжжътъ ѝ донесълъ охлюви за готвене. Този пжтъ съседката ѝ решила да я изиграе, да я изложи предъ мжжа ѝ. Тя казала, че като счука охлювитъ, ще имъ тури оризъ и ще ги сложи въ тенджерата да врятъ.

— И майка ми така ги готви. Като сготвила охлювитѣ, мжжътъ ѝ хапналъ, но останалъ изненаданъ отъ особеното ядене. — Какъ си сготвила охлювитѣ? Това ядене не може да се тури въ уста! — Както майка ми ги готви, казала тя. Сега мжжътъ ѝ разбралъ, че тя нѣма понятие отъ готварството.

Това е анекдотъ, въ който се изтъква мисълта, че понѣкога хората боравятъ съ знание, което не е още тѣхно, не е станало тѣхна плътъ и кръвъ. Преди да се справятъ съ него, тѣ го начукватъ, както младата домакиня счукала охлювитѣ и ги сготвила, но чукани охлюви не се ядатъ.

„Най-голѣма отъ тѣхъ е любовта“. (—13. ст.). За съвременнитѣ хора може да се каже: Най-неразбрана отъ тѣхъ е любовта. Всички хора говорятъ за любовта, но това, което тѣ наричатъ любовъ, е неразбраната любовъ. Цѣлата вселена е създадена отъ любовта. Физическиятъ, духовниятъ и Божествениятъ свѣтъ сж създадени отъ любовта. Какъвъ е образътъ на любовта, никой не знае. Никой не я е видѣлъ. Знае се само, че тя се движи много бързо, съ бързината на свѣтлината, затова казватъ, че тя е мимолетна. Тя минава и заминава край човѣка и, следъ като замине и се отдалечи отъ него, едва тогава той започва да мисли за нея. Иска да я схване по нѣкакъвъ начинъ, да я нарисува, но не може. Колкото можете да нарисувате любовта, толкова ще нарисувате и

образа на Христа. Мнозина сж правили опити да нарисуватъ Христа, но никой не е могълъ да представи истинския Му образъ. Всѣки Го рисува споредъ своето разбиране, като се стреми да Го нарисува съ красиво и голѣмо чело, съ красивъ носъ, съ добре развита брада и т. н. Обаче, кое чело, кой носъ и коя брада сж най-красиви? Ако сте жадни и отидете при нѣкой планински изворъ, ще опишете свойствата на водата по единъ начинъ; ако не сте жадни — по другъ начинъ. Оттукъ вадимъ заключение, че човѣкъ преценява свойствата на всѣки предметъ дотолкова, доколкото предметътъ се отразява на неговото съзнание.

За да дойде до истинското, положително знание, човѣкъ трѣбва да използва всичкитѣ си сѣтива. Ако само едно отъ сѣтивата му взима участие, знанието му ще бжде много оскудно. Съ очитѣ си човѣкъ вижда нѣщата, но не знае, какъ е устроено окото. Сжщо така той не знае, каква интелигентность иматъ клеткитѣ на неговитѣ очи. Тѣ схващатъ трептенията на свѣтлината, задържатъ ги въ себе си, пречупватъ ги и т. н. Клеткитѣ на ушитѣ пѣкъ възприематъ трептенията на звука, и ние чуваме различни тонове, звукове и шумъ. Клеткитѣ на носа възприематъ трептенията на миризмитѣ и ни даватъ представа за тѣхъ. Клеткитѣ на езика възприематъ трептенията на храната и ни даватъ представа за различнитѣ видове храни. Чрезъ кожата ние възприемаме трептенията на топлината и на студа и дѣлимъ

тѣлата на топли и на студени. Съ една дума, чрезъ петтѣ сътива ние обогатяваме знанията си за външния, обективенъ свѣтъ. Очитѣ виждатъ красотата и я преценяватъ. Ушитѣ възприематъ хармонията и я разбиратъ. Велико нѣщо сж красотата и хармонията. Който вижда красотата и чува хармонията, никога не може да ги забрави, никога не прави погрѣшки. Който вижда красотата, никога не се спъва. Очитѣ му сж всѣкога отворени за свѣтлината. Тѣ я възприемагъ и разумно използватъ.

Човѣкъ трѣбва да бжде разуменъ, да има добра обхода къмъ всички живи същества. Докато сте на земята, вие не можете да се търпите, критикувате се. Щомъ замине нѣкой за другия свѣтъ, тогава го оценявате. Бждете внимателни къмъ близкитѣ си, да не съжалявате нѣкога, че не сте се оценили. Трѣбва ли да постѣпвате къмъ ближнитѣ си, както стражарьтъ къмъ непослушнитѣ граждани? Трѣбва ли да постѣпвате съ ближнитѣ си, както говедарьтъ съ своитѣ упорити говеда? Като не го слушатъ, той изважда тоягата си и ги бие едно следъ друго. — Какво придобива той, като ги бие? Ако нищо друго не придобие, поне става търпеливъ. Понеже говедата сж търпеливи, чрезъ тоягата си, която говедарьтъ вдига и слага на гърба имъ, търпението на говедата минава въ него. Когато говедарьтъ придобие нужното търпение, той напуска говедарството и започва друга работа. Всѣка работа, дадена на човѣка, има за

цель да му предаде нѣщо, да развие нѣкаква чѣрта въ характера, която му липсва.

Каквото и да се говори на хората за страданията, все ще се намѣри нѣкой да пита, защо сж допуснати. Огговорѣтъ е много простъ: страданията идатъ, за да научатъ хората, какъ да пасятъ мислитѣ и чувствата си. Въ този смисълъ, мислитѣ и чувствата сж овцетѣ и говедата, които човѣкъ, като пастирь, трѣбва да пасе. Както има бодливи крави и волове, така и нѣкои мисли и чувства сж бодливи и хапливи. Има случаи, когато касапинѣтъ се бори дълго време съ вола, докато го заколи. Единъ день той се борилъ цѣлъ часъ съ единъ волъ, но не могълъ да го заколи. Най-после му дошло на ума да му извади едното око. Както намислилъ, така направилъ: извадилъ му лѣвото око и, следъ като го обезсилилъ, могълъ да го заколи. Следъ нѣколко дня касапинѣтъ извадилъ още единъ волъ отъ обора и започналъ да го коли. За да отмъсти за другаря си, волѣтъ се хвърлилъ върху касапина и му извадилъ лѣвото око съ рога си. Мислите ли, че следъ насилието, което прилага къмъ ближнитѣ си, или къмъ по-низкостоещитѣ отъ него, човѣкъ може да бжде доволенъ отъ себе си? Мислите ли, че такъвъ човѣкъ може да бжде разположенъ? Не се питайте, защо сте неразположени и недоволни. Колко мисли и чувства сте изнасилили! На колко отъ тѣхъ сте извадили очитѣ! И следъ всичко това се чу-

дите, защо веждитѣ на нѣкого сж свити, защо устата му е изкривена. Недоволенъ е човѣкътъ отъ себе си. Нѣкой съзнава погрѣшката си, а другъ не я съзнава, или, ако я съзнава, не иска да си признае. Всичко можете да излъжете, но съвѣстѣта не се лъже. Каквото прави човѣкъ, всичко се отпечатва на лицето му. Запримѣръ, срѣщате единъ човѣкъ съ тънки устни. Който не разбира значението на тънkitѣ устни, ще каже, че сж красиви. Не сж красиви. — Защо? — Тѣ показватъ, че любовта не е посещавала много пѣти този човѣкъ. При това, колкото пѣти го е посещавала, нищо не му е оставила. Любовта влизала и излизала отъ него, безъ да може той да я задържи известно време въ себе си, да получи нѣщо отъ нея. Хора съ тънки устни сж фалирали търговци, тѣ страдатъ отъ недоимѣкъ: джобоветѣ имъ сж праздни, въ банкитѣ нѣматъ влогове.

Като ученици, вие трѣбва да се изучавате, да знаете, какво означаватъ веждитѣ, очитѣ, носа, устата, ушитѣ и т. н. Гледате носа си и казвате: Азъ имамъ носъ. Това не е достатѣчно. Трѣбва да знаете, колко е дълъгъ и широкъ носътъ ви, какво значение има дължината и широчината му и т. н. Дължината ка носа показва, колко мозѣчна енергия се кредитира на човѣка. Широчината на носа пѣкъ показва, колко сърдечна енергия му се кредитира. Отъ кредита на ума и на сърдечето се опредѣля капиталътъ, съ който всѣки

човѣкъ разполага. Като знаете капитала на човѣка, можете точно да опредѣлите, следъ колко време той ще го употрѣби и ще фалира. Щомъ изразходва всичкия си капиталъ, човѣкъ се връща вече въ отечеството си, въ бащиния си домъ, да му отпуснатъ новъ кредитъ. Ако линията на носа е изкривена, човѣкъ може да я изправи чрезъ мисълта си. Чрезъ правата мисълъ той корегира линиитѣ на носа въ дължина, а чрезъ чувствата си, отъ упражнение въ мирисане, носътъ се разширява. Малцина се замислятъ за носа си, да правятъ упражнения въ мирисане. Всѣки день правете упражнения да миришете цвѣтя на разстояние отъ васъ. По този начинъ обонянието се усилва. Да се работи за усилване на обонянието и за моделиране на носа, това за нѣкои е маловажно. Значи, да мислятъ за кѣщи, за апартаменти, това е важно. На земята, човѣкъ е пѣтникъ, дошълъ за нѣколко години, следъ което пакъ ще се върне въ отечеството си. Защо му е апартаментъ? Всѣки се нуждае отъ една малка шатра, съ която да пѣтува отъ едно мѣсто на друго. Като прекара нѣкжде десетина дня, ще натовари шатрата си на едно магаренце и ще трѣгне на пѣтъ. Животътъ на земята не е оседналъ, не се нуждае отъ трайни и неподвижни жилища. Отъ гледището на новата култура, апартаментитѣ представятъ затвори, въ които човѣкъ е принуденъ да живѣе. Идете въ крайнитѣ квартали на голѣмитѣ гра-

дове, да видите, какъ живѣятъ тамъ хората. Идете и въ главнитѣ улици, да видите, въ какви здания живѣятъ хората. Тѣ почти не виждатъ слънце. Истинскиятъ животъ не се заключава въ голѣмитѣ или малки кѣщи, но въ правилното разбиране.

И тъй, не питайте, защо страдате, но се пазете отъ личния животъ, който е причина за страданията. Личната любовъ носи страдания и нещастия за човѣка. Той мисли само за себе си, на никого не вѣрва — даже и на Бога. Като хване нѣщо въ рѣцетѣ си, счита го за своя собственостъ и на никого не го дава. Въ това отношение той прилича на малко дете. Майката дава една ябълка на детето си, после я иска назадъ. Детето плаче, сърди се, не я дава. То не вѣрва на майка си, че тя ще му даде друга, по-хубава ябълка. Станете като добритѣ деца. Когато майка ви дава ябълка, приемоте я; когато я иска назадъ, бждете готови да я дадете. Който дава, и който взима, е единъ и сѣщъ. Богъ дава, и Богъ взима. Когато вземе нѣщо отъ човѣка, следъ време Той пакъ го връща, но по-красиво.

Днесъ на всички хора е дадена задача, да познаятъ себе си, да познаятъ ближния си. Христосъ казва: „Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, нѣмате животъ въ себе си“. Това означава закона на опознаването. Не можешъ да познаешъ качеството на единъ плодъ, ако не го изядешъ. Не можешъ да познаешъ човѣка, ако не го изядешъ. Въ това отноше-

ние всѣки човѣкъ е плодъ за ядене. Не е лошо, че ще изядете човѣка като плодъ; лошо е, че не знаете, какъ да ядете. Да изядешъ нѣщо, споредъ законитѣ на разумния свѣтъ, значи, то да си остане живо — да не отнемашъ живота му. Да изядешъ единъ човѣкъ, това значи, така да го преустроишъ въ себе си, че да му дадешъ условия за новъ живогъ. Да преустроишъ нѣщо и отново да го съградишъ, трѣбва да имашъ любовъ къмъ него. Любовта подтиква човѣка къмъ работа, събужда неговитѣ дарби и способности.

Съвременнитѣ хора се разочароватъ отъ културата, отричатъ я, искатъ нѣщо по-устойчиво. Прави сж да искатъ нѣщо по-устойчиво, но, преди всичко, тѣ трѣбва да се вгледатъ въ себе си, въ своитѣ мисли и чувства. Ако мисълта имъ не е права, култура ли е това? Ако чувствата имъ не сж прави, култура ли е това? Докато мислитѣ и чувствата на човѣка сж въ стѣлкновение, не може да се говори за истинска култура.

Единъ професоръ се занимавалъ съ астрология, но се обезвѣрилъ дотолкова, че искалъ да се освободи отъ всички книги, за които далъ много пари. Не вѣрвамъ вече въ тази наука, казалъ той. Намѣрихъ Христа, нищо повече не искамъ. Защо се обезвѣрилъ? Причината за обезвѣряването не е въ астрологията, но въ самия него. Сърдцето му се намира въ стѣлкновение съ неговия умъ. Той изучавалъ механичната страна на астро-

логията, въ която, наистина, има нѣща не-проучени и неprovedени. Това не значи, че астрологията е лъжлива наука. Съ отричането на астрологията той не разрешава въпроситѣ на живота. Астрологията е за гениалнитѣ хора, за светиитѣ и за пророцитѣ. И обикновенитѣ хора могатъ да я изучаватъ, но ще се натъкватъ на противоречия. Какво означава думитѣ „астрология“? Тя е съставена отъ думата „астро“ — звезда и „логосъ“ — слово. Значи, астрологията е слово за звездитѣ. Следователно, само онзи може да изучава астрологията и да се ползува отъ нея, който гледа на звездитѣ като на живи, разумни същества, които говорятъ. Ако не можешъ да чувашъ говора на Слънцето, на Венера, на Меркури, на Юпитеръ, на Сатурнъ, на Марсъ, на Луната, ти не си астрологъ, нищо не разбирашъ отъ астрология. Какво понятие ще имате за Карузо, ако слушате гласа му на грамофонна плоча? Голѣма е разликата между гласа му, непосредствено възприетъ, и този, чутъ на плоча. Ще дойде день, когато плочата ще се изтрие толкова много, че нищо нѣма да остане отъ гласа на Карузо.

Време е вече хората да отпращатъ и ума, и сърдцето си къмъ науката, но потиквани къмъ нея отъ любовъ. Докато любовта не стане вътрешенъ потикъ въ човѣка къмъ наука, поезия, изкуство, къмъ религия, нищо не може да постигне. Безъ любовъ нѣма истинско постижение. Ще каже нѣкой,

че слушалъ нѣкаква научна или духовна беседа, но нищо не разбралъ. Щомъ не е разбралъ нищо, той е слушалъ безъ любовъ. Който слуша и гледа нѣщата безъ любовъ, той отчасти чува и разбира, отчасти вижда. Запримѣръ, често говоря за жената, като служба на девата, а не за самата дева. Дева и жена сж две различни понятия. Девата е най-високото положение, което една душа може да изяви. Като дева, тя може да се прояви само въ Божествения свѣтъ. Въ всички останали свѣтове тя върши различни служби: като жена, като майка, като сестра и т. н. Голѣма жертва прави девата, когато слиза на земята като жена, да ражда деца, да ги възпитава и отглежда. Като изгуби жена си, мъжътъ плаче, казва: Къде отиде женицата ми? Дали ще я видя пакъ? — Никога нѣма да я видишъ. Женага е служба, а службата е невидима. Никой не е видѣлъ девата нито на този, нито на онзи свѣтъ. Безъ любовъ никой никого не може да види. Нѣмате ли любовъ, хиляди години да стоите въ онзи свѣтъ, кракътъ ви нѣма да пристъпи въ рая. Раягъ е мѣсто на чиста, безкористна, велика любовъ. Безъ любовъ нѣма животъ. Това, което наричатъ животъ, не е истински животъ. То е нѣщо временно, преходно, съ което хората само се залъгватъ.

Животътъ има две страни: тъмна, наречена Сива и свѣтла — Кришна. Тъмната страна на живота е смъртта, презъ която всѣки роденъ трѣбва да мине. Който се е родилъ,

непремѣнно ще умре. Ще дойде Сива и ще го пита: Кой ти даде право да седишъ тукъ? Скоро на онзи свѣтъ! Ще наточи ножа си и ще отнеме главата ти. За да се освободи отъ смъртъта, човѣкъ трѣбва да познае Бога, да познае Любовта. Познаването на Бога подразбира придобиване на вѣченъ животъ. Затова е казано въ Писанието: „Това е животъ вѣченъ, да позная Тебе Единнаго, Истиннаго Бога и Христа, Когото си проводилъ“. Значи, само любовта е въ състояние да избави човѣка отъ смъртъта. Дето любовта присѣствува, смъртъта отсѣствува. Защо трѣбва да люби човѣкъ? За да се освободи отъ смъртъта — най-голъмото страдание въ свѣта. Търсете Бога, търсете любовта, и вие ще бждете далечъ отъ смъртъта. Всички религиозни говорятъ за Бога, търсятъ Го и, въпрѣки това, смъртъта ги коси. — Защо? — Защото търсятъ Бога безъ любовъ. Вложете любовта въ сърдцето, въ ума, въ волята си, и вие ще бждете свободни отъ смъртъта.

Дошло е време, когато всички хора, религиозни и свѣтски, трѣбва да пречистятъ умоветъ и сърдцата си, да отправятъ нагоре своитъ чисти мисли и чувства. Чистъ животъ се иска отъ всички. Ще кажете, че не можете да живѣете чисто, понеже постоянно сте изложени на обиди и огорчения. Какво лошо има въ обидата? Нѣкой ви обидилъ, защото минавате на пѣтя му. Не минавайте на пѣтя, дето той върви. Учете се да избирате пѣтищата,

презъ които трѣбва да минавате. Отивате въ село, оплаквате се, че кучета ви лаяли. Избѣгвайте пѣтищата, дето лаятъ кучета; избѣгвайте теленитѣ мрежи. Като не внимавате, вие се натѣквате на груби хора, на кучета, на телени мрежи и търсите вината вънъ отъ себе си. За всичко сте виновни вие, а не окръжаващитѣ. Отъ васъ зависи да вървите безпрепятствено по улицитѣ и да се радвате на всичко, което срѣщате на пътя си.

Като ученици, вие трѣбва да работите върху търпението, да понасяте изпитанията съ радостъ. Нѣкои минаватъ за търпеливи, но външно се показватъ такива. Вътрешно тѣ роптаятъ, недоволни сж отъ положението си. Това, което наричатъ търпение, е неволя. Тѣ носятъ по неволя страданията, а не съ търпение. Нѣкой се моли, но бърза, мисли за друга работа. Това не е молитва. Човѣкъ трѣбва да бжде искренъ въ постѣпкитѣ си. Затова е казано, че не можешъ да слугувашъ едновременно на двама господари — на Бога и на Мамона. Младата мома не може да бжде върна на избранника си, ако преди това е държала двама въ ума си. Раздвои ли се въ себе си, тя не може да бжде върна нито на единия, нито на другия. Ако се ожени за единъ отъ тѣхъ, нѣма да бжде щастлива и ще търси вината въ него. Търсете причината за погрѣшкитѣ си въ васъ, а не отвънъ. И хората иматъ погрѣшки, но вие не можете да ги изправите. Човѣкъ може да изправи само свои-

тѣ погрѣшки, но чуждитѣ — никога. Отъ хиляди години насамъ Богъ прави опити за освобождаване на човѣка отъ погрѣшките му, но не успѣва. — Защо? — Защото едни изправя, а нови се трупатъ. Съзнание се иска отъ хората, сами да изправятъ погрѣшките си, за да се пазятъ, да не правятъ нови.

Хората говорятъ за чистота, но я разбиратъ само външно. Що се отнася до психическата чистота — въ мисли и чувства, малцина я разбиратъ. Нѣкой измие чинията, въ която е ялъ, и казва: Чиста е вече. Относително е чиста, но не абсолютно. Като си служи съ една чиния известно време, тя се прониква отъ частицитѣ на храната и става нечиста. Мжно се отстраняватъ малките частици, които сж проникнали въ шуплитѣ на чинията. Сжщо така и мислитѣ, и чувствата оставатъ следи, както въ съзнанието на човѣка, така и върху предметитѣ, съ които сж били свързани. Единъ американецъ разправя една своя опитностъ. Веднѣжъ той си купилъ единъ ножъ. Забелязалъ нѣщо странно: колкото пжти хващаль ножа, въ него се явявало желание да убие нѣкого. Заинтересуванъ отъ това неочаквано за него желание, той проследилъ пжтя, одето дошълъ ножътъ въ ржцетѣ му. Какво се указало? Ножътъ принадлежалъ на единъ престжпникъ, който убилъ съ него нѣколко души. Значи, мисълта на престжпника за убийство останала върху ножа. Не се измива лесно психическата нечи-

стота. Огънь е нуженъ, за да се пречисти свѣтътъ отъ физическата и психическа нечистота. Като знаете, какво представя нечистотата, пазете ума и сърдцето си отъ мисли и чувства, съ които сж извършени престѣпления.

Нека всѣки се запита, има ли тази чистота, която му е била дадена първоначално. Нека всѣки се запита и си отговори, такъвъ ли е днесъ, какъвто първоначално е билъ създаденъ. Човѣкъ трѣбва да се преобрази, да отвори сърдцето си за новото — за любовта. Ще кажете, че първата и най-важна заповѣдъ е да възлюбимъ Бога съ цѣлото си сжщество, да възлюбимъ и ближния като себе си. Какъ трѣбва да обичате Бога и кога да Го обичате? Само когато сте задоволени и когато имате радости? Когато ви сполетятъ страдания и нещастия, обичате ли Го? Благодарите ли Му за всичко, което ви е далъ?

Единъ каменаръ чукалъ камъни. По невнимание, той изпусналъ единъ голѣмъ камъкъ върху ржката си и притисналъ единия си прѣстъ. Като вдигналъ камъка, видѣлъ, че първата фаланга на прѣста му била откъсната. Той веднага отправилъ погледа си нагоре и тихо промѣлвилъ: Благодаря Ти, Господи! — За какво благодаришъ? — Благодаря ти, Господи, че не отиде цѣлиятъ ми прѣстъ. Съ малко платихъ за невниманието си.

И тъй, ако човѣкъ не е готовъ да благодари за малкитѣ изпитания и страдания, пътътъ къмъ любовта е затворенъ за него.

Ако не може да понася обидитѣ на хората съ благодарностъ, пжтьтъ му къмъ любовта е затворенъ. Ако не може да носи невежеството съ радостъ, пжтьтъ му къмъ любовта е затворенъ. Ще кажете, че човѣкъ трѣбва да има знания, да бжде ученъ. Има хора, които не трѣбва да знаятъ много. Понѣкога знанието възгордява човѣка и го спъва, а нѣкога го смуцава. Нѣкой иска да знае, какъвъ е билъ въ далечното минало. Нѣма защо да знае миналото си. Какво ще придобие, ако знае, че е билъ нѣкакъвъ престѣпникъ, убийца или кождеръ? За човѣка е важно да знае, какво днесъ се иска отъ него, а не какъвъ е билъ въ миналото. Днесъ, отъ всички хора се иска да се обновятъ, да се върнатъ къмъ своя първиченъ образъ, за който е казано: „И създаде Богъ човѣка по образъ и подобие свое.“ Изучавайте челото, лицето, главата си и вижте, какво ви липсва. Повечето хора сж нетърпеливи, нѣматъ милосърдие. Търпението и милосърдието сж качества на ума. Човѣкъ трѣбва да развива ума си, за да придобие това, което му липсва. Непрестанно работете върху себе си, да не дойдете до това състояние, което прави човѣка недоволенъ. Като погледнете лицето на стария човѣкъ, виждате, че е набръчкано. — Защо? — Отъ недоволство. Той не е работилъ съзнателно върху себе си, поради което постоянно изпадалъ въ недоволство и обезсърдяване. Ако не благодари за всичко, което му е дадено, човѣкъ прежде-

временно остарява. Следователно, ако искате да се подмладите, благодарете за всичко — за мислитъ, за чувствата, за постъпките, които проявявате. Ако днесъ не сте постъпили, както трѣбва, на другия день ще се изправите. Не се самоосжждайте, не се критикувайте. Постъпвайте, както постъпилъ единъ отъ синовете на Ноя. Като видѣлъ баща си пиянъ, той покрилъ голотата му съ една дреха и се отдалечилъ — не пожелалъ да види неговия срамъ и да го изобличи. Така и Богъ покрива нашата голота. Като чуе, че нѣкой сгрѣшилъ, Той го покрива съ дреха, да не го гледа. Богъ не иска да вижда погрѣшките на хората, оставя ги сами да се изправятъ.

Бждете добри синове и дъщери, да получите Божието благословение. Ще кажете, че Богъ е написалъ човѣка на дланъта си. Написалъ го е, но може и да го отпише. Страшно е, ако Богъ заличи името ви отъ дланъта си. Страшно е, ако се заличатъ красивитѣ линии отъ ржката на човѣка и останатъ само линиитѣ на страданията. Линиитѣ на ума, на сърдцето и на живота трѣбва да бждатъ дълги и добре развити. Скъсятъ ли се, бждещето на човѣка се помрачава. Ще кажете, че Богъ е милостивъ, има грижа за всички хора. Това е механическо разбиране на нѣщата. Богъ е милостивъ, обича всички хора, грижи се за тѣхъ, но Той изисква отъ всички да се учатъ. Каквото учатъ, съ любовь да учатъ. — Нѣма ли нѣщо добро въ

насъ? — Въ всички хора има нѣщо добро, което ще имъ покаже злото, изопаченото въ тѣхъ, но нѣма да ги спаси. Правдата ще имъ покаже кривия пътъ, въ който сж попаднали, но и тя нѣма да ги спаси. Единствената сила, която е въ състояние да спаси човѣка, да го освободи отъ мжнотиитѣ, е любовта. Когато се приложи въ човѣшкия животъ, любовта коренно го преустройва, поставя го на нови начала. Доброто и правдата само посочватъ на човѣка положението, въ което се намира, но не сж въ състояние да му помогнатъ. Като видятъ нѣкой вързанъ човѣкъ, тѣ казватъ: Направи усилия да се развържешъ и освободишъ. Обаче, когато любовта види вързания, не му дава съвети, не го морализира, не го сжди, но взима ножъ, прерѣзва връзките му и казва: Бжди свободенъ!

И тъй, докато сте недоволни, докато се тревожите, докато боледувате, вие сте вързани. Потърсете любовта, тя единствена ще ви помогне. Тя ще ви развърже и освободи. Единственото нѣщо, което може да ви освободи, да ви научи да мислите право, да чувствувате и да постѣпвате правилно, да ядете и да пиете, както трѣбва, е любовта. Единственото нѣщо, което може да ви научи, какъ да прилагате доброто и правдата, е любовта. Единствената сила, която не ограничава, е любовта. Кажете ли нѣкой, че любовта ограничава, това показва неразбиране. Любовта може само да напусне човѣка, но никога не ограничава. Ка-

то даде на човѣка работа и види, че не я свършилъ, втори пжтъ тя не дохожда при него. Ако му даде блага и не ги изяде на време, пакъ не го посещава. Изобщо, любовта не позволява на хората да се осигуряватъ съ нейнитѣ блага. Тя изисква отъ всѣки човѣкъ да бжде благодаренъ на това, което има. Ако богатиятъ е доволенъ отъ богатството си и не ламти за повече, тя го посещава и му дава нѣщо отъ себе си; ако сиромаштъ е доволенъ отъ сиромашията си, и грѣшникътъ — отъ погрѣшкитѣ си, тя ги посещава и ги разтоваря: сиромаштъ освобождава отъ сиромашията, а грѣшникътъ — отъ погрѣшкитѣ му. Казано е за Христа, че понесе грѣховетѣ на човѣчеството. Той го носѣше съ радостъ; доволенъ бѣше, че помагаше на хората. Ако Христосъ носѣше чуждитѣ грѣхове и бѣше доволенъ, защо вие да не сте доволни за вашитѣ погрѣшки? Носете погрѣшкитѣ си съ радостъ, за да можете да ги изправяте. Ако не сте доволни, не можете да ги изправите. Следвайте примѣра на Христа, да можете единъ день и вие да помагате на ближнитѣ си. Отворете очитѣ си за красивото и великото въ свѣта. Отворете ушитѣ си за хармоничнитѣ и чисти тонове.

Гледайте съ любовь, слушайте съ любовь, яжте съ любовь, лѣгайте и ставайте съ любовь, учете съ любовь, мислете съ любовь. Каквото предприемате, правете го съ любовь. Това е животъ вѣченъ, да позная Бога, като

изявление на Любовта, и Христа, като изявление на Божията Любовъ.

Избѣгвайте нечиститѣ пжтища, всѣкога търсете чиститѣ пжтища. Пийте всѣкога чиста вода. Дишайте чистъ въздухъ. Яжте чиста, здравословна храна.

*

15. Беседа отъ Учителя, държана на 14. септемврий, 1941 г. 5 ч. с. София. — Изгрѣвъ.

Двама или трима

„Дето сж двама или трима, събрани въ мое име, тамъ съмъ азъ посрѣдъ тѣхъ“. — Който не разбира вътрешния смисълъ на стиха, търси двамата или тримата отвънъ; който разбира дълбокия смисълъ на стиха, търси двамата или тримата въ себе си. Той знае, че всичко иде отвътре, а не отвънъ. Ние виждаме погрѣшкитѣ отвънъ, но причинитѣ имъ сж вътрешни. Виждате на платното въ нѣкое кино известни погрѣшки. Тѣ не сж на платното, но на проекционния апаратъ. На сжщото основание, човѣкъ вижда своитѣ погрѣшни мисли и чувства и се чуди, отде идатъ. Той не подозира, че тѣ излизатъ отъ него и се проектиратъ навънъ. Мжно е да убедите човѣка, че причинитѣ на погрѣшкитѣ му се криятъ въ него. Когато учениятъ прави погрѣшки, отдава ги на другитѣ учени. Ако се вгледа въ себе си, ще види, че погрѣшкитѣ се криятъ въ неправилното съпоставяне на фактитѣ, въ зависимостъ отъ разумнитѣ закони на природата. Има философи, които изнасятъ своитѣ философски твърдения предъ хората, доказватъ ги научно, безъ да сж ги опитали. Щомъ дойдатъ до опита, тѣ пропадатъ.

Единъ англичанинъ държалъ предъ хилядно общество научна сказка за „лелящата машина“ — негово изобретение. Той описалъ устройството на машината, доказалъ принципъ, на които се основавало летението и, когато трѣбвало да направи опитъ, да покаже на публиката, какъ лети, останалъ изненаданъ — машината се забила въ земята и не се повдигнала нито на сантиметръ.

Другъ англичанинъ държалъ сказка въ Лондонъ за американцитъ, като народъ, съ неговитъ отличителни чърти. Като описвалъ американеца, като типъ, и дошълъ до ръста, той казалъ, че американецътъ е срѣденъ по ръстъ, повече низкъ, отколкото високъ. Между публиката присѣдствували трима американци. Като чули, че се говори за ръста на американеца, единъ отъ присѣдстващитъ американци станалъ правъ и казалъ: Господа, азъ съмъ американецъ. Той билъ високъ 1'90 см. Следъ него станалъ вториятъ американецъ, който повторилъ думитъ на първия, и казалъ: Господа, и азъ съмъ американецъ. Той билъ по-високъ отъ първия — 1'95 см. Най-после излъзълъ третиятъ, Джонъ Холъ — високъ два метра. Като видѣли тримата американци, наредени единъ до другъ по височина, публиката се засмѣла — всички започнали да ржкоплѣскаатъ. Въ този моментъ сказчикътъ напусналъ залата.

Следователно, ако изнасяте нѣщо отъ областта на живота, на науката или на религия-

та, преди всичко, вие сами трѣбва да сте го опитали. Всѣко нѣщо трѣбва да бжде опитано и да принася нѣкаква полза, както за човѣчеството, така и за отдѣлния човѣкъ. Каква наука е тази, която не допринася нѣщо за човѣшкия умъ, за човѣшкото сърдце и за човѣшкото тѣло? Вѣрнитѣ и истинни нѣща се увеличаватъ и оставатъ за вѣчни времена. Невѣрнитѣ нѣща се губятъ и намаляватъ теглото си. Истината никога не губи теглото си. За всички времена и епохи тя остава една и съща по тегло — нито се намалява, нито се увеличава. Казано е, че краката на лъжата сж кжси. Значи, ако краката ѝ сж били дълги, постепенно се скжсили. Съ скжсяване на краката ѝ, тя постепенно губи отъ теглото си. Въ това отношение светията никога не губи отъ теглото си. Обаче, обикновениятъ човѣкъ губи отъ теглото си. При една тежка болестъ той може да изгуби 10—20 кгр. отъ теглото си, но, като оздравѣе, пакъ набавя загубеното тегло.

Нѣкои числа, отъ гледище на кабалата, представятъ установени, хармонични процеси; други пъкъ представятъ неустановени, дисхармонични процеси. Първитѣ числа сж подобни на организираната материя, а вторитѣ — на неорганизираната, затова ги наричатъ фатални. На бѣлгарски подѣ „фаталностъ“ се разбира сждбата на човѣка. Въ сжщностъ, прави се разлика между фаталностъ и сждба. Като говоримъ за фаталностъ на нѣщата, раз-

бираме известни случаи или явления въ живота, които ставатъ безъ причина. Като говоримъ за сждбата, имаме предъ видъ случки, явления въ живота, които сж резултатъ на участието на нѣкакви причини.

Кои хора вѣрватъ въ фатализъма? — Повече проститѣ, неукитѣ. Предполага се, че учениѣ не допускатъ никакъвъ фатализъмъ въ живота. Обаче, много случаи отъ живота на учени хора говорятъ обратното. Запримѣрь, Викторъ Хюго, виденъ френски романистъ, билъ голѣмъ фаталистъ. Преди да издаде нѣкой романъ, той нареждалъ нѣколко числа въ известенъ редъ и вадилъ едно отъ тѣхъ. По това число той познавалъ, ще бжде ли приетъ добре романътъ му. Той съзнавалъ, че това е атавизъмъ, наследена чѣрта, но, въпрѣки това я проявявалъ. Значи, вѣрвалъ въ невѣрието си. Този, който не вѣрва въ нѣщо и го прави, е по-силенъ отъ онзи, който вѣрва въ нѣщо и го прави. Той преодолява невѣрието си. Има хора, които вѣрватъ въ нѣщо и не го правятъ. Тѣ сж по-слаби отъ безвѣрниците. Който вѣрва и не прави, казва: Азъ зная истината по даденъ въпросъ. — Като знаешъ, защо не я приложишъ? — Нѣмамъ разположение. — Значи, ти си слабъ човѣкъ.

Като говоримъ за истината, мнозина искатъ да имъ се каже една истина. Истина е, запримѣрь, че когато се обичатъ, хората проявяватъ разумността си. Значи, обичта е разуменъ, свободенъ и съзнателенъ процесъ. По-

вечето хора гледатъ на обичѣта по другъ начинъ — точно обратенъ на нашия. Споредъ тѣхъ, когато хората се обичатъ, тѣ се свѣрзватъ, ограничаватъ се, или се заробватъ. Това, което ограничава и заробва човѣка, не е обичъ, нито любовъ. Ако, наистина, човѣкъ е ограниченъ, любовта, именно, ще го освободи. По това ще познаете степенѣта на вашата любовъ, както и наученитѣ отъ нея уроци. Ако не можете да се освободите отъ ограниченията, нѣмате любовъ въ себе си. Ще кажете, че сждбата ви е тежка, не можете да се борите съ нея. Това е криво разбиране — човѣкъ самъ твори сждбата си. Отъ него зависи да има добра или лоша сждба.

Въ древността сѣществувало едно царство, управлявано отъ Саванъ-Ро. Поданицитѣ му били крайно бедни — нѣмали жито, царевица, поради което били принудени да убиватъ птици, зайци, да се хранятъ съ месото имъ. Кжщитѣ имъ били крайно нехигиенични: тъмни, прехлупени колибки. Случило се, че въ царството на Савонъ-Ро дошълъ единъ ученъ, разуменъ и добъръ човѣкъ, който влѣзълъ въ положението на хората и решилъ да имъ помогне Извикалъ по-буднитѣ отъ тѣхъ при себе си и ги запиталъ, защо живѣятъ толкова бедно. Тѣ му казали, че сждбата имъ е тежка, не могатъ да се борятъ съ нея. — Не е тежка сждбата ви, животътъ ви може да се подобри. Азъ ще ви помогна да се измѣнятъ условията ви. Съгласни ли сте?

— На всичко сме съгласни, само да се освободимъ отъ сиромашията. Ето, всички птици, зайци избѣгаха отъ царството ни, и ние сме осждени на гладъ. Учениятъ човѣкъ събралъ хората и започналъ да ги учи, какъ да обработватъ земята, да съятъ жито и царевица. Въ скоро време тѣ разполагали съ хубавъ, доброкачественъ хлѣбъ. Следъ това направили малки и голѣми работилници, фабрики съ голѣми пещи, въ които топѣли камъни, за получаване на прозрачно, стъкловидно вещество. Отъ него тѣ правѣли кжщитѣ си, въ които влизало изобилно свѣтлина. Като осигурили хлѣба и жилищата си, значително подобрили живота си. Едва сега тѣ разбрали, че сждбата имъ била въ тѣхни ръце.

Сега и на васъ казвамъ: Не бждете лоши поданици на своето царство — на тѣлото си. Нѣма лоши условия, нѣма лоши времена, нѣма лоша сждба. Лошото или доброто зависи отъ субективното разбиране на човѣка. Има известни съвпадения, нѣкои лоши или неблагоприятни външни условия, но тѣ могатъ да се избѣгнатъ и подобрятъ.

Въ една отъ приказкитѣ на „Хиляда и една нощъ“ се разказва за една царска дъщеря, която се влюбила въ единъ простъ, беденъ момъкъ и се оженила за него. Момъкътъ обичалъ да яде чесънъ — нѣщо, къмъ което царската дъщеря имала крайно отвращение. Следъ сватбата, момъкътъ, по обичай, се наялъ съ чесънъ. Когато седналъ близо до

царската дъщеря, да се разговарятъ, тя усѣтила миризмата на чесъна и, ужасена, отскочила настрана. Веднага извикала слугитѣ си, заповѣдала да ударятъ 25 тояги на възлюбения ѝ и да го изпждятъ вѣнъ. Той взелъ торбичката си и поелъ пѣтя къмъ дома си. Върви и си мисли: Какъвъ грѣхъ е направилъ, че трѣбваше да го биятъ и изпждятъ? Малка е погрѣшката му, наистина, но царската дъщеря не обичала чесъна, не могла да го търпи. Като искалъ да яде чесънъ, той могълъ да отиде въ гората, когато е самъ, а не предъ възлюбената си.

Какво представя чесънътъ въ очитѣ на царската дъщеря? — Грѣхътъ. — Тя имала крайно отвращение къмъ човѣшкия грѣхъ и всѣки, който се осмѣлявалъ да се яви предъ нея съ грѣха си, бивалъ изгоненъ вѣнъ отъ царството. Често хората се явяватъ и при Бога съ грѣха си, но веднага ги връщатъ назадъ. Като имъ ударятъ 25 тояги, тѣ отново слизатъ на земята. Нѣма човѣкъ въ свѣта, който да не е грѣшилъ. Съ други думи казано: Нѣма човѣкъ, който да не е ялъ чесънъ. Погрѣшкигѣ и престѣпленията на хората сж различни. Значи, чесънътъ има различенъ произходъ. Понѣкога той се употребява за лѣкарство. Понеже миризмата на чесъна е неприятна, този, който яде чесънъ, трѣбва да избѣгва общества на хора, които не сж яли и не го обичатъ. Съ други думи казано: който грѣши и върши престѣпления,

трѣбва да бѣде далечъ отъ хората. Който не може да въздържа езика си, да стои далечъ отъ хората. Влѣзе ли въ общество, тукъ ще каже една лоша дума, тамъ ще каже друга и, въ края на краищата, ще го изпждятъ навънъ и глоба ще плати.

Единъ селянинъ често говорилъ лоши работи за дявола. Каквото зло виждалъ, той казвалъ: Дяволска работа! Дяволътъ го спиралъ нѣколко пѣти и му казвалъ: Слушай, престани да говоришъ лошо за мене, че ще ти отмѣстя по нѣкакъвъ начинъ. — Прави, каквото знаешъ, не ме е страхъ отъ тебе — отговарялъ спокойно селянинътъ. Дяволътъ намислилъ, какъ да си отмѣсти на селянина. Той вложилъ въ него желанието да си купи едно магаре. Отишълъ селянинътъ на пазара и видѣлъ на едно мѣсто продаватъ магаре. Като разбралъ цената на магарето, намѣрилъ, че е евтино, и го купилъ. Върналъ се у дома си радостенъ и отвънъ още извикалъ: Жена, купи хъ евтино магаре. Здравое, ще ми носи вода и дърва. Още сѣщия день той отишълъ съ магарето за вода. Чешмата имала две курни. Като започналъ да налива вода, магарето се пѣхнало въ чешмата и показало уши-тъ си презъ курнитъ. Селянинътъ се опиталъ да го извади, но не могълъ. Почакалъ да дойде нѣкой на чешмата, да му помогне. Следъ малко дошли двама пѣтника, да пиятъ вода. Той имъ казалъ: Братя, помогнете ми да извадя магарето си отъ чешмата. — Кѣде е то? — Ето,

ушитѣ му се подаватѣ отѣ курнитѣ. Пятници-тѣ погледнали къмѣ курнитѣ, но нищо не видѣли. — Защо се подигравашѣ съ насѣ? Ще ти покажемѣ, кои сме ние, и какѣ смѣешѣ да си играешѣ съ насѣ. Хванали го тѣ, набили го добре и го оставили на чешмата, да се разправя съ магарето си. Колкото хора дохождали, селянинѣтѣ отправялѣ сжщата молба къмѣ всички, но като не виждали никакво магаре, тѣ го считали за смахнатѣ или за човѣкъ, който се подиграва, и го набивали. Като го набили десетина пѣти, той престаналѣ да разказва за магарето си и решилѣ да се върне у дома си. На трѣгване магарето пакѣ показало ушитѣ си, но селянинѣтѣ се обърналѣ къмѣ него съ думитѣ: Виждамѣ те, но не смѣя вече да говоря за тебе, защото ще ме биятѣ.

Какво представя магарето? — Погрѣшкитѣ на човѣка, за които той постоянно говори. Колкото повече говори за погрѣшкитѣ си, толкова повече го биятѣ. За да не ви биятѣ, не говорете за погрѣшкитѣ си, но ги изправяйте. Докато никой не те пита, нищо не казвай. Важно е ти да знаешѣ, че си сгрѣшилѣ, да не прикривашѣ погрѣшкитѣ си. За другитѣ не е важно, че си сгрѣшилѣ и какѣ, именно, си сгрѣшилѣ. Затова хората казватѣ, че не трѣбва да се казва истината. Трѣбва да се говори истината, но на тѣзи, които я разбиратѣ, които сж готови за нея. Щомѣ не я разбиратѣ, по-добре да мълчатѣ.

Мнозина сж дошли до заключението, че е по-добре да мълчатъ, отколкото да казватъ истината. Не е така. Ще говорите истината, когато и вие, и окръжаващитъ сж готови за нея. Изкуство е да знаете, кога и какъ да говорите истината. Когато хората придобиятъ това изкуство, свѣтътъ ще се оправи. Дотогава още много пжти ще бждатъ бити за истината. Кажете ли погрѣшката си на човѣкъ, който не може да ви разбере, той ще ви морализира, ще ви дава съвети да бждете внимателни и т. н. Вие ще се намѣрите въ положението на Настрадайнъ Ходжа, който се качилъ на кжщата си да я покрива. По невнимание, той се подхлъзналъ, падналъ на земята и изкълчилъ крака си. Като го видѣли, че куца, всички го питали: Защо куцашъ, Ходжа? Той разправялъ подробно на всички, какъ покривалъ кжщата си, какъ падналъ и т. н. На своитѣ обяснения, той слушалъ все едни и сжщи въпроси: Какъ стана тази работа? Защо не бѣше внимателенъ? Защо не потърси нѣкой майсторъ? Като му дотегнало да отговаря на всички и да слуша едни и сжщи съвети, най-после той казалъ: Чудно нѣщо, какъ не се намѣри единъ човѣкъ да е падалъ отъ покривъ, и да знае, какъ се пада.

Следователно, когато нѣкой ви разправя една своя опитность, дайте му добъръ съветъ. Една жена разправяла на единъ мъжъ своитѣ изпитания, като жена. Той ѝ казалъ: Кой ти е виновенъ, че си се родила жена. Уменъ

ли е този отговоръ? Ако мъжътъ се оплаква на жената за изпитанията си, като мъжъ, и тя му каже, че никой не е виновенъ, дето се е родилъ мъжъ, и този отговоръ не е на мѣсто. Като кажете нѣщо на човѣка, трѣбва да бжде разумно. Не питайте, защо човѣкъ се е родилъ мъжъ, или жена, но дайте му добъръ съветъ, който да го ползува. Представете си, че една мома, селянка, иска да се ожени и ви пита, кого да предпочете: овчаря, съ когото е израсла, или нѣкой благородникъ, отъ висшето общество. За предпочитане е да се ожени за овчаря. При благородника ще има по-добри външни условия, но нѣма да има добъръ животъ.

Има два порядъка въ свѣта: човѣшки и Божественъ. Тѣ се преплитатъ взаимно, вследствие на което и хората се объркватъ, не знаятъ, кое е отъ човѣшки и кое — отъ Божественъ порядъкъ. Женитбата, запримѣръ, е актъ на човѣшкия порядъкъ. Недоволството на мъжа отъ жената, на жената отъ мъжа, на децата отъ родителитѣ и на родителитѣ отъ децата говори, именно, за човѣшкия порядъкъ, който произлиза отъ неорганизирания свѣтъ. Въ Божествения порядъкъ никакво недоволство не съществува. Докато сж въ човѣшкия порядъкъ, хората искатъ да бждатъ близо единъ до другъ, особено ако се обичатъ, да не посегне нѣкой на тѣхъ. Щомъ влѣзатъ въ Божествения порядъкъ, разстоянията между тѣхъ се увеличаватъ. Ако жена-

та е на земята, мъжът е на луната; или ако мъжът е на земята, жената на луната. При такова разстояние, има ли възможност да се карат и сърдят помежду си? Ако това разстояние ви се вижда извънредно голямо, можем да вземем друго положение: мъжът да е въ Америка, а жената въ България. Тъ си пишат пѣжни, любовни писма, не се сърдят. Щомъ разстоянията се съкратятъ, тѣ ставатъ недоволни единъ отъ другъ. Много естествено, нѣматъ просторъ, нѣматъ достатъчно въздухъ да дишатъ свободно.

Мнозина сж дохождали при мене да ме питатъ, да се женятъ ли. Като ги разглеждамъ, казвамъ, че научно не имъ е опредѣлено да се женятъ. Тѣ се сърдятъ, недоволни сж, защото сждбата имъ е отредила такъвъ животъ. Щомъ искатъ да знаятъ причината за това, казвамъ, че другарътъ или другарката имъ е на небето, не е слѣзълъ още на земята. Ако много настояватъ, могатъ да се оженятъ, но за чужда половина, а не за своята. После да не търсятъ вината за лошия животъ вънъ отъ себе си. Щомъ си се свързалъ съ чужда половина, ще носишъ последствията на погрѣшката си. — Искамъ да имамъ деца. — И това може да стане Много сирачета има въ свѣта. Вземете си едно-две сирачета и ги отгледайте като свои. Ще кажете, че искате свои деца, отъ васъ родени. Така ли постѣпвате въ живота си? Вие отидете на пазара, купите си единъ конь, яхнете го и казвате: Този

конь е мой. — Какъ може коньтъ, който не сте родили, да го наричате свой? Кобила го е родила, а вие казвате: Мой е този конь. Хората не могат да приематъ чуждитъ деца за свои, защото мислятъ, че тѣхнитъ деца сж по-добри и по-умни. Това е неразбиране на нѣщага. Така се мисли и за дърветата, за растенията, за животнитъ. Хората гледатъ на растенията като на низкостоящи сжщества. Прави сж тѣ. Въ едно отношение растенията стоятъ по-низко отъ човѣка, но въ друго отношение тѣ стоятъ по-високо. Запримѣрь, плодното дърво дава такива плодове, каквито човѣкъ по никой начинъ не може да направи. Затова пъкъ човѣкъ може да направи такъвъ модеренъ цвѣтарникъ, отъ стъкло и съ парно отопление, дето цвѣтията и плодоветъ се развиватъ и при неблагоприятни външни условия и даватъ добри плодове.

Всички хора искатъ да изправятъ живота си, да развиятъ ума и сърдцето си, но не знаятъ по какъвъ начинъ, затова очакватъ на външна помощ. Тѣ разчитатъ на паритѣ си — това е външно условие; разчитатъ на имотитѣ си — и това е външно условие; разчитатъ на хората — това е последното условие. Преди всичко, човѣкъ трѣбва да разчита на своето тѣло — на главата, на очитѣ, на носа, на ушитѣ, на езика, на ржцетѣ, на краката, на сърдцето, на дробоветѣ, на стомаха си — да благодари за това, което му е дадено. Това сж

пптищата, по които човѣкъ се въздига и постига своитѣ желанія.

Какво желае човѣкъ? Всѣки желае да бжде красивъ: да има красиви, изразителни очи, красиви уши, красива уста и т. н. Това зависи отъ васъ. Каквото пожелае, човѣкъ може да го постигне. Достатъчно е да се свърже съ клеткитѣ на очитѣ, ушитѣ, носа, устата си, като съ разумни, интелигентни същества, и да имъ предаде желанието си. Като възприематъ желанието му, тѣ ще преустроятъ органитѣ му, и въ скоро време той ще се радва на добро зрение, съ което ще възприема само добри впечатления отъ външния свѣтъ; ще се радва на добъръ музикаленъ слухъ, съ който ще възприема само хармонични тонове въ природата. Отъ съзнателната работа на човѣка върху себе си зависи неговата физическа и духовна красота и мощъ. Въ десетъ години съзнателна работа човѣкъ може да стане гений. Въ човѣшкото тѣло има милиарди клетки съ различни способности, които човѣкъ може съзнателно да използва. Ако се свърже съ музикалнитѣ клетки на ухото си, той може да стане добъръ пѣвецъ или музикантъ. Като не познава какви блага крие въ себе си, човѣкъ не разчита на тѣхъ и търси щастieto си по външенъ, механиченъ начинъ. Той очаква на пролѣтъта, тя да му създаде условия за работа. Като мине пролѣтъта и нищо не придобие, очаква на лѣтото. И лѣ-

тото мине, и есенъта, и зимата, но той нищо не придобива. Като си дошълъ на земята, ще разчиташъ на всички условия и блага, външни и вътрешни. Щомъ дойде зимата, ще се приберешъ у дома си и тамъ ще учишъ. Зимата е процесъ, въ който нѣщата се прибиратъ въ себе си, вглѣбватъ се. Дойде ли пролѣтъта, ще излѣзешъ навънъ, въ опитното училище на природата. Пролѣтъта може да се уподоби на раждането, а зимата — на смъртъта.

Следователно, когато се ражда, човѣкъ започва да работи върху себе си. Работете и вие върху себе си, безъ да се оплаквате. И оплакването не е лошо, но нищо не допринася. Да се оплаква бедниятъ, бездарниятъ, има смисълъ; но да се оплаквате вие, които сте и богати, и здрави, и силни, и даровити, това не е на мѣсто. Казвате, че работитѣ ви не вървятъ добре, при това, имате добъръ гласъ. Излѣзте на сцената и запѣйте. Който ви чуе, ще ви възнагради. Другъ е въпросътъ, ако гласътъ ви е грубъ, необработенъ. Такъвъ гласъ може да плаши хората.

Въ една музикална академия въ Америка се учили много младежи, момичета и момчета. Академията се намирала въ единъ отъ красивитѣ квартали на града. Единъ день дъщерята на единъ отъ виднитѣ професори по музика се разхождала около академията въ време, когато ученицитѣ се упражнявали. Единъ отъ тѣхъ излѣзълъ на двора, съ на-

мърение да си попъе. Започналъ да пъе, и, като видѣлъ дъщерята на професора, запѣлъ още по-силно. Пѣнието му приличало повече на викъ, на крѣсъкъ, отколкото на музикално пѣние. Младото момиче се уплашило отъ този крѣсъкъ и избѣгало. Ученикътъ видѣлъ това, затичалъ се да я стигне и попиталъ: Госпожице, защо бѣгате? — Уплашихъ се, биятъ нѣкого, чува се ревъ и крѣсъкъ. Като чулъ тази непринудена преценка за гласа си, ученикътъ премълчалъ, не казалъ, че той пѣлъ. Значи, има разлика между гласоветъ. Не всѣки гласъ, който излиза отъ устата, е пѣние. Львътъ реве, плаши и хората, и животнитъ, но не пъе. Въ мъгливо време глутници вълци виятъ, но не пѣятъ. Ужасъ внася тѣхниятъ вой. И гаргитъ, и свракитъ издаватъ гласъ, но не минаватъ за пойни птици. Славейтъ, канарчето и други нѣкои птици се считатъ за пѣвци. Славейтъ е добъръ пѣвецъ, но се крие, не иска никой да го вижда. Той казва: Азъ се уча да пѣя, не искамъ да ми плащатъ за пѣнието. Той не продава изкуството си.

Днесъ много славей има, облѣчени въ човѣшка форма. Нищо въ свѣта не се губи, нищо не се дава даромъ. Много време е пѣлъ славейтъ, за да стане добъръ пѣвецъ. Много време е пѣлъ човѣкъ, и още много ще пъе, докато стане истински пѣвецъ. Първоначално човѣкъ е билъ поставенъ въ малки форми, отъ животинското царство, дето предварително се училъ да пъе.

Следъ като училъ много време, той приелъ човѣшка форма и се проявилъ като добъръ пѣвецъ. Човѣкъ върви къмъ постепенно усъвършенствуване, поради което е миналъ презъ всички форми на живота, като презъ школи. Запримѣръ, той е миналъ презъ школата на минералитѣ, на растенията, на рибитѣ, на птицитѣ, на млѣкопитаещитѣ, докато е дошълъ най-после до човѣка. И тукъ той не спира, продължава да се развива. Отъ бѣлата раса ще излѣзе шестата, свѣтеща раса, въ която хората ще се различаватъ отъ сегашнитѣ. Тѣхнитѣ тѣла, очи, уши, носъ, уста, ще бждатъ другояче устроени. Съвременнитѣ хора виждатъ само това, което става предъ тѣхъ, назадъ не виждатъ. Тѣ не могатъ да предсказватъ бждещето. Нѣкои хора, въ които интуицията е силно развита, предсказватъ бждещето, но тѣ сж малко на брой. Хората отъ шестата раса ще виждатъ на всички страни и посоки, ще виждатъ и бждещето. Тѣ ще виждатъ, какво се крие въ мозъка и въ сърдцето на човѣка. Стихътъ „нѣма нищо скрито — покрито въ свѣта“ ще бже напълно оправданъ за тѣхъ. Ако нѣкой нервешъ човѣкъ отиде при тѣхъ, тѣ нѣма да му говорятъ, какъ да се лѣкува, но ще го бутнатъ на специално мѣсто по главата три пѣти на день: сутринъ ще го бутнатъ съ показалеца, на обѣдъ — съ срѣдния прѣстъ, вечеръ — съ безименния, а нѣкога, когато спи — съ малкия прѣстъ. Като пипатъ на специално

мѣсто по главата, въ продължение на три месеца, той ще бжде съвършено здравъ и разположенъ. Неврастеникътъ не е търпеливъ. Като пипате центъра на търпението, къмъ него приижда повече кръвъ, той започва да се храни, и човѣкъ става търпеливъ. Ако обнадеждите нѣкого, че може да постигне това, което желае, той ще стане търпеливъ.

Днесъ и религиозни, и свѣтски хора говорятъ за Бога, но малцина Го познаватъ. Ако Го познаятъ, тѣ ще станатъ подобни на Него. Ето, всички растения, които сж свързани съ слънцето, растатъ, развиватъ се и даватъ плодъ. Ако и хората, като растенията, се свържатъ съ Слънцето на живота, т. е. съ Любовта, ще станатъ разумни, учени и интелигентни. Прекжснатъ ли тази връзка, всичко ще изгубятъ. Не е достатъчно човѣкъ само да се ползува отъ слънчевата свѣтлина и топлина, но той трѣбва да знае, подъ кактвъ жгълъ да я възприема.

Следъ всичко това, хората се оплакватъ, че очитѣ имъ отслабватъ и не виждатъ добре. Много естествено, тѣ не работятъ съ очитѣ си, не правятъ достатъчно движения. Когато искатъ да видятъ нѣщо нагоре, надолу или настрана, тѣ не движатъ очитѣ, а главата си, поради което малко кръвъ приижда къмъ очитѣ имъ и не се хранятъ добре. Сжщо така хората не развиватъ и слуха си, а после се оплакватъ, че слухътъ имъ отслабвалъ. Не се

занимавайте само съ отвлѣчени въпроси, нито съ грижитѣ въ живота си, но се вслушвайте въ всичко, което ви обикаля. Като минавате презъ нѣкоя гора, или като отивате на планината, вслушвайте се въ клокоченето на бистритѣ поточета и извори, въ шумоленето на листата, въ бученето на вѣтъра, въ пѣнието на птичкитѣ, въ говора на хората. По този начинъ ще развивате слуха и музикалното си чувство. Откажете ли се отъ външния свѣтъ и се вглѣбите въ всѣкидневния си животъ, въ тревожитѣ и смущенията, слухътъ ви ще затъпѣе и постепенно ще го изгубите. Обикновенитѣ и дребнави работи запушватъ ушитѣ. Явява се ушна калъ, която трѣбва да се чисти. Започнете ли да човъркате ушитѣ си, слухътъ се разваля.

Едно трѣбва да знаете: за всичко има цѣръ. Който иска да развива слуха си, да пѣе. Който пѣе, не е изложенъ на оглушаване. Който обича истината, не може да ослѣпѣе. Обичайте пѣнието, за да развивате слуха си. Обичайте истината, за да развивате зрението си. Изобщо, по сътивата и по органитѣ на човѣка можете да опредѣлите диагнозата на неговото физическо и психическо състояние. Както лѣкаритѣ опредѣлятъ здравословното състояние на човѣка по очитѣ и по пулса, така по носа може да се опредѣли състоянието на ума, на сърдцето и на дробоветѣ. — Възможно ли е това? — Не само е възможно, но и научно може да се докаже. За

примѣръ, забелязано е, че колкото по-дълбоко диша човѣкъ и повече време задържа въздуха въ дробоветъ си, толкова носътъ му е поширокъ. Сплеснатиятъ носъ показва, че дишането и кръвообръщението на човѣка сж слаби. Дължината на носа показва състоянието на ума. Ако носътъ е много заостренъ, човѣкъ е нервенъ, сприхавъ, раздразнителенъ. За да се успокои, той трѣбва да диша дълбоко. Всичко е написано на човѣшкото лице, на челото и на главата му. Който може да чете, ще опредѣли точно характера му. Ако се занимавате съ физиогномията, съ френологията и съ хиромантията, ще видите, че това сж науки, които работятъ съ точни, положителни данни.

Много астролози има днесъ — и въ Германия, и въ Англия, и въ Америка, но тѣ правятъ една погрѣшка — прехранватъ се съ астрологията. Въ това отношение тѣ приличатъ на врачки, които се прехранватъ съ гадания. Заради прехраната си, врачката си служи съ вѣрни и невѣрни гадания. Това не е наука. Майката и бащата трѣбва да бждатъ астролози, защото, още съ зачеването на детето, тѣ опредѣлятъ неговитѣ астрологически аспекти, благоприятни и неблагоприятни. Ако майката и бащата сж умни, и детето ще бжде умно. Затова отъ голѣмо значение за детето е моментътъ на неговото зачеване и моментътъ на раждането му. Единъ напредналъ, възвишенъ духъ всѣкога избира умни баща и

майка, чрезъ които да се роди. Невъзможно е да се роди той чрезъ невежи и неразвити родители. Ненапредналитѣ души се раждатъ отъ невежи и неразвити родители. Нѣкои казватъ, че сж родени отъ Бога. Чудно нѣщо, родени отъ Бога, а сж невежи, некултурни и грѣшници. Това е невъзможно. Родениятъ отъ Бога е гениаленъ човѣкъ, светия. Затова е казано въ Писанието, че родениятъ отъ Бога грѣхъ не прави. Чувате ли нѣкой да ви разправя за онзи свѣтъ, за Бога, за ангелитѣ, а не може да изправи своя животъ, ще знаете, че той не говори истината.

Има анекдотъ за единъ отъ турскитѣ султани и за двама проповѣдници — турски ходжа и грѣцки владика. Двамата често посещавали султана и му разправяли за невидимия свѣтъ: за Божиитѣ дѣла, за отношенията на Бога къмъ всички души. Тѣ разказвали на султана, какво прави Богъ всѣки день. Султанътъ ималъ търпение да ги слуша цѣли десетъ години. Най-после той решилъ да ги изпита, доколко знанията имъ сж истинни. Единъ день той ги поканилъ на гости въ двореца, да се поразговори съ тѣхъ. Заповѣдалъ на слугитѣ си да сварятъ прѣсно млѣко въ голѣмъ, дълбокъ сждъ и да го донесатъ да почерпни гоститѣ си. Като сложили млѣкото на масата, султанътъ далъ на гоститѣ си по едно парче хлѣбъ; сжщо такова парче взелъ и за себе си. Седнали да ядатъ, и той казалъ на гоститѣ си: Всѣки самъ ще надроби хлѣба

си въ млѣкото и следъ това ще взима само ония хапки, които е дробилъ. Гоститѣ надробили хлѣба си, и султанътъ направилъ сжщото, следъ което разбъркалъ хапкитѣ. Когато взели лъжицата да ядатъ, гоститѣ се спрѣли за единъ моментъ, не знаели, кои хапки сж тѣхни. — Защо не ядете? — запиталъ ги султанътъ? — Не можемъ да познаемъ хапкитѣ си. — Чудно нѣщо, не познавате хапкитѣ си, които сами сте дробили, а знаете, какво става въ невидимия свѣтъ, какво прави Богъ всѣки день. Съ други думи казано: човѣкъ не може да изправи своя животъ, да използва богатството, което му е дадено, за себе си, а се занимава съ нѣща, които сж далечъ отъ него и нишо не го ползватъ. Голѣми богатства и възможности се криятъ въ човѣка, но трѣбва да се предизвикатъ съ нѣщо, да се проявятъ. Ако си неразположенъ, не се подавай на неразположението си, но влѣзъ между хора, които сж жизнерадостни, добре разположени. Тѣ ще събудятъ известни чувства въ тебе, и ти ще придобиешъ добро разположение. Ако си отчаянъ и си решилъ да се самоубиешъ, иди между бедни хора, които живѣятъ въ гладъ и лишения, и твоето отчаяние ще се разсѣе. Ще видишъ, че причинитѣ за страданието ти сж нищожни предъ бедственото положение на хората, между които си попадналъ.

„Дето сж двама или трима, събрани въ мое име, тамъ съмъ и азъ посрѣдъ тѣхъ“. Какво трѣбва да направите, когато дойде Гос-

сподъ между васъ? Да изправите живота си, да ликвидирате напълно съ лъжата, като причина за гниене и разлагане на живота. Работете върху слуха си, да го развиете музикално, отдалечъ да чувате стъпките на Бога. Безъ музикално чувство, нито Богъ може да ви посети, нито вие да отидете при Него. Като развива музикалното си чувство, човѣкъ се домогва до такива пѣсни, съ които събужда скрититѣ си дарби и способности. Така той може да събуди чувството на справедливостъ въ себе си и да изправи отношенията си къмъ всички хора. Музика, която не може да събуди стремежъ къмъ красивото и великото, не е истинска музика.

Единъ американецъ слушалъ концертъ на Камила Русо, ученичка на Паганини, която свирила „Сънътъ на живота.“ Той се трогналъ толкова много отъ музиката ѝ, че решилъ да се примири съ всички хора и да изправи живота си.

Мнозина се оправдаватъ за лошия си животъ съ външнитѣ условия, съ мѣжнотиитѣ и противоречията. Наистина, противоречие е да излѣзешъ въ студенъ зименъ день съ тънка дреха. Обаче, разумниятъ може да бжде съ тънка дреха и пакъ да не му е студено. Той е вложилъ въ себе си любовта, мъдростта и истината, чрезъ които запазва магнетичната сила на тѣлото си и не усѣща студъ. Чрезъ магнетизма той запушва поритѣ на дрехата си така, че студътъ не влиза

си въ млѣкото и следъ това ще взима само ония хапки, които е дробилъ. Гоститѣ надробили хлѣба си, и султанътъ направилъ сжщото, следъ което разбъркалъ хапкитѣ. Когато взели лъжицата да ядатъ, гоститѣ се спрѣли за единъ моментъ, не знаели, кои хапки сж тѣхни. — Защо не ядете? — запиталъ ги султанътъ? — Не можемъ да познаемъ хапкитѣ си. — Чудно нѣщо, не познавате хапкитѣ си, които сами сте дробили, а знаете, какво става въ невидимия свѣтъ, какво прави Богъ всѣки день. Съ други думи казано: човѣкъ не може да изправи своя животъ, да използва богатството, което му е дадено, за себе си, а се занимава съ нѣща, които сж далечъ отъ него и нишо не го ползуватъ. Голѣми богатства и възможности се криятъ въ човѣка, но трѣбва да се предизвикатъ съ нѣщо, да се проявятъ. Ако си неразположенъ, не се подавай на неразположението си, но влѣзъ между хора, които сж жизнерадостни, добре разположени. Тѣ ще събудятъ известни чувства въ тебе, и ти ще придобиешъ добро разположение. Ако си отчаянъ и си решилъ да се самоубиешъ, иди между бедни хора, които живѣятъ въ гладъ и лишения, и твоего отчаяние ще се разсѣе. Ще видишъ, че причинитѣ за страданияето ти сж нищожни предъ бедственото положение на хората, между които си попадналъ.

„Дето сж двама или трима, събрани въ мое име, тамъ съмъ и азъ посрѣдъ тѣхъ“. Какво трѣбва да направите, когато дойде Гос-

сподъ между васъ? Да изправите живота си, да ликвидирате напълно съ лъжата, като причина за гниене и разлагане на живота. Работете върху слуха си, да го развиете музикално, отдалечъ да чувате стъпките на Бога. Безъ музикално чувство, нито Богъ може да ви посети, нито вие да отидете при Него. Като развива музикалното си чувство, човѣкъ се домогва до такива пѣсни, съ които събужда скрититѣ си дарби и способности. Така той може да събуди чувството на справедливостъ въ себе си и да изправи отношенията си къмъ всички хора. Музика, която не може да събуди стремежъ къмъ красивото и великото, не е истинска музика.

Единъ американецъ слушалъ концертъ на Камила Русо, ученичка на Паганини, която свирила „Сънътъ на живота.“ Той се трогналъ толкова много отъ музиката ѝ, че решилъ да се примири съ всички хора и да изправи живота си.

Мнозина се оправдаватъ за лошия си животъ съ външнитѣ условия, съ мъжнотиитѣ и противоречията. Наистина, противоречие е да излъзешъ въ студенъ зименъ день съ тънка дреха. Обаче, разумниятъ може да бжде съ тънка дреха и пакъ да не му е студено. Той е вложилъ въ себе си любовта, мъдростта и истината, чрезъ които запазва магнетичната сила на тѣлото си и не усѣща студъ. Чрезъ магнетизма той запущва поритѣ на дрехата си така, че студътъ не влиза

презъ нея. Проявете любовта, знанието, милосърдието, мира въ себе си, за да се справяте съ противоречията. Вложете милосърдието, справедливостта, доброто въ себе си, за да се ползвате отъ топлината на живота. При това положение, не може човѣкъ да усѣща студъ и горещина. Той регулира силитѣ на своя организъмъ и лесно се справя съ мъжнотиитѣ.

Като ученици, работете върху себе си, за да развивате Божественитѣ чувства. Запримѣрь, българинътъ се отличава съ твърдостъ, което е Божествено чувство. Мѣстото на това чувство е горе, на главата, дето се намиратъ възвишенитѣ, моралнитѣ чувства. Не смѣсвайте твърдостта съ упоритостта. Твърдостта представя вжглера въ Божествения свѣтъ. Значи, вжглера прави нѣщата твърди, водородътъ — меки, подвижни, кислородътъ — активни, азотътъ пъкъ имъ дава направление, регулира тѣхнитѣ енергии.

Изучавайте елементитѣ и тѣхнитѣ свойства, за да се ползвате разумно отъ тѣхъ. Казвате, запримѣрь: кислородътъ е въздухообразно вещество, поддържа горението, а самъ не гори. Той е силно активенъ елементъ. Водородътъ е сжщо така въздухообразно вещество, което гори, но не поддържа горението. Двата елемента, съединени въ едно, образуватъ водата. Ние допълваме: водородътъ и кислородътъ не образуватъ водата, но даватъ условия за проявяването ѝ. Водата е носителъ

ка на живота. Безъ вода животътъ не може да се прояви, т. е. не може да се организира. Безъ въздухъ животътъ не може да расте. Азотътъ пъкъ отговаря на ума, който използва благата, дадени на човѣка. Ако знае законитѣ, чрезъ които се съятъ мислитѣ и чувства, човѣкъ би ималъ бързи резултати. Той ще посади една мисълъ въ мозъка си и едно чувство въ симпатичната нервна система и въ скоро време ще се ползува отъ тѣхнитѣ плодове. Значи, мозъкътъ е почва за съене на мислитѣ а симпатичната нервна система и сърдцето — за чувства. Като знаете това, съйте семената на добритѣ мисли и чувства въ мозъка и въ сърдцето си и не се безпокойте за резултатитѣ имъ. Щомъ сте спазили Божиитѣ закони, плодетѣ ще бждатъ добри. Не чоплете посѣтитѣ семена, не ровете почвата. Имайте търпение, всѣко семе ще израсте и ще даде своя плодъ на време. Щомъ сте го посѣли на време, и плодътъ ще узрѣе на време.

Съйте добри мисли и чувства и не се страхувайте нито отъ живота, нито отъ смъртта. Докато живѣете на земята, физическо тѣло ви трѣбва. Щомъ заминете на онзи свѣтъ, духовно тѣло ви е нужно. Физическата материя, физическитѣ или временни мисли и чувства оставатъ на земята, а за духовния свѣтъ е нужно духовно тѣло, изтъкано отъ свѣтли и възвишени мисли и чувства. Коренитѣ имъ сж въ физическия свѣтъ — въ ума и сърдцето на човѣка, а клонетѣ, цвѣтоветѣ и пло-

довеѣ — въ духовния свѣтъ. Затова е казано, че докато сте на земята още, трѣбва да се приготвяте за духовния свѣтъ. Хората живѣятъ на земята, готвятъ се за другия свѣтъ, но, като дойде време да умиратъ, страхуватъ се отъ смъртъта. Какво нѣщо е смъртъта? Преждевременно раждане. Докато е въ утробата на майка си, детето расте, оформява се и се развива. Щомъ стане на деветъ месеца, то се ражда. Роди ли се по-рано отъ деветия месецъ, то е осждено на смъртъ. Следователно, човѣкъ се плаши отъ смъртъта само тогава, когато се роди преди деветия месецъ. Роди ли се на деветия месецъ, той не умира, но започва новъ животъ, минава отъ единъ свѣтъ въ другъ. Въ далечното минало, периодътъ за развитието на човѣка е траялъ 90 милиарда години, и постепенно се е съкращавалъ, на 9 милиарда, на 90 милиона години на 9 милиона, на 900 хиляди години, на 90 хиляди, на 9 хиляди, докато най-после е стигналъ до деветъ месеца. Значи, всичкото знание, което е придобила въ дългия периодъ отъ време, природата го влага въ утробата на майката. Като прекарва деветъ месеца въ майчината си утроба, детето възприема това знание и го складира въ себе си. Като излѣзе на бѣлъ свѣтъ, то носи голѣми знания, но трѣбва да попадне въ благоприятни условия, за да го прояви. Въ това отношение, човѣкъ представя зародишъ, въ който се криятъ голѣми богатства. Когато дойде часътъ

за излизане на детето отъ утробата на майка си, тя му дава своето благословение и казва: Излѣзъ навънъ! Щомъ заплаче детето, това показва, че се е родило на време. Майката се радва, че се е родилъ човѣкъ на свѣта. Не заплаче ли, детето е мъртво. Само живитѣ деца се раждатъ. Радвайте се, когато видите, че нѣкой плаче. Той се е родилъ вече, Плачътъ на новороденото дете трѣбва да бжде музикаленъ, а не крѣсливъ. При това, той трѣбва да отговаря на единъ отъ тритѣ основни тона: до, ми, солъ. Дете, на което плачътъ отговаря на тона до, е материалистъ, ще има добре развито тѣло; дете, на което плачътъ отговаря на тона „ми“, е духовно, сърдцето му ще се развива добре; ако плачътъ на детето отговаря на тона „солъ“, умътъ му ще се развива добре — то ще живѣе повече съ мисли и идеи отъ Божествения свѣтъ. Като расте, детето промѣня тона на плача си. Нѣкои деца сутринъ взиматъ тона до, на обѣдъ — ми, а вечеръ — солъ.

И тъй, когато плачете, благо царете за плача. Не се обезсърдчавайте, че дошълъ плачътъ. Той е Божественъ потикъ, който иде въ видъ на свѣтлина и топлина, да стопи ледоветѣ и снѣговетѣ, които обгръщатъ ума и сърдцето ви. Обилни сълзи ще потекатъ отъ умоветѣ и сърдцата на хората и ще полѣятъ изсъхналитѣ цвѣтя и дървета въ тѣхнитѣ градини. Радвайте се, когато плачете. Ако не плачете, вие сте северниятъ и южниятъ полюсъ

на земята, дего цари вѣченъ ледъ, дето нищо не расте, не цѣвти и не зрѣе. Бихте ли желали да не плачете, но да останете вѣчно покрити съ снѣгъ и ледъ? Христосъ плака. Той прслѣ нѣколко сълзи за човѣчеството, съ което предсказа неговата сждба. Много ще плачатъ хората, докато дойдатъ до истинския животъ. Нѣкои се срамуватъ да плачатъ, считатъ плача за слабостъ. Споредъ нѣкои окулисти, плачътъ трѣбва да се премахне отъ човѣшкия животъ. Тѣ казватъ, че очитѣ на човѣка трѣбва да пресъхнатъ за сълзитѣ. Това е кривъ преводъ, толкова вѣренъ, колкото и стиха отъ Господнята молитва: „Не введи насъ въ изкушение, но избави насъ отъ лукаваго“. Очитѣ не трѣбва да пресъхнатъ за сълзитѣ, но трѣбва да бждатъ влажни. Не казваме, че очитѣ трѣбва да се кжпятъ въ сълзи, да бждатъ всѣкога мокри, но да иматъ влага.

„Дето сж двама или трима, тамъ съмъ и азъ“. Кой сж двамата? — Човѣшкиятъ умъ и човѣшкото сърдце. Значи, тамъ, дето сж умътъ и сърдцето, ще дойде и Богъ между тѣхъ. Въ случая, Богъ представя разумната човѣшка воля. Ако умътъ и сърдцето сж въ съгласие, разумната воля ще се прояви. Безъ участието на ума и на сърдцето, волята създава нещастия и страдания на човѣка. Тази воля наричаме неразумна, невъзпитана. Ето защо, умътъ и сърдцето трѣбва да бждатъ въ съгласие, да призоватъ Бога между тѣхъ, да възпитатъ волята. Когато Ева яде отъ забранения

плодъ, умътъ и сърдцето ѝ не бѣха въ съгласие, поради което и Богъ не бѣше между тѣхъ. Ева се подаде на потика на своята неразумна воля и сгрѣши. И до днесъ още човѣчеството носи лошитѣ последствия на неразумната човѣшка воля.

И тъй, не оставяйте въ себе си нито една неизправена погрѣшка. Една неизправена погрѣшка води следъ себе си много погрѣшки. Тѣ се размножаватъ, както паразититѣ. За да изправяте погрѣшките си, турете ума и сърдцето си на работа. Обикнете Господа съ цѣлото си сжщество. Започнете да работите по новъ начинъ, и животътъ ви ще се нареди добре.

Помнете: Бащинъ домъ е цѣлата вселена. Бащинъ домъ е слънчевата система. Бащинъ домъ е цѣлата природа. Бащинъ домъ е цѣлата земя. Бащинъ домъ е всичко видимо и невидимо.

Т. м.

•

16. Беседа отъ Учителя, държана на 14. септемврий, 1941 г. 10 ч. пр. об. София. — Изгрѣвъ.

Четиритѣ положения

Размишление.

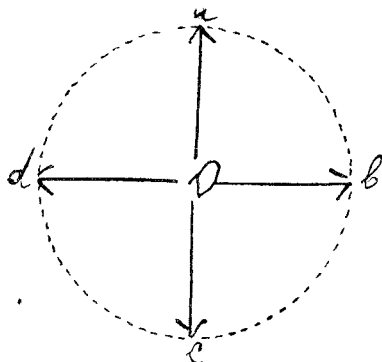
Упражнение за дишане. Бавно издигане на ржцетѣ надъ главата и дълбоко поемане на въздухъ. Съ издигане на ржцетѣ се повдигатъ и очитѣ нагоре. Задържане на въздуха известно време. Бавно сваляне ржцетѣ надолу, издишване и бавно сваляне очитѣ надолу.

Тема за следния пжтъ: „Ползата отъ голѣмитѣ и отъ малкитѣ извори“.

Съвременнитѣ хора се оплакватъ отъ отслабване на очитѣ. Много естествено е, че отслабватъ — не се движатъ. По отношение на очитѣ си хората сж крайно нехайни. Тѣлото си трениратъ чрезъ различни движения, упражнения, екскурзии. Дойдатъ ли до очитѣ си, нищо не правятъ за тѣхъ. Когато искатъ да видятъ нѣщо настрана, нагоре или надолу тѣ движатъ главата си, а очитѣ стоятъ на едно мѣсто, като аристократи. Очитѣ заповѣдватъ на другитѣ удове да свършатъ една или друга работа, но сами тѣ не работятъ, поради което малко кръвъ приижда къмъ тѣхъ и слабо се хранятъ. Правете упражнения за очитѣ си, да отправяте повече кръвъ къмъ тѣхъ. Ето защо, повдигайте често очитѣ си нагоре, отдето сли-

за свѣтлината, и следъ това ги сваляйте надолу, въ посоката, дето тревитѣ растатъ и никнатъ.

Обърнете внимание на четиритѣ прави оа, ов, ос, од, които сж две по две въ проти-

фиг. 1

воположни посоки (фиг. 1). Привидно, тѣ изглеждатъ независими една отъ друга, въ сжщностъ, тѣ иматъ обща връзка помежду си, движатъ се въ кръгъ. За да върви хармонично въ четиритѣ посоки, чо-

вѣкъ трѣбва да знае начина, по който да ги координира. Две отъ противоположнитѣ посоки, запримѣръ, посокитѣ ос, оа представятъ посоки на движение на човѣшкия умъ и на човѣшкото сърдце. Като се движатъ, макаръ и въ противоположни посоки, умътъ и сърдцето образуватъ кръгъ. Външно тѣ изглеждатъ отдалечени единъ отъ другъ, като два различни свѣта, но въ сжщностъ сж близо, иматъ допирни точки. Като излиза отъ точка „о“ и върви въ посока оа, умътъ се движи въ две направления—ав, ад, като образува полукръгъ. Сърдцето сжщо излиза отъ точка

„о“, върви въ посока ос, като се движи въ направленията св, сd и пакъ образува полукръгъ. Двата полукръга се срѣщатъ въ точкитѣ в и d и образуватъ пълненъ кръгъ. Когато казваме, че човѣкъ живѣе, имаме предъ видъ четиритѣ посоки, които се срѣщатъ въ него. При движението си по тѣзи посоки, той срѣща известни противоречия, които се дължатъ на различно гѣстата материя — причина за движението на човѣка въ кръгъ.

Това, което става съ силитѣ въ физическия свѣтъ, става и съ чувствата и мислитѣ на човѣка. Тази е причината, дето първоначално мислитѣ и чувствата вървятъ въ перпендикулярна посока на земята, но, като срещнатъ известно съпротивление, отвѣнъ или отвътре, тѣ се отклоняватъ надѣсно или надлъво, и образуватъ крива линия — окръжностъ. Запримѣръ, мома и момъкъ се обикватъ и се привличатъ взаимно единъ къмъ другъ, както земята се привлича отъ слънцето. Като по-голъмо и мощно, слънцето привлича земята съ голѣма сила, но тя не може да се приближи до него, защото срѣща голѣмо съпротивление въ пространството. Въ стремежа си къмъ момъка, момата срѣща съпротивления, отъ една страна отъ родителитѣ си, които не ѝ позволяватъ да дружи съ него, а отъ друга страна, отъ нѣкоя мома, която обича сѣщия момъкъ. Момата започва да се смущава, какъ може да ѝ препятствуватъ на любовта. Тя мисли, че нейно е

правото да обича момъка. Колкото има право едната мома да обича момъка, толкова право има и втората. Погрѣшката не е въ това, че дветѣ моми го обичатъ, но въ мисълта, която и дветѣ държатъ въ ума си, всѣка да го привлѣче къмъ себе си. Това е невъзможно. Нито момата може да привлѣче момъка къмъ себе си, нито момъкътъ — момата. Причината за това е проста: момата и момъкътъ излизатъ отъ единъ общъ центъръ — тѣхниятъ господарь, който разполага и съ двамата. Никой човѣкъ не е господарь на себе си, нито на своята сждба. Мислите ли, че човѣкъ е господарь на сждбата си, вие сте на кривъ пѣтъ. Човѣкъ само отчасти е господарь на сждбата си, но не напълно. Колко време трае обичьта между пиленцата или агънцата? Ако две пиленца или агънца се обикнатъ, и следъ нѣколко деня дойде господарьтъ имъ, хване едното отъ тѣхъ, туря ножа на врата му и го занася въ дома си; останалото започва да плаче, да вика подиръ другарчето си. На другия день още дохожда господарьтъ съ ножа въ ржка и решава и неговата сждба.

Ще кажете, че това е противоречие. Може да е противоречие, но каквото и да се говори за противоречията, все пакъ хората се питатъ, защо сжществуватъ тѣ. Не е важно, защо сжществуватъ; важно е, хората да не си създаватъ взаимно противоречия и, ако сж си създали вече, какъ да ги изправятъ. Противоречията трѣбва да се съясняватъ на-

учно. Днесъ повечето хора страдатъ, защото нѣматъ нужднитѣ знания. Чувате нѣкои да изнася известни факти, но не знае дълбоки-тѣ причини, които произвеждатъ явленията. Тѣ изнасягъ природнитѣ закони, разискватъ върху тѣхъ, но разпокжсано. И, възъ основа на нѣколко факти и закони тѣ създаватъ научни теории. Едно е нужно при изучаване на явленията и законитѣ, на които тѣ се подчиняватъ — да се свързватъ всички явления. Като се изучава едно явление отъ физическия свѣтъ, трѣбва да се пренесе и въ духовния, и въ умствения свѣтъ; не се ли прави тази връзка, явява се една разпокжсаностъ, при която сѣществуватъ празнини, както въ науката, така и въ философията. Отдѣлнитѣ явления, закони и принципи не разрешаватъ въпроситѣ. Запримѣръ, не е достатъчно да констатираме факта, че двама души не живѣятъ добре. Важно е, защо не могатъ да живѣятъ. Като проследите условията, при които се намиратъ, виждате, че единиятъ живѣе въ рѣдка срѣда, а другиятъ — въ гжста. Невъзможно е да заставите рибата да живѣе заедно съ кокошката. Рибата живѣе въ водата, а кокошката — въ въздуха; рибата плава, а кокошката ходи по земята. Рибата може да дойде до брѣга на езерото, да си подаде главата за моментъ, да поприказва съ кокошката, но нито кокошката може да влѣзе въ водата, нито рибата да излѣзе на брѣга.

Днесъ всички говорятъ за любовта, търсятъ я, но щомъ я намѣрятъ, оплакватъ се отъ нея. Защо се оплакватъ отъ любовта?—Противоречия имало въ нея. Много естествено. Когато се срѣщатъ две сжщества отъ различни срѣди и се обикнатъ, непременно ще се натъкнатъ на противоречия. Каква любовъ сжществува между рибата и кокошката? Рибата обича по единъ начинъ, кокошката — по другъ. Тѣ нѣматъ допирни точки помежду си. Това е все едно да говоримъ за ангелска и човѣшка любовъ. Ангелътъ обича по единъ начинъ, а човѣкъ — по другъ. За да се разбератъ въ любовта си, тѣ трѣбва да живѣятъ въ единъ и сжщъ свѣтъ. Въ сжщностъ, това е невъзможно: нито ангелътъ може да живѣе на земята, нито човѣкъ — въ ангелския свѣтъ. Това внася разногласие въ любовта имъ. Когато говоримъ за любовта, ние имаме предъ видъ сжщества, които живѣятъ въ единъ свѣтъ и се разбиратъ. Между тѣхъ не сжществуватъ никакви недоразумения. Затова е казано, че любовта изключва всѣкакви противоречия.

Докато е на земята, човѣкъ неизбежно минава презъ противоречия. Той е слѣзълъ на физическия, или материалния свѣтъ, който не е толкова устойчивъ, както се вижда при видно. Материята, отъ която е създаденъ физическиятъ свѣтъ, сама по себе си, е неустойчива, минава презъ четири състояния: отъ твърдо въ течено, отъ течено въ въздухообразно

и отъ въздухообразно въ свѣтлинно. Както физическата материя минава отъ едно агрегатно състояние въ друго, така се мѣни и материята на чувствата. Казваме, че имаме твърди чувства, течни, въздухообразни и свѣтлинни. Всѣки видъ чувства се подчинява на особени закони, но между всички закони има съгласие. Сцѣплението между частицитѣ на твърдата материя е голѣмо, затова тя е неподвижна, устойчива и не може да се мѣсти. Въ течнитѣ тѣла сцѣплението е по-слабо, а въ въздухообразнитѣ — още по-слабо. Тази е причината, дето течнитѣ тѣла сж подвижни и лесно се преливатъ отъ единъ сждъ въ другъ. Въздухообразнитѣ пѣкъ сж толкова подвижни, че частицитѣ имъ лесно се разпрѣсватъ и не могатъ да се държатъ въ отворени сждове. Въпрѣки различието между разнитѣ видове материя, при известни условия тѣ минаватъ отъ едно състояние въ друго. Ето защо, когато се натѣкне на твърдо чувство въ себе си, човѣкъ трѣбва да познава законитѣ за превръщане или трансформиране на енергиитѣ: твърдото чувство може да се превърне въ течно, въ въздухообразно и най-последъ въ свѣтлинно. Промѣни ставатъ съ всички видове материя. Отъ човѣка се иска да знае, какъ и кога да превръща материята, изразена въ мисли, чувства и постѣпки.

Това сж научни положения, които всѣки трѣбва да знае, за да може да се освободи отъ противоречията, въ които изпада. Безъ

да знае законитѣ за превръщане на енергии-
тѣ, човѣкъ не може да помогне нито на се-
бе си, нито на другитѣ. Докато не измѣните
и оправите своя животъ, по никой начинъ
не можете да помагате на другитѣ. Англича-
нитѣ сж правили опита да измѣнятъ живота
на индийцитѣ, по всѣкога излизали безрезул-
татни. Тѣ взимали индийци въ Лондонъ, дава-
ли имъ гимназиално и университетско обра-
зование, но щомъ се връщали въ Индия, за-
живѣвали по старъ начинъ, както живѣли ба-
щитѣ имъ. Външното образование и възпита-
ние не сж въ състояние да измѣнятъ човѣка.
Правили опити съ коне, да ги учатъ да смѣ-
татъ и донѣкжде сж успѣли. Нѣкои коне се
научвали да броятъ, даже да изваждатъ квад-
ратенъ коренъ отъ нѣкои числа, но щомъ се
намирали между своитѣ, забравяли математи-
ката. Можете ли да накарате коня да върва
въ Бога? Преди всичко, той нѣма религиозно
чувство. Въ сжщото положение ще се намѣ-
рите и съ човѣка, ако религиозното чувство
въ него не е развито, а вие искате да го
направите религиозенъ. Казватъ, че не е мжч-
но да се моли човѣкъ. Ще вдигне ржцетѣ и
очитѣ си нагоре, и молитвата е свършена. Ще
излѣзе, че Богъ е само горе. Какъ ще се
молишъ, ако си вързанъ съ краката за едно
дърво, а главата ти виси надолу? Ще се мо-
лишъ ли при това положение? Ще се молишъ,
разбира се, макаръ че погледътъ и главата
ти сж надолу. Значи, не е важно външното

положение и външната срѣда; важно е вътрешното разположение на човѣка за молитва. Най-естественото положение за молитва е да затворишъ очитѣ си и да се вгълъбишъ въ себе си. Да насочишъ погледа си нагоре, това значи, да отправишъ мисълта си въ умствения свѣтъ, следъ това да слѣзешъ въ сърдцето си, а оттамъ да отидешъ въ душата и въ духа си. Посоката „оа“ означава умствения свѣтъ въ човѣка, „ос“ — сърдечния свѣтъ, „ов“ свѣтътъ на душата и „од“ — свѣтътъ на духа. Тѣзи свѣтове иматъ допирни точки помежду си. Първата и най-важна допирна точка е центърътъ „о“, дето всички се сливатъ и отдето черпятъ своитѣ жизнени сили.

Сегашнитѣ хора нѣматъ ясна представа за свѣта, създаденъ отъ Бога, поради което често изпадатъ въ вътрешни смущения и безпокойства. Плаши ги мисълта, какво ще стане съ тѣхъ. Ако обичатъ нѣкого или ги обичатъ, страхуватъ се да не изгубятъ любовта си. Единъ човѣкъ може да те обича толкова, колкото той самъ обича Бога. При това, той ще те познава дотолкова, доколкото ти познавашъ Бога. Той е готовъ да се жертвува за тебе, ако ти се жертвувашъ за Бога. Устойчивостта и постоянството въ любовта на другитѣ къмъ васъ зависи отъ вашата любов къмъ Бога. Любовта ви къмъ Бога опредѣля любовта на ближнитѣ ви къмъ васъ. Сигурността на живота ви се опредѣля сжщо така отъ вашата любов къмъ Бога и отъ Него-

вата любовъ къмъ васъ. Любовта е единствената сила, която регулира нѣщата. Трѣбва ли следъ това да питате, защо е нужно да вѣрвате въ Бога и да Го обичате? Нѣкои мислятъ, че, за да вѣрватъ въ Бога и да Го обичатъ, трѣбва първо да Го познаватъ, да Го видятъ. Това е невъзможно. Той е безграниченъ, всеобемащъ, изпълва цѣлата вселена. За да Го видишъ, трѣбва да Го ограничишъ, а това е невъзможно. Той самъ се ограничава, смалява се, става толкова малъкъ, че никой не може да Го види. Обичайте Бога, вѣрвайте въ Него, после ще Го познаете. Детето първо обиква майка си и баща си, после започва да ги познава, да се разговаря съ тяхъ. Нѣкои си представятъ Бога като човѣкъ, подобенъ на тяхния баща. Отчасти това е вѣрно. Има бащи на земята, които донѣкъде могатъ да се уподобятъ на Невесния Баща, но повечето се измѣнили, отклонили сж се отъ правия пътъ.

Единъ въпросъ, върху който най-много се е говорило и продължава да се говори, е любовта. Въпрѣки това, тя и до днесъ още остава неразбрана. Нѣкои смѣсватъ любовта съ чувствата, други — съ вътрешната сила и потикъ, трети — съ благороднитъ прояви и т. н. Любовта събужда чувствата, мислитъ, благороднитъ прояви, силата и потицитъ въ човѣка, но тя не е нито чувство, нито мисль, нито благородна проява, нито сила. Тя е извънъ всички видими и невидими нѣща. Тя е нѣщо необятно, невидимо, неограничено, затова оста-

ва неразбрана. Тя минава и заминава край хората, вижда, че плачатъ и се радватъ, но не се спира да скърби и да се радва заедно съ тяхъ, и да ги утешава. Тя знае причинитъ за радоститъ и скърбитъ на хората. Вижда, че една майка плаче за умрѣлото си дете. Тя погледне къмъ нея, нищо не казва, но изпраща друго дете, подобно на първото. Ако ѝ взематъ и второто, изпраща ѝ трето. Любовта може да даде на майката, колкото деца иска. Колко деца има рибата? — Стотици хиляди. Хората ядатъ децата на рибата, безъ тя да забележи, колко липсватъ. Тя не знае броя имъ, нито ги познава и различава едно отъ друго. Хората, които минаватъ за паметливи, не боравятъ съ много думи въ речъта си. Направете опитъ, да видите, съ колко думи си служите въ говоримата и въ писмената речъ. Обикновенитъ хора си служатъ най-много съ четири хиляди думи, а писателитъ — съ около петъ, шестъ, седемъ до осемъ хиляди думи. Милтонъ си служилъ съ 8—10 хиляди думи. Шекспиръ — съ 15 хиляди. Даже англичанитъ, като четатъ Шекспиръ, служатъ си съ речникъ — не знаятъ всички думи.

Какъ обогатява човѣкъ речъта си? — Съ учене, съ умствена и духовна работа. Който не обича да учи, да работи, оправдава се съ отслабване на зрението си. Отъ какво отслабватъ очитъ? Отъ неправиленъ животъ, отъ неправилни мисли, чувства и постъпки. За да усили зрението си, човѣкъ трѣбва да подобри

мислитъ и чувствата си не по външенъ, но по вътрешенъ, духовенъ начинъ. Когато мислитъ, чувствата и постъпките на човъка сж чисти, той не се страхува, не се тревожи и безпокои. Каквито болести да дойдатъ, той остава неуязвимъ. И да заболѣе, болестъта ще мине и замине, не оставя никакви следи. Коя е причината за това? — Чистата кръвъ.

Следователно, за да издържате на болести и страдания, да се справяте лесно съ противоречията си, изчистете мислитъ, чувствата и постъпките си. Това е тъй наречената вътрешна чистота. Който има тази чистота въ себе си, кръвта му е чиста. Здравето, силата и разположението на човъка се дължатъ на чистата кръвъ. Въ това отношение сж правени много опити. Вкарвани сж холерни бацили въ човъкъ съ чиста кръвъ, но той не заболѣлъ. Вътрешната чистота прави човъка привлѣкателенъ. Нѣма ли тази чистота, той отблъсва хората. Чистиятъ човъкъ създава около себе си приятна, здравословна атмосфера, която привлича хората. Нечистиятъ нѣма такава аура и отблъсва окръжаващитъ. Благоприятната атмосфера се дължи по нѣкога на чистотата на мислитъ, по нѣкога — на чистотата на чувствата. Затова, ако погледнете човъка съ окото на ясновидеца, ще забележите около главата му свѣтло сияние, или ще усѣтите приятна, мека топлина около него. Значи, причината за здравето и разположението на човъка се крие въ самия него. Който живѣе споредъ

законитѣ на Бога, той всѣкога се радва на добро здраве и бодъръ духъ. Такъвъ човѣкъ има малко противоречия. Не живѣе ли споредъ великитѣ закони на Битието, той е недоволенъ отъ себе си, отъ близкитѣ си и, вмѣсто да се справи съ мжнотиитѣ и противоречията си, повече се обърква. Всѣки иска да излѣзе отъ дисхармонията въ живота, но не знае какъ. Той е свързанъ съ хиляди поколѣния преди него, които сж грѣшили и предавали своитѣ погрѣшки на бждещитѣ поколѣния. Ето защо, за да изправи погрѣшкитѣ си, човѣкъ трѣбва да надникне въ миналото, дето се криятъ, както добритѣ и положителни чѣрти, така и отрицателнитѣ. Като работи съзнателно върху себе си, човѣкъ работи и върху ония, съ които е свързанъ. Като изправя себе си, той изправя и своитѣ близки. Запримѣръ, въ миналото човѣкъ е работилъ много за развиване на личнитѣ си чувства. Днесъ тѣ сж спѣнка при духовното му развитие. Ако не може да се справи съ тѣхъ, човѣкъ започва да страда и мисли, че хората не го уважаватъ, не му се кланятъ, не го зачитатъ. Бжди изворъ, всички ще те уважаватъ и почитатъ. Да бждешъ изворъ, това значи, да давашъ. Давайте на хората отъ богатството на своя умъ, на своето сърдце, на своята душа и тѣ ще ви обичатъ, ще ви бждатъ близки. Бждете проводници на Божиитѣ блага и енергии, за да ви търсятъ и почитатъ. Всѣки се нуж-

дае отъ нѣщо Като задоволите нуждитъ му, той ще ви обича.

Хрситосъ казва: „Любете враговетъ си.“ На този зовъ всички възразяватъ: Невъзможно е човѣкъ да люби врага си. Какъ ще любите онзи, който ти е причинилъ страдания и пакости? Когато обичате онѣзи, които ви обичатъ, и ви правятъ добро, това е естествено; но да обичате онѣзи, които не ви обичатъ и ви причиняватъ злини, е неестествено. Така е за хората, но не и за Христа, човѣкътъ на любовта. Когато ходите по улицитъ и се каляте, бързате да изчистите обувката и дрехитъ си, за да не внесете калъта въжси. Обаче, отъ сжщата калъ растенията вадятъ хранителни вещества, обработватъ ги и даватъ сладки плодове и хранителни продукти. Растенията заравятъ главитъ си въ черната земя и се ползватъ отъ нея. Тѣ намиратъ въ земята това, което хората не виждатъ и не знаятъ, какъ да го използватъ. Растенията стоятъ съ години заровени въ земята и тихо, спокойно работятъ. Ние виждаме едно дърво, окичено съ сладки, зрѣли плодове, но какъ сж станали тѣзи плодове, не мислимъ за това

Срѣщате единъ пѣвецъ, възхищавате се отъ гласа му и пожелавате, и вие да имате такъвъ гласъ. Срѣщате богатъ човѣкъ, пожелавате и вие да бждете богати. Добро е желанието ви да имате хубавъ гласъ, да сте богати, но запитайте се, какъ е постигнато

това. Всѣка дарба, всѣка способностъ е резултатъ отъ взаимната работа на човѣшкия умъ, човѣшкото сърдце, човѣшката душа и човѣшкия духъ. Тѣ сж работили въ съгласие, въ единство, и днесъ човѣкъ се радва на своитѣ плодове. Лесно е да се каже, че нѣкой има силенъ духъ, широка душа, свѣтълъ умъ и благородно сърдце, но какъ ги е координиралъ, какъ е работилъ, не знаете. При това, трѣбва да знаете, кжде се проявява силата на духа, на душата, на ума и на сърдцето.

Работете съзнателно върху себе си и не се страхувайте, че черната земя ще ви окаля и опетни; не се страхувайте и отъ нечистия въздухъ; не се страхувайте и отъ нечистата вода. Отъ черната земя излизатъ сладки плодове. Ако нѣма абсолютно чистъ въздухъ, приемоте и нечистия. По-добре е да приемоте нечистъ въздухъ, отколкото да живѣете безъ въздухъ. Той все ще ви даде нѣщо. Като влѣзе въ дробовѣтъ ви, той ще се пречисти. Ако нѣма никаква вода, ще приемоте и нечистата. Водата е проводникъ на живота. Съ други думи казано: Не бѣгайте отъ хората, не ги дѣлете на лоши и на добри. Хората представятъ черната земя, отъ която излизатъ всички храни и плодове. Водата представя човѣшкитѣ чувства, а въздухътъ — човѣшкитѣ мисли. Не се страхувайте отъ чувствата и мислитѣ на хората. И да има нѣщо нечисто въ тѣхъ, тѣ носятъ известно богатство въ себе си. Учете се да тран-

сформирате нѣщата, да отдѣляте чистото отъ нечистото. Не гледайте на човѣка като на грѣшникъ. Вие туряте черни очила на очитѣ си и виждате нѣщата черни. Много естествено. Каквито очила туряте на очитѣ си, такива ще виждате предметитѣ. Помнете: противоречията въ живота произлизатъ отъ недоимъка, а не отъ изобилието. Дойде ли изобилието, противоречията изчезватъ.

Като се проповѣдва на хората да се обичатъ, да иматъ любовъ помежду си, ние разбираме, да отворятъ широко сърдцата си и да даватъ. Който има широко сърдце, дава еднакво на всички. Той знае, че това, което е право за него, право е и за другитѣ. Какво виждаме днесъ? Вълкътъ напада овцетѣ и затова го преследватъ, убиватъ го. Защо? — Нѣмалъ право да яде овце. Човѣкъ коли овцетѣ и ги яде, но ималъ право. Кой му далъ това право? Ще кажете, че Господъ му е далъ правото да разполага съ всички животни. Ето какъ разбираме ние даденото право. Богъ живѣе въ всички същества и, чрезъ закона на жертвата, позволява на едни да се жертвуватъ за други. Значи, позволено е на овцата да се жертвува, но само за онзи, който придобие нейнитѣ качества — крогостъ и смирение. Следователно, позволено е на вълка да яде овце, но ако стане като тѣхъ. Остане ли си пакъ вълкъ, не му е позволено. Позволено е на човѣка да яде риба, ако придобие чистотата на рибата: не я ли придобие, не му е позволено. Позволено е

на човѣка да придобива богатство, знание и сила, но ако частъ отъ придобититѣ блага дава на ближнитѣ си. Задържа ли всичко за себе си, тѣзи блага не сж отъ Бога. Нѣма да се мине много време, той ще ги изгуби. Човѣшкитѣ блага и придобивки сж временни, а Божиитѣ — вѣчни. Богъ дава блага на човѣка само тогава, когато е готовъ да ги сподѣли съ своитѣ ближни.

Всички търсятъ любовта, но като ви каже нѣкой, че ви обича, не вѣрвате въ любовта му. Защо не вѣрвате? Не е ли по-добре да вѣрвате въ любовта? Ще кажете, че днесъ ви обича, но утре ще се отрече отъ васъ. Оставете го, самъ да се изпита. Вѣрвайте, че въ дадения моментъ въ него има поне единъ, който ви обича. По-добре ли е да каже, че не ви обича? Понѣкога е по-добре, вълкътъ да не обича овцата. Кога вълкътъ не обича овцата? Когато е болна. Той я побутне тукъ-тамъ, помирише я и казва: Оставямъ те свободна. Като оздравѣешъ, пакъ ще те посетя. Сжщото се отнася и до човѣшката любовъ. Добре е понѣкога да не ви обичатъ хората — ще бждете живи. Обикне ли ви нѣкой, непременно ще ви изяде. Страшно е, когато жената обикне мъжа, или мъжътъ — жената. Ако мъжътъ работи нѣкъде, цѣлиятъ день е като замаянъ. И жената се обърква отъ любовта на мъжа. Любовъ, която обърква и замотава хората, е човѣшка, користолюбива. Стремете се къмъ онази любовъ, която

повдига човѣка и го разширява. Тя внася миръ и спокойствие въ човѣшката душа. При тази любовъ човѣшкото сърдце се отваря за всички хора, не само за едного. Обикнете Онзи, Който отваря сърдцето ви за всички хора, Който ви дава потикъ къмъ всичко разумно, велико и благородно.

Каквито сж законигѣ при яденето, такива сж и при любовта. Наблюдавайте, какъ яде гладниятъ и какъ — ситиятъ. Когато яде гладниятъ, приятно ти е да го гледашъ и въ тебе се явява желание да ядешъ. Всички движения на устата и на лицето му сж хармонични. Той хваща и огъва хлѣба съ красиви и хармонични движения. Когато ситиятъ яде, въ него се забелязва недоволство: яденето не било достатъчно осолено, маслото било малко, хлѣбътъ не билъ прѣсенъ. Лицето му е навжсено, веждитѣ — свити. Движенията му сж неправилни и дисхармонични. На сжщото основание, казвамъ : Когато любовта влѣзе въ душата на човѣка, цѣлиятъ свѣтъ приема за него другъ изгледъ. Дето погледне, всичко му се усмихва. Цѣлата природа се радва и весели съ него. Това е човѣкътъ, който гладува и жадува за любовта. Не гладува ли вътрешно за любовта, колкото и да говори за нея, човѣкъ е все недоволенъ. Каквото благо и да получи, ще намѣри, че нѣщо му липсва. Цѣлата природа, цѣлиятъ свѣтъ сж затворени за него.

Казватъ, че любовта била неразбрана, но има нѣщо разбрано въ нея. Кои нѣща наричаме разбрани? Които сж въ съгласие съ духа, съ душата, съ ума и съ сърдцето на човѣка. Като влѣзете въ връзка съ разбранитѣ нѣща, тѣ ще ви дадатъ нуждната свѣтлина, да разберете неразбранитѣ.

Сегашнитѣ хора се нуждаятъ отъ ново знание, да прилагатъ любовта правилно. Това подразбира, да се отнасятъ еднакво и къмъ стари, и къмъ млади. Обичайте и старата баба, както младата мома. Старата баба се е маскирала, не виждате красивото ѝ лице, но тя има по-голъми опитности и знания отъ младата мома. Ще дойде день, когато ще хвърли маската си и тогава ще видите, какво богатство носи тя въ себе си.

Като ученици на живота, стремете се да реализирате идеала, който новото учение поставя като задача на всички. Той се изразява съ една дума — служене на Бога съ духа, съ душата, съ умъ и съ сърдцето. Не отлагайте изпититѣ си за онзи свѣтъ. Тукъ трѣбва да ги издържите. Ако не ги издържите и отидете на онзи свѣтъ, веднага ще ви върнатъ назадъ. На онзи свѣтъ не е позволено да се правятъ погрѣшки. Който направи една погрѣшка, връщатъ го на земята да я изправи. Престане ли да прави погрѣшки, човѣкъ може да остане тамъ. Който поправя погрѣшкитѣ си и не прави нови, той е добъръ пѣвецъ; който пра-

ви погрѣшки и не ги исправя, всѣкога го освиркватъ; онзи, който не прави вече погрѣшки, на него ржкоплѣскаатъ.

— Това е животъ вѣченъ, да позная Тебе Единнаго, Истиннаго Бога и Христа, Когото си проводилъ.

•

17. Беседа отъ Учителя, държана на 17. септемврий, 1941 г. 5 ч. с. София. — Изгрѣвъ.

Красивото въ живота

Размишление.

Чете се темата върху „прилежението“.

За следния път напишете десетъ думи съ различно значение; всѣка дума да започва съ различна буква.

Къмъ кой свѣтъ се отнася прилежанието: къмъ физическия, духовния или умствения? Въ кой свѣтъ човѣкъ най-много прилежава? Въ физическия, при яденето. Човѣкъ би извършилъ чудеса, ако въ всички свѣтове прилежава така, както при яденето. И животнитѣ проявяватъ най-голъмо прилежание въ яденето. Искате ли да намѣрите прилежанието, търсете го въ глада. При глада то стои всѣкога на постъ, като войникъ. Въ това отношение, гладътъ е генералъ, който заповѣдва на прилежанието. По съдържание и смисълъ, и думитѣ иматъ чинъ, както военнитѣ. Нѣкои думи сж прости войници, а други — офицери отъ различни чинове, докато дойдете до генерала. Всѣка дума има специфиченъ характеръ, споредъ службата и предназначението си. Запримѣръ, нѣкои думи сж крайно егостични, понеже служатъ само на единъ човѣкъ. Други сж по-широки, по-любовеобилни, защото сж въ услуга на цѣло общество; тре-

ти пъкъ иматъ Божественъ произходъ и характеръ, защото сж въ услуга на цѣлото човѣчество. Думитѣ иматъ и двоякъ смисълъ. Казваме, заprimѣръ, че подъ думата светия разбираме човѣкъ, който свѣти, носи свѣтлина на другитѣ. Светия ли е този, който носи запалена свѣщъ? Той може да носи свѣщъта, за да намѣри предмета, който е изгубилъ. Сжщевременно, той носи свѣщъ и да освѣтява пѣтя на заблудилия се пѣтникъ.

Прилежанието, като сила, има три посоки на движение: нагоре, надолу и хоризонтално. Въ кое отъ тритѣ посоки то е най-силно? Казвате за нѣкого, че е прилеженъ, но какъ се проявява прилежанието му, не знаете — не правите анализъ. Казвате за другъ, че е ученъ, че знае много, но въ какво се заключава неговата ученость, пакъ не знаете. Много нѣща знае човѣкъ, но не може да се ползува отъ знанието си. Истинско знание е това, което може да се използва при всѣки даденъ случай. Заprimѣръ, намирашъ се въ нѣкаква мѣнотия — ще си помогнешъ съ знанието. Не можешъ ли да си помогнешъ, знанието ти не е на мѣсто. Какво знание е това, което не може да ти помогне въ време на мѣнотии и изпитания? Какво добро е това, което не може да ти помогне въ трудни моменти? Сжщото можемъ да кажемъ и за злото.

Когато се говори за злото, хората иматъ особена представа за него. Тѣ го разглеждатъ като отрицателна сила, която руши. Това не

значи, че злото нѣма приложение. Когато скулпторътъ чука камънитѣ, да извае отъ тѣхъ една красива статуя, зло ли върши той? За камънитѣ е зло, но за него е добро. Значи, не всѣкога злото е зло. Не всѣкога правото върви по права линия. Казваме, че право е онова, което не ощетява никого. Пжтьтъ на правото е правата линия. Какъвъ е пжтьтъ на извора или на рѣката? Водата обикновено криволичи, но пжтьтъ ѝ е строго опредѣленъ. Тя има една цель — да се влѣе въ морето. Отъ това гледище, рѣката, както и да криволичи, върви въ правъ пжтъ, защото отива къмъ морето. Кой човѣкъ е по-силенъ, който криволичи, или който върви по права линия? Представете си, че една рѣка тече и среща на пжтя си голѣма канара. Какво трѣбва да направи? — Или да пробие канарата, или да я обиколи. Ако започне да я пробива, трѣбва да спре движението си — това е невъзможно. Нищо друго не ѝ остава, освенъ да обиколи канарата. Рѣката внимателно ще ѝ се извини и ще я обиколи — ще се отбие отъ пжтя си. Въ случая, рѣката е по-слаба отъ канарата, затова тя ѝ се извинява. Ако бѣше по-силна, рѣката щѣше да я отнесе, безъ никакво извинение, и да продължи пжтя си. Ако слабиятъ не се извини и не се отбие отъ пжтя си, главата му ще се прѣсне въ силния. Обикновено слабиятъ обикаля, отбива се отъ пжтя си и криволичи, а силниятъ, или стои на едно мѣсто, или върви по права линия.

Мнозина искатъ да бждатъ силни. Като канари ли искатъ да бждатъ силни? Ако сте силни като канари, ще стоите на едно мѣсто и ще отбивате хората отъ пжтя имъ. Какво особено може да направи онзи, който е силенъ, като канара? Нищо особено. Привидно водата е слаба, обикаля, лжкатуши, но много полезни работи върши. Понѣкога върши и пакосги, но повече добри работи прави. Отъ човѣшко гледище, водата върши пакосги, но, отъ гледище на природата, тя върши работа, която отговаря на свойствата и способноститѣ ѝ.

Съвременнитѣ хора лесно се подаватъ на отрицателни влияния, и отъ най-малката отрицателна мисль произлизатъ лоши послѣствия. Запримѣръ, срещне ви нѣкой и казва: *Защо си толкова пожълтълъ?* Да не си боленъ нѣщо? *Щомъ* чуete думата „болестъ“, вие настрѣхвате, започвате да мислите, че наистина сте боленъ. Чудно нѣщо, минавате за учени хора, а не можете да си въздействувате, да се противопоставите на едно внушение. *Защо ви плаши жълтиятъ цвѣтъ?* Той е цвѣтъ на мисльта, на човѣшката интелигентностъ. Вие свързвате жълтия цвѣтъ съ болезненото състояние на човѣка. *Защо се страхувате отъ болеститѣ?* Тѣ сж професори, които преподаватъ уроци на болния. Докато лежи, болниятъ учи преподаденитѣ уроци. Чрезъ болестта той придобива нѣщо ценно: ако е билъ непослушенъ, започва да слуша, подчинява се на лѣкарскитѣ съвети. Лѣкарътъ

му казва да се обърне на лѣвата страна, и той се обръща. После на дѣсната—веднага се обръща. Особено мнение не се чува вече отъ устата му. Даватъ му капки, хапове, той ги пие съ вѣра и на опредѣленото време. Ако е билъ грубъ, сега става мекъ, внимателенъ къмъ всички, благодари за грижитѣ, които полагатъ за него. Близкитѣ му го гледатъ, радватъ се, че изпълнява съветитѣ на лѣкаря. Болниятъ е ученъ човѣкъ, лежи въ леглото си, но съ мисълта работи, копае, иска да извади нѣщо ценно отъ болестта И най-после, когато болестта му се превърне въ радостъ, той оздравява

И тъй, гледайте на болеститѣ като на уроци, въ които се крие нѣщо ценно, нѣкакво богатство. Щомъ намѣри богатството, болниятъ оздравява, т. е. минава въ по-горенъ класъ. Докато не намѣри скжпоценния камѣкъ въ болестта, болниятъ лежи и пѣшка. Значи, при всѣко минаване отъ единъ класъ въ другъ, човѣкъ боледува. Презъ много изпити трѣбва да мине той, за да свърши училището на земята. Сжщото става и въ живота. Преди да влѣзе въ живота, ученикътъ минава отъ едно училище въ друго, докато най-после дойде до университета. Предъ всѣки изпитъ той трепери, да не го скжсатъ. Отде произлиза думата „скжсване“? Конецътъ се кжса, но какъ ще скжсашъ ученика? Значи, той е билъ вързанъ съ нѣщо. Съ какво? Съ мързела. Оттукъ вадимъ следното заключение:

учителтъ кжса само онзи ученикъ, който е вързанъ за мързела. Щомъ е така, ученикътъ трѣбва да благодари на учителя си, че го освобождава отъ мързела.

Като ученици на живота, вие трѣбва да правите върни преводи, да влагате въ думитѣ такова съдържание, каквото сж имали първоначално, въ първичния езикъ. Запримѣрь, при обикновеното статично смѣтане, ние казваме, че единицата е най-малкото число, а 2, 3, 4, 5, 6, и т. н. сж по-голѣми отъ нея. Обаче, отъ гледище на динамичната, жива математика, не е така. Най-голѣмото число е единицата, следъ това двойката, тройката и т. н. И тогава, извършвамъ действието изваждане по следния начинъ: $2-3=1$ При обикновеното изваждане е обратно: $3-2=1$. Числото две е майката, три е детето. Значи, детето излиза отъ майката, а не майката отъ детето. Като действия отъ различни свѣтове и отъ различенъ порядъкъ, и $3-2$ е върно, и $2-3$ е върно. Човѣкъ трѣбва да знае, въ кой свѣтъ и въ кой порядъкъ на нѣщата се намира. Ако имате три царевични зрънца, ще видите, че по външенъ видъ тѣ си приличатъ, но по тегло и по съдържание всѣко зърно има по нѣщо особено, различно отъ другитѣ. Разнообразието е отличителна чѣрта на природата — и въ най-малкитѣ си форми тя внася нѣщо ново, особено, което ги отличава отъ подобнитѣ имъ.

Като изучавате човѣка външно, ще видите, че дветѣ му половини — лѣвата и дѣсната се различаватъ. Това различие сжествува въ очитѣ, въ ушитѣ, въ ноздритѣ, въ устнитѣ, въ ржцетѣ, въ краката. Едното око е положително, другото — отрицателно; едната ржка е положителна, другата — отрицателна; единиятъ кракъ е положителенъ, другиятъ — отрицателенъ. Значи, човѣкъ е съставенъ отъ плюсове и минуси, които взаимно се регулиратъ. Положителното дава, а отрицателното взима. Плюсътъ показва, че имашъ да давашъ, а минусътъ — имашъ да взимашъ. Като вземе нѣщо, човѣкъ трѣбва да дава. Не може постоянно да се взима, или постоянно да се дава — смѣна трѣбва да става. Който е давалъ, ще взима; който е взималъ, ще дава. Който се е натоварилъ, трѣбва да даде частъ отъ товара си на онзи, който нищо нѣма. Щомъ се облекчи, отново ще взима. Въ това отношение гладътъ играе важна роля въ живота. Докато не гладува, човѣкъ не яде; щомъ не яде, той не взима никаква храна и не я обработва. Храната, като материя, трѣбва да се обработва, да се превърне отъ по-низко въ по-високо състояние.

Кой процесъ се е явилъ по-рано: даването или взимането? — Даването. Природата е дала първа, а следъ нея всички сжества. Значи, първиятъ процесъ е даването, а вториятъ — вземането. Тройката, т. е. детето взима отъ майката, отъ двойката. Имаме процеса 2—3.

Така е въ динамичния свѣтъ, а не въ стагичния. Това показва, че ние живѣемъ въ относителенъ свѣтъ, въ който нѣщата сж вѣрни по отношение на едно положение, а невѣрни — по отношение на друго. Благодарение на относителността на нѣщата, не може да се говори за абсолютни величини, за абсолютна истина.

Сществува една реалностъ въ свѣта, която нито се доказва, нито се отрича. Съ нея не може да се работи, понеже е мѣрка на нѣщата. Обаче, дойдете ли до работата, ще започнете съ това, което отричате и доказвате. Нѣкой отрича истината. Защо? — Защото допуска лъжата. И лъжата има своето мѣсто въ природата, като полносъ на истината. Истината показва пжтя къмъ лъжата; лъжата показва пжтя къмъ истината. Като възприемете истината, виждате, съ какви невѣрни понятия, криви разбирания живѣе човѣкъ. Загова казваме, че човѣкъ трѣбва да чисти речъта си, да се освобождава отъ лъжливитѣ и криви понятия, които е наследилъ отъ далечното минало. Нѣкой казва, че има кжща, ниви, имоти, че е богатъ. Въ сжщностъ, негова ли е кжщата, негови ли сж нивитѣ? Кжщата му е направена отъ материалитѣ на природата; нивата сжщо принадлежи на природата. Той взелъ всичко отъ природата и казва, че е негова собственостъ. Човѣкъ се е оплелъ въ своитѣ понятия, объркалъ се е и следъ това, самъ не знае, кое е истина и кое не е. Нѣкой погледне

къмъ слънцето и казва, че видѣлъ слънцето. Нищо не е видѣлъ. Това, което си видѣлъ, е микроскопическа частъ отъ слънцето. Нѣкой видѣлъ Бога. Нищо не е видѣлъ. Това, което виждаме, е само творение на Бога, но не и самиятъ Богъ. Който се домогне до крайчеца на истината, вижда, колко малко нѣща знае. Радвайте се, че имате малко знания, за да можете да учите. Ако нѣкой знае повече, ще дава. Значи, ако знаешъ малко, ще взимашъ; ако знаешъ много, ще давашъ. Като взима оттукъ-оттамъ, човѣкъ забогатява. А щомъ забогатѣе, той трѣбва да дава.

Помнете: Истината дава, лъжата взима. Когато Ева вкуси отъ забранения плодъ, веднага се роди лъжата. Щомъ вземешъ нѣщо безъ позволение, лъжата иде. Ева мислѣше, че, като яде отъ забранения плодъ, всичко ще научи. Това бѣше първата лъжа. Не само че тя нищо не научи, но изгуби и това, което знаеше. Който мисли, че, като се роди, ще научи всичко, той се самоизлѣгва. Като дойдешъ на земята, можешъ да станешъ и царъ, но единъ день ще те детрониратъ. Ако си виденъ ученъ, единъ день ще изгубишъ знанието си. Това не трѣбва да ви обезсърчава. Радвайте се, че като минавате отъ едно положение въ друго, все ще научите нѣщо. Радвайте се на малкитъ придобивки, а не на голѣмитъ.

Кой е изходниятъ пжтъ? Какъ може да се освободи човѣкъ отъ лъжата? — Като я впрегне на работа. Ученъ човѣкъ е този, който

знае какъ да впрегне лъжата на работа. Разуменъ човѣкъ е този, който се учи отъ истината. Тя му говори на особенъ езикъ, свършено различенъ отъ човѣшкия. Чрезъ истината човѣкъ придобива прави възгледи за живота и за смъртта. Той знае вече, че формата, въ която се е облѣкълъ, като мъжъ, жена или дете, е временна. Съ нея той може да разполага най-много 120 години. Щомъ свърши работата си на земята, човѣкъ напуска формата, въ която е живѣлъ, и отива въ другъ свѣтъ, както младежитѣ отиватъ въ странство да се учатъ. Трѣбва ли да жали човѣкъ за старата си дреха? Трѣбва ли да плаче за свѣта на относителнитѣ понятия?

Животътъ на земята е относителенъ, поради което и възрастнитѣ хора, като децата, изпадатъ въ противоречия. Нѣкое дете бръкнало въ гърнето съ меда, облизало прѣститѣ си и веднага го наказватъ. Голѣмиятъ братъ ялъ отъ сщия медъ, но никой не го наказва. Детето се чуди на това противоречие. Дохожда бирникътъ и срещу дългъ задига вола на селянина. Селянинътъ мълчи, нищо не казва. Влѣзълъ апашъ въ двора на селянина, взелъ вола му — всички го погватъ, даватъ го подъ съдъ. Има ли нѣкакво противоречие между постѣпката на бирника и на апаша? Привидно има противоречие, но има вътрешна причина за това противоречие. Бирникътъ взима вола на селянина и го освобождава отъ задължението му къмъ държа-

вата. Апаштът взима вола, но, вмѣсто да облекчи селянина, повече го натоварва. Нѣкой се наема да съгради кѣща на едного, взима паритѣ, дава срокъ, когато кѣщата ще бжде готова, но задига паритѣ и избѣгва. Това наричаме престѣпление. Така гледа и природата на нѣщата. Тя дава на човѣка кредитъ, да свърши нѣкаква работа, но той задигне паритѣ, изяде ги и не изпълнява обещанието си. Тази е причината, дето човѣкъ е длъжникъ на природата въ всички свѣтове — и въ умствения, и въ духовния, и въ физическия. За да изплати задълженията си къмъ природата, човѣкъ трѣбва да бжде исправенъ и къмъ най-малкитѣ си задължения и прояви. Дойде ли въ ума ви една мисль — колкото и да е малка, приложете я. Влѣзе ли нѣкое чувство въ сърдцето ви, дайте му пѣтъ, да се изяви навънъ, да свърши нѣкаква работа. Искате ли да направите едно малко добро на физическия свѣтъ, веднага пристѣпете къмъ работа.

Следователно, не се обезсърдчавайте, че не можете изведнѣжъ да се справите съ лъжата; не се обезсърдчавайте, че не сте дошли още до истината. Лъжата турете на работа, а отъ истината се учете, въ каквата степенъ и да се изяви тя. Ще дойде день, когато лъжата, въ всичкитѣ ѣ форми и цвѣтове, като бѣла и черна, ще изчезне отъ лицето на земята. Но, докато дойде този день, използвайте я като слуга, да ви работи.

Обичайте истината, и лъжата ще отстъпи мѣстото си и ще се побере въ архивата на живота.

Казано е въ Писанието: „Възлюбилъ си истината въ човѣка“.

— Само свѣтлиятъ път на мъдростта води къмъ истината.

— Въ истината е скритъ животътъ.

•

18. Беседа отъ Учителя, държана на 19. септемврий, 1941 г. 5 ч. с. София. — Изгрѣвъ.

Царството Божие

Размишление.

Ще прочета 5. гл. отъ Евангелието на Матей. Въ нея се говори за деветтѣ блаженства. Ако приложите блаженствата въ живота, ще придобиете нѣщо ценно. Голѣмо богатство се крие въ тѣхъ.

„Блажени нищитѣ духомъ, защото е тѣхно Царството небесно“. (—3 ст.). — Кои сж нищитѣ духомъ? — Които работятъ. Значи, който работи, ще наследи Царството небесно. Който работи, яде най-хубавата храна; който не работи, на него даватъ укрухитѣ.

Сега, като ви говоря, само ушитѣ се хранятъ, а не и очитѣ. При това, всички не възприематъ еднакво тази храна, понеже слухътъ имъ не е еднакво развитъ. Който има слабъ слухъ, мжно чува; не може да разбере това, което му се говори. За да чува добре, човѣкъ трѣбва да работи върху слуха си, да го развива. Понѣкога причината за слабото чуване се крие въ ушната калъ, която се събира въ ушитѣ. Очистете ушитѣ си, за да чувате добре и да разбирате правилно.

Днесъ всички хора се запитватъ, какво ще стане съ свѣта. Питамъ: какво ще стане съ вързания конъ и крава? Господарѣтъ ги

е вързалъ съ вжже за едно дърво и ги оставилъ заедно да пасатъ. Кравата се дърпа, иска да се освободи отъ вжжето, а коньтъ я пита: Кжде отивашъ? Защо не останешъ при мене, заедно да пасемъ? Не съмъ вълкъ да те изямъ. И двамата сме тревопасни, разбираме се. При това, ти бодешъ, а азъ ритамъ; можемъ да се защитаваме. — Искамъ да бжда свободна — отговаря кравата. — Ако си свободна, ще влѣзешъ въ нѣкоя нива да я изпасешъ, и господарьтъ на нивата ще те накаже. По-добре да си вързана, отколкото господарьтъ да те наказва. Ако съмъ свободенъ, и азъ ще направя нѣкаква пакостъ. Докато ние, тревопаснитѣ, не си подадемъ ржка за взаимна работа; докато не съединимъ добродетелитѣ си и не разчитаме едни на други, всѣкога ще се намѣри нѣкой господарь да ни връзва. Така се разговаряли коньтъ и кравата около дървото.

Когато слушатъ нѣкой говорителъ, хората се запитватъ, защо започва речьта си по този начинъ. Много естествено. Говорителътъ е музикантъ и започва речьта си отъ нѣкой тонъ, запримѣръ, отъ до, отъ ми, отъ ре, отъ фа. Следъ това съчетава тоноветѣ хармонично, споредъ нѣкои гами, и образува цѣла пѣсенъ. Който разбира музиката, ще се ползува отъ пѣсенята. Ако тя започва отъ до, като основенъ тонъ, това показва, че нѣщо му тежи на сърдцето — мжти нѣкакво яйце. Ако започва отъ ре, яйцето вече се измжтило, пи-

ленцето излѣзло на бѣлѣ свѣтъ — иска да яде. Докато пиленцето е подѣ крилата на майка си, пѣсенѣта започва отѣ ми; щомѣ поизрасне, то се крие само вечерѣ подѣ крилата на майка си. Тогава пѣсенѣта започва отѣ фа. Сутринѣ майката води пиленцето съ себе си, предава му уроци, какѣ да се храни — това е тонѣтъ солѣ. Щомѣ започне самѣ да се храни, майката го води по гости, на угощение — това е тонѣтъ ла. Най-после господарѣтъ му го предава, заколятѣ го и го турятѣ въ тенджерата да ври — това е тонѣтъ си. Всички гости се произнасятѣ за пиленцето, че е охранено и добре сготвено. Това е символичното значение на тоноветѣ въ обикновения животѣ.

Като ученици, вие трѣбва да разбирате нѣщата по външнитѣ имѣ прояви, да не чакате всичко наготово. Запримѣръ, спрѣлѣ се нѣкой подѣ една круша и се запитва, дали крушитѣ сж узрѣли. Погледни на земята, ще познаешѣ. Ако има паднали круши, ще знаешѣ, че сж узрѣли. Узрѣлата круша пада и отѣ най-слабия вѣтрецѣ. Вземи крушата и я използвай. Какѣ да я използвамѣ? — Господарѣтъ ти ще те научи. Какѣвто е господарѣтъ ти, на това ще те научи. Ако господарѣтъ ти има характерѣ на свиня, ще те научи да ровишѣ; ако има характерѣ на вѣлкѣ, ще те научи да давишѣ овце; ако има характерѣ на човѣкѣ, ще те научи на добро. Стремете се да имате за господарѣ истинския човѣкѣ, да ви научи на добро и

да ви води въ правия пѣтъ. Има хора, които ставатъ господари, но не водятъ човѣка въ правия пѣтъ. Тѣ не сж още истински човѣци. Тѣ сж самозвани господари. Задачата на човѣка се заключава въ развиване на способността, да различава нѣщата.

И тъй, ще се учите да различавате доброто отъ злото, свѣтлината отъ тъмнината, както въ себе си, така и въ окръжаващитѣ. Научете се да различавате проявитѣ на различнитѣ видове материи — твърда, течна, въздухообразна и свѣтлинна, и да се справяте съ тѣхъ. Запримѣръ, ако не знаете, какъ да се справяте съ твърдата материя, не можете да се лѣкувате отъ болеститѣ, които тя е причинила. Ревматизмътъ се дължи на твърдитѣ частици, натрупани около ставитѣ. Недоволството е причина за ревматизма. Като знаете това, бждете доволни отъ положението си. Ако днесъ нѣмате нѣщо, следъ време ще го придобиете. Пазете чистотата на ума и на сърдцето си, за да бждете здрави и добре разположени. Чистата кръвъ зависи отъ чиститѣ мисли и чувства. Щомъ кръвта на човѣка е чиста, той е неуязвимъ — никакви болести, никакви смущения не могатъ да го победятъ. Той е устойчивъ и въ психическо, и въ физическо отношение. Следователно, пазете се отъ лоши мисли, които покварятъ сърдцето; пазете се отъ лоши желанія, които покварятъ ума. Докато е бременна, жената трѣбва да държи въ ума си чисти же-

лания и въ сърдцето си чисти мисли, да не поквари кръвта на детето си. Предаде ли своята нечиста кръв на детето си, то ще носи последствията на тази кръв цѣлъ животъ. Ще се чудите следъ това, защо детето ви е болезнено и съ жълтъ цвѣтъ на лицето.

Защо се страхуватъ хората отъ жълтия цвѣтъ? Въ духовния свѣтъ жълтиятъ цвѣтъ е свързанъ съ ума, съ интелигентността на човѣка; на физическия свѣтъ, той е неприятенъ като цвѣтъ на лицето. Човѣкъ се плаши отъ жълтия цвѣтъ, защото е изгубилъ мекотата си. Безъ мекота този цвѣтъ е опасенъ. Христосъ казва: „Ако сольта обезсолѣе, хвърля се, нищо не струва.“ Следователно, когато жълтиятъ цвѣтъ изгуби мекотата си, той не може да предаде знанието, което мъдростта носи въ себе си. За такъвъ цвѣтъ казваме, че е обезсолѣлъ. Стремете се къмъ естественото състояние на жълтия цвѣтъ, който съдържа мекота. Можете ли да възприемете трептенията на този цвѣтъ, вие придобивате нужната свѣтлина и знание, да решавате мъжнитѣ си задачи, съ по едно, две и повече неизвестни.

Какво означаватъ неизвестнитѣ величини X, Y, Z ? Тѣ криятъ въ себе си нѣщо ценно, което се познава само при известни условия. Запримѣръ, съ буквата „ Z “ означаваме известна величина. На български пѣкъ казваме „зетъ“, и пакъ разбираме нѣщо неизвестно. Дойде нѣкой момѣкъ въ дома ви, представя се за добѣръ човѣкъ, обича вашата дѣщеря.

Щомъ стане вашъ зетъ и влѣзе помежду ви като приведенъ зетъ, тогава виждате, какво носи въ себе си той, добро или зло. Ако работи, помага въ общата работа и се отнася добре съ всички, той е добъръ зетъ; ако мисли само за себе си и по цѣли дни се излежава, той не е добъръ. Значи, искате ли да познаете, какво носи човѣкъ въ себе си, вземете го въ дома си като приведенъ зетъ. Тогава неизвестната величина „Z“ се превръща въ известна. Ще кажете, че той е беденъ човѣкъ. Който има умъ да мисли, сърдце—да чувствава и воля—да действа, не е беденъ.

Като говоря върху известни въпроси, нѣкои искатъ да знаятъ, кого имамъ предъ видъ. Или всички имамъ предъ видъ, или никого. Ако нѣкой излѣзе на лице, той не е самъ. Барабанчикътъ бие барабана, но той не е самъ, следъ него иде цѣлъ полкъ. Той съобщава, че следъ него идатъ войници, които се предвождатъ отъ полковника си — своя началникъ. Затова, каквото се говори, то се отнася за всички. Христосъ казва: „Не сждете, за да не бждете сждени“.

„Блажени нищитѣ духомъ, защото е тѣхно Царството небесно“. Това значи: блажени сж ония, които не се съблазняватъ отъ земнитѣ блага и богатства. Какво ще научи ученикътъ, ако отиде на училище съ пълни торби блага и скжпоценности? Не само че нѣма да научи нѣщо, но ще смущава и другаритѣ си. Какво ще придобие човѣкъ, ако въ ума

му постоянно стои мисълта за забогатяване? Какво придобива, ако 40—50 години само яде и пие? Въмѣсто да става по-красивъ, отъ година на година той губи красотата и младостта си, лицето му се набръчква и казва: Остарѣхъ вече! — Външно си остарѣлъ, турилъ си маска на лицето си и играешъ роля на старецъ. Въ сжщностъ, вътрешно си младъ, имашъ желание да живѣешъ. Отъ живота на човѣка зависи да бжде и външно, и вътрешно младъ, да се радва на живота, да се ползува отъ добритѣ условия. Пазете се отъ актьорството. Не ставайте актьори въ живота, преждевременно да си туряте бѣли коси, бради и мустаци и да се подпирате съ тояги. Има смисълъ да бжде човѣкъ истински актьоръ, да играе своя роля, а не чужда.

Въ варненско нѣкъде, се случило нѣщо особено — единъ чорбаджия отворилъ очитѣ на единъ слѣпецъ. Какъ станало това? Отишли двама просяци въ дома на чорбаджията да просятъ: единиятъ вървѣлъ напредъ и свирѣлъ на гждулка, а другиятъ — следъ него — слѣпъ, подпиралъ се на тояга. Чорбаджията билъ нѣщо неразположенъ и, като ги видѣлъ, започналъ да ги ругае: Защо не работите, ами сте тръгнали да просите? Сега ще ви дамъ да разберете, кой съмъ азъ! Взелъ тоягата и хукналъ следъ тѣхъ. Пръвъ избѣгалъ слѣпиятъ, следъ него гждуларьтъ. Чорбаджията се почудилъ, какъ може слѣпъ човѣкъ да бѣга тѣй бързо и да не се нуждае отъ чужда по-

мощь. Каква била работата? Той не билъ слѣпъ; замазалъ очитѣ си съ восъкъ — игралъ чужда роля. Чорбаджията се засмѣлъ, разположилъ се и казалъ на съседитѣ си: Чудно нѣщо! До този моментъ не знаехъ, че мога да отварямъ очи на слѣпи.

Кога биятъ човѣка? — Когато играе чужда роля. Погрѣшката на просячитѣ не се заключаваша въ това, че търсятъ начинъ за прехраната си, но дето сж избрали такъвъ, именно, начинъ. Въмѣсто да се представя за слѣпъ, а другиятъ да свири, по-добре щѣше да бжде, ако единиятъ играеше, а другиятъ — свирѣше. Така щѣха да веселятъ и себе си, и ония, огъ които искатъ помощъ. Често хората си избиратъ занаяти, които не имъ подхождатъ, и това става причина да лъжатъ. Природата има голѣмо отвращение къмъ лъжата. Тя прощава всички погрѣшки на човѣка, но лъжата — никога. Избирайте си такова занятие, което ви подхожда. Не оставяйте ума и сърдцето си въ застои. Хранете се съ свѣтли мисли и възвишени чувства, които носятъ радостъ и веселие.

Съвременнитѣ хора се нуждаятъ отъ чистота въ мисли, въ чувства и постѣпки. Ако си домакиня и месишъ хлѣбъ, вземи прѣсно, доброкачествено брашно, а не такова, което е стояло четири-петъ месеца въ чували. Яжте всѣкога чиста, прѣсно сготвена храна. Американцитѣ, които минаватъ за културни хора, се хранятъ изключително съ месо. По три

пжти на день тѣ ядатъ месо, поради което жбитѣ имѣ не сж здрави. Тѣ иматъ обичай да пиятъ кафе, а следъ това да ядатъ сладоледъ. Рѣзкитѣ промѣни на хранитѣ се отразяватъ вредно на стомаха, затова много американци страдатъ отъ стомашно разстройство. Пазете се отъ контраститѣ въ живота: въ храната, въ мислитѣ, въ чувствата и въ постѣпкитѣ. За да не страдате, не правете съдружие между добри и лоши мисли и чувства. Това съдружие прави човѣка недоволенъ, внася дисхармония въ живота му. Очи има, недоволенъ е; уши, носъ, уста има, пакъ е недоволенъ; здраве има, сжщо е недоволенъ. Какво показва това? Нищо друго, освенъ нищетата на човѣка. Слабъ, неспособенъ ученикъ е човѣкъ. Всичко му е дадено, но той не може да се ползува отъ него и не знае да се радва на богатството си.

Трѣбва ли човѣкъ да бжде недоволенъ, когато всичко въ свѣта работи за него? Минералитѣ, кристалитѣ, скжпоценнитѣ камъни работятъ за него. Тѣ събиратъ външната свѣтлина, пречупватъ я въ себе си и часть отъ нея изпращатъ навънъ, за да се ползува човѣкъ отъ нея. Растенията приематъ свѣтлината въ себе си и въ видъ на различни краски — червени, жълти, зелени, сини, розови, я изпращатъ съ своето благоухание навънъ, пакъ за човѣка. Той ги възприема въ видъ на свѣтли мисли и чувства и се укрепва чрезъ тѣхъ. Тѣ сж крепость за него — правятъ го неуязвимъ въ живота. Никаква сила въ свѣта

не може да победи човѣка, който се храни съ свѣтлината и топлината на своитѣ мисли и чувства.

„Блажени кроткитѣ, защото тѣ ще наследятъ земята.“ (— 5 ст.). — Не е казано, че силнитѣ ще наследятъ земята, но кроткитѣ, т. е. разумнитѣ, добритѣ, които сж полезни и за себе си, и за своитѣ ближни. Който е полезенъ на себе си, на своитѣ ближни, полезенъ е и на Бога. Това значи кроткъ човѣкъ. Той работи за името Божие и за славата Му. Той работи за Царството Божие на земята. Той работи и за изпълнение на Божията воля. Кроткиятъ разбира смисъла на живота. Като изпълнява Божията воля, човѣкъ работи за себе си. Като търси Царството Божие и Неговата Правда, човѣкъ работи за ближнитѣ си. Като слави Божието Име, човѣкъ работи за цѣлата вселена. Работете по този начинъ, именно, за себе си, за ближния си и за цѣлата вселена, за да бждете обиколени отъ добри и разумни сжщества, да придобиете блаженствата въ живота.

Изпълнявайте Божията воля, за да бждете здрави. Търсете Божието Царство и Неговата Правда, за да бждете полезни на ближнитѣ си. Осветявайте Името на Бога, за да влѣзете въ връзка съ разумнитѣ и добри хора по свѣта. Вънъ отъ тѣзи нѣща човѣкъ остава странникъ и на този, и на онзи свѣтъ. Напишете въ ума, въ сърдцето и въ волята си следнитѣ мисли: Искамъ да изпълня Божията

воля, за да бжда здравъ и полезенъ на себе си. Искамъ да намѣря Божието Царство и Неговата Правда, за да бжда полезенъ на ближния си. Искамъ да осветя Името на Бога на земята, за да се свържа съ всички добри, разумни и възвишени души по цѣлия свѣтъ.

Запишете последната и най-важна мисль: Безъ истината не можете да изпълните Божиата воля. Безъ мъдростъта не можете да намѣрите Божието Царство и Неговата Правда. Безъ любовта не можете да осветите Името на Бога.

— Това е животъ вѣченъ, да позная Тебе Единнаго, Истиннаго Бога и Христа, Когото си проводилъ.

•

19. Беседа отъ Учителя, държана на 21. септемврий, 1941 г. 5 ч. с. София. — Изгрѣвъ.

Знание и сила

„И тамъ имаше нѣкой си човѣкъ, боленъ отъ 38 години *)

Тукъ се говори за нѣкой знатенъ, виденъ човѣкъ, на когото името не се казва. Казва се само, че е боледувалъ 38 години. Все едно, че се говори за него, като за човѣкъ № 38, който е пазилъ кѣпалнята, като стражарь, цѣли 38 години. Когато Христосъ го видѣлъ, казалъ му: Бъди свободенъ! Откажи се отъ стражарството си. Само съ една дума Христосъ го уволнява отъ старата му служба и му дава свобода.

Азъ взимамъ числото 38 като число на освобождаване. И съвременното човѣчество се намира въ положението на този боленъ, търси начинъ да се излѣкува отъ болеститѣ и неджзитѣ, които се криятъ въ него. Христосъ не е слѣзълъ още да освободи човѣчеството отъ неджзитѣ му, да го оздрави. Ще дойде день, когато всички хора ще бъдатъ здрави и силни, ще се излѣкуватъ отъ всички болести и неджзи. Христосъ иде вече и за сегашнитѣ хора. Какъ ще се яви? — Въ различни форми: въ формата на науката, на

*) Иоана 5:5.

религията. Едни търсят спасението си въ науката, други — въ религията. Наистина, и науката, и религията иматъ за целъ да помогнатъ на човѣчеството. Коя наука ще му помогне? — Която иде отъ Бога. Казано е, че Богъ открива тайнитѣ на хората. Сегашното човѣчество се ползува отъ благоволенieto на разумния свѣтъ. Днесъ му се откриватъ такива тайни, за които въ миналото не е могло да се помисли. Въ миналото радиото е било достъпно само за посветенитѣ. Само тѣ сж могли да се съобщаватъ съ онзи свѣтъ и да се разговарятъ съ заминалитѣ. Тѣ имъ съобщавали, какво има на онзи свѣтъ. Оттамъ посветенитѣ знаятъ, че на онзи свѣтъ има села, градове, както на земята; че тамъ има училища, гимназии и университети. Каквото има на този свѣтъ, съществува и на онзи свѣтъ, но въ най-красива форма, напълно усъвършенствувана. Тукъ хлѣбътъ е направенъ отъ ечемикъ, ръжъ, царевица, жито — отъ добри и лоши качества, но хлѣбътъ на онзи свѣтъ е отъ съвършенъ, финъ материалъ. Когато обработватъ земята и сѣятъ житото, хората се каратъ, гнѣвятъ се, отправятъ си обидни думи и т. н. Това жито, както и нивата, сж опетнени, нѣматъ нуждната чистота. Храната, която човѣкъ употребява, трѣбва да бжде и физически, и психически чиста, безъ никакви примѣси и лоши влияния.

При какви условия се ражда чистото жито? Само онзи може да изкара чисто и здравословно жито, който е оралъ, сѣлъ и жъналъ съ любовъ и пѣсень. Той излиза рано сутриньта на работа, впрѣга воловетъ си и тихо, любовно се разговаря съ тѣхъ. Цѣлия день той не казва лоша дума на нѣкого, не допуска лоша мисль въ главата си. Ако нѣма своя нива и свое жито, той има силно обоняние, знае, кжде има чистъ, доброкачественъ хлѣбъ. Той не яде какъвъ и да е хлѣбъ. Ще кажете, че човѣкъ ще яде, какъвто хлѣбъ намѣри. Не е така. Не трѣбва човѣкъ да яде какъвто и да е хлѣбъ, нито да чете каква и да е книга, нито да вѣрва въ какво и да е. Има нѣщо, презъ което сж минавали и минаватъ всички хора — това е букварьтъ. Отъ него човѣкъ изважда най-ценното — буквитѣ и си служи съ тѣхъ при всички времена и епохи.

Днесъ почти всички хора знаятъ азбуката на своя езикъ, но малцина знаятъ азбуката на езика на природата. Какъвъ е езикътъ на природата, не се знае. Казва се, че най-старъ езикъ е ватанскиятъ. Санскритскиятъ езикъ е произлѣзълъ отъ ватанския. Обаче, езикътъ на природата е различенъ, не прилича на никой отъ старитѣ, нито отъ новитѣ езици. Много време трѣбва да живѣе човѣкъ на земята, докато научи езика на природата. Ако за пѣнието се употребява десетки години, колко време е нужно, за да се

научи езикътъ на природата. Не е достатъчно само да се взиматъ правилни тонове, но трѣбва да се различавагъ. При това, трѣбва да се познава, повишенъ ли е даденъ тонъ, или пониженъ. За това се иска добре развитъ слухъ. Понѣкога хората искатъ да постигнатъ нѣщо, но не могатъ. — Защо? — Не го разбиратъ, пъкъ нѣматъ и начинъ за постигането му. То е все едно да желаешъ да научишъ единъ езикъ и да не знаешъ, какъ да го постигнешъ. Казвашъ: Кой езикъ да уча? — Който езикъ и да учишъ, все е добре за тебе. Всички народи сж служители на Бога. Дали тѣ изпълняватъ Божията воля, това е другъ въпросъ. Важно е, че сж поставени огъ Него на работа, да свършатъ нѣщо полезно, както за себе си, така и за ближнитѣ си.

Казвате: Кога ще се свърши войната, какво ще стане съ свѣта? — Това не ни интересува. Минавате край нѣкоя кръчма, чувате, че нѣкои се напили тамъ, биятъ се, чупятъ главитѣ си. Въ това време вие не можете да имъ помогнете, но, когато престанатъ да се биятъ и изтрезнѣятъ, вие ще отидете при тѣхъ, да видите, каква нужда иматъ отъ васъ. Ако нѣкой е пукналъ главата си, ще я превържете и ще се зарадвате, че му се дава възможность да научи единъ урокъ. Значи, вие имате отношение само къмъ онзи, който е пострадалъ отъ виното, но не и къмъ онзи, който иска пари, за да пие. Щомъ нѣма

пари, да не пие. Пиянството не е човѣшко изобретение. То води началото си отъ пчелитѣ. Първа пчелата се научила да пие, да смучи сокове отъ растенията. Гледате нѣкоя пчела забила хоботчето си въ цвѣта и дълго време стои тамъ и смучи. Докато не се напие добре, тя не напуска цвѣта. Нека се опита нѣкой да попрѣчи на желанието и да смучи нектаръ отъ цвѣтята. Тя ще го жилне, че да я помни. И пчелата ще отиде, но и човѣкъ ще помни, кога го е жилила пчела. Царицата съветва работничкиѣ-пчели да не забиватъ жилото си дълбоко, но тѣ не я слушатъ. Колкото пчелитѣ изпълняватъ съветитѣ на своята царица, толкова и хората изпълняватъ заповѣдитѣ на Бога. Това не значи, че сж лоши. Човѣкъ е по-добъръ отъ много други нѣща. Той е по-добъръ отъ огъня, който може да го изгори; той е по-добъръ отъ водата, която може да го удави; той е по-добъръ отъ вѣтъра, който може да разруши кжщата му; той е по-добъръ и отъ канаритѣ, които могатъ да го смачкатъ. Това не сж праздни думи, но вѣрни и истинни. Казано е въ Писанието: „Колко по-горе стои човѣкъ отъ овцата!“ Наистина, човѣкъ, е по-добъръ отъ много нѣща.

Когато искатъ да накаратъ нѣкого да прояви силата, знанието, добротата, или богатството си, кажатъ му нѣколко думи, за да засегнатъ честолюбието му. Запримѣръ, казватъ на нѣкого: Ти не си човѣкъ, баба си, страхливко си! И той започва: Азъ ли съмъ баба?

Ще ти покажа, кой е страхливко. И започва да търка ржцетъ си, да се готви за борба. Току вижъ, хвърлилъ се въ борбата и ще го повалятъ на земята, или той ще повали противника си. Ако се отнася до знанието, пакъ ще се хвърли въ борба да доказва и ще се изпита. Днесъ всички хора — мъже, жени и деца искатъ да минатъ за герои. Дойде нѣкой отвънъ и ги предизвика, и тѣ изведнѣжъ се хвърлятъ. Така ги изпитва и дяволътъ. Ако победятъ, дяволътъ плаща разноситъ; ако дяволътъ ги победи, тѣ плащатъ. Който мисли, че е сиромасъ, той е победенъ отъ дявола и плаща разноситъ; който е богатъ, той е победилъ дявола и го заставилъ да плаща. Но борбата не е свършена нито за сиромаси нито за богатия. Дяволътъ никога не остава победенъ. Като види, че въ едно отношение е победенъ, той търси другъ случай. Отива при богатия и му казва: За нищо не те бива, ядешъ като пчела. — Азъ ли? Лъжешъ се. Ето сега ще ти покажа, пчела ли съмъ, или човѣкъ. Започватъ да се състезаватъ. Богатиятъ яде, и дяволътъ яде, докато най-после богатиятъ започва да боледува. Хванала го подагра — отъ преяждане и отъ угаждане.

Следователно, за да се справи съ злото, съ дявола, човѣкъ трѣбва да владѣе своитѣ мисли и чувства, своитѣ мускули — цѣлото си тѣло, т. е. да бжде господарь на себе си въ всѣко отношение. Това не се постига изведнѣжъ. Много работа се изисква отъ него,

докато стане господарь на себе си. Има какво да учи човѣкъ. Свѣтътъ е предъ него, като книга, която ще изучава. Така той ще дойде до истинското знание, да разбере, какъ е създаденъ свѣтътъ. Ще провѣри истинността на човѣшкитѣ теории. Запримѣръ, споредъ нѣкои учени, слънцето е горящо тѣло, съ температура 25 милиона градуса; споредъ други — 50 милиона градуса, споредъ трети — още по-висока. Тѣ изключватъ всѣкакъвъ животъ на слънцето. Споредъ най-новитѣ теории, вътрешността на слънцето е твърда, и тамъ живѣятъ разумни същества, а повърхността му е нагорещена, съ висока температура. Това, именно, го предпазва отъ нападения. Въ бъдеще всѣки човѣкъ самъ ще провѣри истината и ще разбере, кои теории сж вѣрни. При това, пространството, което ни обикаля, е толкова обширно, че въ него могатъ да се вмѣстятъ много системи, като слънчевата. Обаче, всѣка система, както и всѣка планета, сж поставени на голѣми разстояния, да не се сблъскватъ. Всичко е предвидено и наредено разумно и целесъобразно.

Чудно е, наистина, да се говори за нападения между планетитѣ, но това е възможно. Понѣкога две слънца, които иматъ на разположение всичко, воюватъ помежду си. Защо воюватъ? — Има нѣкаква причина. Виждале нѣкоя царска дъщеря, задоволена напълно, нищо не ѝ липсва, остава ѝ само да работи, да се развива умствено. Но тя иска

да се ожени, да стане майка, да ражда деца. Тя се заблуждава, никакви деца не може да роди. Колкото земята е родила дърветата и растенията, толкова и жената ражда. Земята отглежда само дърветата, но не ги ражда. Така и жената само отглежда децата, но не ги ражда.

Ние разглеждаме думата „женитба“ въ широкъ смисълъ. Който е слъзълъ на земята и се облѣкълъ въ плътъ, той е вече жененъ. Плътта е материята, която той обработва, за да извае отъ нея нѣщо добро. Въ това отношение човѣкъ минава за керемидчия, но може да бжде и градинарь — да облагородява цвѣтята и плоднитѣ дървета. Най-после той може да бжде и учителъ, да възпитава своитѣ мисли и чувства. Въ какъвто смисълъ и да разглеждате женитбата, човѣкъ трѣбва да бжде служителъ на Бога. Какво препятствува и на двамата — на възлюбения и на възлюбената, да служатъ на Бога? Въ семейството мъжътъ и жената символизируютъ известни добродетели. Обаче, всѣка добродетель е ценна, когато се приложи на своето време. Не се ли приложи на време, тя нѣма нуждната стойностъ. Има знания, вѣра, които не струватъ нищо. Кога? — Когато мине времето на тѣхното приложение. Следователно, за човѣка е важенъ настоящиятъ моментъ, въ който се проявява науката, религията, знанието, любовта. Що се отнася до миналото, то е изиграло ролята си; бждещето пъкъ е въ връзка съ настоящето — най-важно е настоящето.

Мнозина се гордѣятъ съ миналото си величие. Миналото не решава въпроситѣ. Важно е, днесъ да бждешь великъ. Днесъ свѣтътъ се нуждае отъ велики хора, отъ истински герои. — Кой човѣкъ наричаме герой? — Който носи любовта, мъдростта и истината въ себе си. Тѣ ще съградятъ неговото бждещо тѣло. Главата и тѣлото сж построени по закона на мъдростта, сърдцето — по закона на любовта, а останалитѣ органи — по закона на истината. Който има тѣзи добродетели, радва се на добро здраве и богатство. Каквато работа започне, той има успѣхъ. Казватъ нѣкои, че героятъ трѣбва да бжде въоръженъ. Право е, той трѣбва да бжде въоръженъ, но съ снарядитѣ на любовта, на мъдростта и на истината. По-силни снаряди отъ тѣхъ нѣма. Подъ закрилата на тѣзи снаряди, човѣкъ е осигуренъ за вѣчни времена. — Реални ли сж тѣзи снаряди? — Реални сж, защото не се измѣнятъ. Всѣко нѣщо, което не се измѣня, което не се губи и не се забравя, е реално.

Да се върнемъ къмъ числото 38. Тройката означава нѣщо благородно, юпитерианско; осморката е крайно материалистично число. Болниятъ, за когото се говори въ Евангелието, лежалъ 38 години, защото не могълъ прѣвъ да влѣзе въ кжпалнята. На 39-тата година дошълъ Христосъ и му казалъ: „Стани, дигни одѣра си и ходи!“ Деветъ е марсово число. Като видѣлъ болния, Христосъ му казалъ: Тури осмор-

ката настрана; извади деветорката, т. е. ножа, прерѣжи съ него превръзките, които те държатъ на леглото, и ще бждешъ здравъ. Той повѣрва и оздравѣ. Осморката е поставена на очитѣ, но въ хоризонтално положение. Значи, човѣкъ гледа съ очитѣ презъ осморката, т. е. презъ материалистичното число, докато дойде до знанието и истината, които ще го освободятъ. Въ бждеще човѣкъ ще има 12 очи, по едно око на всѣки зодиакъ. Да имашъ 12 очи, 12 прозореча, това значи, да имашъ широко съзнание, да възприемашъ свѣтлината отъ всички посоки. — Вѣрно ли е това? — Ще дойде день, когато сами ще го провѣрите.

Време е вече, вѣрващите да правятъ опити, за да се създаде въ тѣхъ положителна наука. Безъ опити никакво знание не може да се придобие. Ако имате нѣкаква мжнотия, призовете Името Божие. Нѣма да мине много време, и мжнотията ще се разреши. Гладенъ сте, три дѣня не сте яли — призовете Името Божие. Следъ малко време хлѣбътъ ще се яви предъ васъ. Какъ става това, не се казва. Важно е да опитате силата на Божието Име. Като стане това, ще опитате думитѣ ми. Човѣкъ трѣбва да знае, какъ да произнесе Името на Бога. Който произнесе това име съ любовъ, съ знание и съ сила, и хлѣбътъ ще дойде, и мжнотиитѣ ще се разрешатъ. Това значи, да печелите на лотария, но всѣки билетъ трѣбва да ви осигури само за единъ

день, а не за цѣлъ животъ. Вие сте пѣтници, не ви трѣбва много товаръ. Ще носите на гърба си раница съ провизии само за единъ день. Малкото се благославя. Съ петъ хлѣба и две риби Христосъ нахрани нѣколкохиляденъ народъ, следъ което напълниха 12 кошници съ укрехи.

Сегашнитѣ хора се безпокоятъ за дребни работи. Ако заболѣятъ, веднага викатъ лѣкари, страхуватъ се. Тѣ не подозиратъ, че болеститѣ криятъ известни блага въ себе си. Всѣка болестъ е задача за човѣка. Който реши задачата си, той самъ изважда благото, което е скрито въ болестъта. Ако роптаятъ, благото се крие отъ тѣхъ. Колкото повече роптаятъ, толкова повече болести ги нападатъ. Въ това отношение, хората сж майстори за болеститѣ. Богъ създаде живота, т. е. отвори вратата на живота, за да влѣзе Той самъ при насъ. Човѣкъ създаде смъртъта, т. е. отвори вратата къмъ нея. Богъ каза на първитѣ човѣци: Нѣма да отваряте вратата къмъ смъртъта. Въпрѣки заповѣдта на Бога, Ева отиде при тази врата и, посѣветвана отъ змията да влѣзе вътре, тя леко похлопа, отвори вратата и влѣзе да види, какво има тамъ.

Стремете се къмъ всичко, което води човѣка къмъ вратата на живота, а не къмъ вратата на смъртъта. Това се постига само съ свѣтли мисли и възвишени чувства. То се постига съ помощта на истинското, положително знание. Това значи, да даде чо-

вѣкъ пѣтъ на новитѣ идеи въ себе си по новъ начинъ. Новитѣ идеи водятъ къмъ новъ животъ — животътъ на любовта. Новиятъ животъ изключва съмнението, подозрението, лъжата. Защо ще се съмнявашъ въ любовта? Казано е, че Богъ е Любовь. Следователно, дойдете ли до Името на Бога, никакво съмнение не допускайте въ ума и въ сърдцето си. Богъ е непогрѣшимъ. Всички могатъ да правятъ погрѣшки, но Богъ — никога. Нищо не може да Го застави да направи най-малката погрѣшка. Той е всѣкога на страната на слабитѣ, защото тѣ се нуждаятъ отъ подкрепа. Ето защо, когато нѣкой ви повдига, когато ви създава радости, дава ви условия да растете, ще знаете, че това е Богъ. Всичко положително, възходещо, красиво иде все отъ Него. Въ който свѣтъ и да влѣзете, тамъ ще намѣрите Бога. Той наблюдава, помага, повдига страдащи и паднали, възраства всичко, което поклѣва. Ще Го намѣрите и въ органическия, и въ неорганическия свѣтъ. Богъ дава ухо на всѣки зовъ, на всѣка молитва. Както и да се моли човѣкъ, щомъ молитвата му излиза отъ дълбочината на сърдцето, тя се приема.

Въ турско време имало единъ български учителъ, който знаялъ да свири добре на цигулка. Понеже малко му плащали, той решилъ да си помогне съ цигулката, да изкарва прехраната си. Мжчно било по това време да се прехранва човѣкъ съ цигулка, защото била въ сила поговорката: „Цигуларь кжща не хра-

ни.“ Единъ день той взелъ цигулката и гръгналъ къмъ църквата. Като стигналъ тамъ, влѣзълъ вжтре и започналъ да свири и да пѣе. Всички минавали и заминавали край него, чо никой нищо не му далъ. Като видѣлъ, че богомолцитѣ не разбиратъ цигулката му, тои отишълъ въ кръчмата и започналъ да свири. Всички присжтствуващи се развеселили, събрали се около него и се обърнали къмъ кръчмаря: Дай по-скоро на даскала да си хапне и пийне нѣщо! Въ това време селскиятъ попъ минавалъ покрай кръчмата и се ужасилъ, като видѣлъ, че даскалътъ свири тамъ. Извикалъ го и го запиталъ: Даскале, дотамъ ли дойде? — Дѣдо попе, отговорилъ учительтъ, първо влѣзохъ въ църквата, между богомолцитѣ. Свирихъ и пѣхъ тамъ, но никой не ме разбра. Следъ това дойдохъ въ кръчмата. Още съ влизането, всички ме приеха добре — разбраха свиренето ми и благодариха. Църквата нѣма нужда отъ моята цигулка, кръчмата има нужда. Гладниятъ има нужда отъ хлѣбъ, а не ситиятъ. Добре е понѣкога човѣкъ да е гладенъ, за да усѣща външна и вжтрешна нужда отъ нѣщо. И, като задоволи глада си, тои трѣбва да пѣе.

Сега и на васъ казвамъ: При каквото положение и да се намирате, пѣйте. Започвате една работа, пѣйте; свършвате работата, пакъ пѣйте. Намирате се предъ нѣкаква мжнотия, пѣйте; излѣзете отъ мжнотията, пакъ пѣйте. Пѣйте и веселете се. Пѣйте и хвалете Господа.

Осветявайте Името Божие съ любовъ.
Търсете Царството Божие и Неговата
Правда съ любовъ.
Изпълнявайте Божиата воля съ любовъ.

Т. м.

*

20. Беседа отъ Учителя, държана на 21. септемврий, 1941 г. 10 ч. пр. об. София. — Изгрѣвъ.

Отъ северъ къмъ югъ

Размишление.

Животътъ е красивъ, когато всички нѣща ставатъ на време. Не ставатъ ли на време, човѣкъ се разочарова. Той мисли, че не може да постигне желанията си.

Днесъ е 22. септемврий, деньтъ, когато слънцето заминава за чужбина, въ другото полукълбо. Досега ни бѣше на гости. Презъ това време то весели хората, весели цвѣтята, дърветата и тревитѣ, направи много услуги и, като свърши работата си, приготи се за заминаване. Кжде, именно, отива слънцето, какво ще прави, за мнозина това представя неизвестна величина — хиксъ. Хиксътъ не е нищо друго, освенъ два полукръга, допрѣни въ една точка при най-изпъкналата си частъ. Важно е да се намѣри, какво могатъ да направятъ два гърба, допрѣни въ една обща точка. Ако двама войника допратъ гърбоветѣ си и стрелятъ, тѣ си помагатъ взаимно. Понѣкога човѣкъ мисли, че може самъ да направи много нѣща. И самъ може да направи нѣщо, но двама могатъ да свършатъ повече работа. Какво ще направишъ самъ, ако двама неприятели те обстрелватъ, единъ въ гърдитѣ, другъ въ гърба? Но ако дойде нѣ-

кой твой приятелъ и опре гърба си на твоя, положението е добро: ти ще стреляшъ напредъ, приятельтъ ти — назадъ, и ще прогоните неприятеля си.

Какво представятъ дветъ полукълба на земята? Северното полукълбо представя личния животъ на човѣка, а южното — животъ за ближния. Досега слънцето бѣше при насъ, въ северното полукълбо. Презъ това време ние се ползувахме отъ топлината и свѣтлината му, отъ всички негови блага. То ни остави доста плодове: ябълки, круши, сливи, грозде. Хамбаритъ ни сж пълни съ жито. Слънцето ни осигури за зимата; отъ насъ зависи да разпредѣлимъ правилно благата и да живѣемъ разумно. Слънцето казва: Изпълнихъ дълга си къмъ васъ. Сега отивамъ въ южното полукълбо, тамъ да занеса своитѣ блага. Вие имате, какво да ядете, осигурени сте. Хапнете си, попѣйте си и на пролѣтъ ще дойда да ви чуя.

Всѣки день носи нѣщо въ себе си. И днешниятъ день има свое съдържание, своя програма. Ако очитѣ ви сж отворени, ще видите около себе си онѣзи, които вършатъ Божията воля, и ще се зарадвате. Въ живота и въ природата има много нѣща, които човѣкъ не вижда. — Защо? — Въ затворъ е още. Когато излѣзе отъ затвора, ще види слънцето, небето, цвѣттята, птичкитѣ, изворитѣ, и душата му ще се зарадва. Това е духовниятъ свѣтъ.

Следователно, когато прочитате ви се отворят за духовния свят, благодарете на Бога за милостта, която има към вас. Ще кажете, че виждате много неща от духовния свят. Важно е, какво виждате — сънките на нещата, или тяхната реалност. Ако виждате сънките, вие още не сте влезли въ реалността. Виждаш портрета на баща си и на майка си — това е тяхната сънка, а не реалността. Когато те проговорят и ти донесат някакви блага, тогава стават реални. Значи, реално е това, което човекъ едновременно вижда, чува, чувствава, пипа, помиришава. Опитвайте нещата съ външните и вътрешните си съства, да различавате, сънки ли сж, или действителност.

На съвременния човекъ сж дадени добри условия за развитие, но, въпреки това, малко успява. — Защо? — Той е влюбенъ въ себе си: мисли само за себе си, работи само за себе си. Дето ходи, все се оглежда, иска да знае, добре ли е облеченъ, вчесанъ, измитъ. Не е лошо да се грижи човекъ за себе си, но, едновременно съ това, трѣбва да има предъ видъ и своя ближнъ. За предпочитане е да бжде добре облеченъ, вчесанъ и омитъ, отколкото да е окжсанъ, рошавъ и неомитъ. Но животътъ не се върти само около него. Добре е човекъ да бжде здравъ, разположенъ, да може добре да работи, но трѣбва да има предъ видъ, за кого работи. Той не е дошълъ на земята да живѣе само за себе си.

Тази сутринъ вие сте дошли да чуете нѣщо отъ мене и да го приемете като закуска. Ако постѣпите така, азъ нѣма да бѣда доволенъ. Искамъ да хапнете нѣщо, но семената да посадите въ земята, идната година да имате плодни дървета. Човѣшкиятъ умъ и човѣшкото сърдце сж плодни градини, въ които трѣбва да се посадятъ доброкачествени цвѣтя и плодни дървета. Добритѣ мисли и чувства сж семената на плоднитѣ дървета. Не е достатъчно само да ги посадите и да знаете, че имате плодни дървета, но да ги отглеждате грижливо и първи вие да опитвате плодоветѣ имъ, да знаете съ какви плодове разполагате. Следъ това можете да предлагате и на своитѣ приятели. Голѣма е радостъта на онзи, който намира въ градинитѣ си узрѣли, сладки плодове. Той ходи между дърветата, разхожда се и се чувствува доволенъ и щастливъ, че трудътъ му е възнаграденъ. Какво ще бѣде положението му, ако нѣма нито единъ плодъ въ градината си, а у съседитѣ му има много плодни дървета, увиснали отъ зрѣли, сочни плодове? Той ще страда, ще роптае и ще се чуди, защо Богъ е създалъ така свѣта. Кой е виновенъ за това? Той самъ. Щомъ имате градини и ниви, насаждайте ги първо съ жито, а после съ плодове и цвѣтя. Нѣкои обичатъ цвѣтята, и само съ цвѣтя се занимаватъ. И това е добре, но не пренебрегвайте житото и плоднитѣ дървета. Цвѣтята, съ своето благоухание, привличатъ ва-

шитѣ ближни; съ тѣхъ можете само да се лѣкувате, но не и да се нахраните. Запримѣръ, който е неразположенъ, нека мирише роза. Ако мирисането не помага, да вземе нѣколко листа отъ цвѣта на розата и да натърка носа, устата, ушитѣ и ржцетѣ си. Розата лѣкува човѣка и физически, и психически. Ползвайте се отъ всичко, което природата ви е дала за укрепване на здравето, за увеличаване на красотата и силата. Богъ иска да види човѣка здравъ, силенъ, красивъ.

Използвайте, безъ никакво отлагане, благата и условията, които природата ви е дала. Не отлагайте днешната работа за утре. Мнозина отлагатъ работитѣ си, като казватъ: Да имаме работа и за другия животъ. Другиятъ животъ има своя програма. Ти трѣбва да свършишъ това, което е предвидено за този животъ, за да продължишъ въ другия. Ако днесъ купишъ вълна и я определишъ, ще си направишъ дреха, съ която ще се облѣчешъ. Ако не си направишъ още днесъ дреха, въ идущия животъ ще бждешъ голъ. Ако въ този животъ напълнишъ хамбаритѣ си съ жито, и въ другия животъ ще има, какво да ядешъ; ако въ този животъ не си оралъ и сѣлъ, въ бждещия животъ ще търсишъ трохички тукъ-тамъ, да си хапнешъ. Следъ всичко това ще казвате, че условията на живота сж лоши.

Какво представятъ лошитѣ условия? — Миналия животъ на човѣка. Ако въ мина-

лото нѣкой е билъ князь, разполагалъ съ кжци, ниви, лозя, градини, но се отнасялъ зле съ своитѣ слуги и съседи, той си приготвя лошо бждеще. Слугитѣ, съседитѣ му възставатъ противъ него и се явяватъ като преграда, като противодействие между неговата душа и Бога. Той се чуди, защо условията му сж толкова лоши и не подозира, че въ миналото, като князь, не е използвалъ добритѣ условия и, вмѣсто приятели, си създалъ неприятели. Сега иде на земята не като князь, но като слуга, като обикновенъ човѣкъ да съзнае положението си и да изправи погрѣшкитѣ си. Вашитѣ лоши мисли и чувства сж първитѣ ви неприятели, които заставатъ на пътя ви и не позволяватъ да вървите напредъ. Тѣ сж вашитѣ слуги и съседи, съ които сте се отнасяли зле. Затова, именно, се препорѣчва на човѣка да живѣе добре, да храни добри мисли и чувства, за да оправи пътя си къмъ Бога.

Мойсей е единъ отъ великитѣ посветени на времето си, но за една своя погрѣшка напусналъ Египетъ и отишълъ въ пустинята, дето прекаралъ 40 години като овчаръ. Единъ день той видѣлъ, че една кжпина гори. Приближилъ се къмъ кжпината да разбере, защо гори, но отъ кжпината се чулъ гласъ: „Събуй общата си, защото мѣстото, на което стоишъ, е свето.“ Единъ день Слънцето ще изгрѣе и за васъ, и всички ще чуете гласъ: „Събуйте общата си, защото мѣстото, дето

живѣете, е свето.“ Като чу гласа на Бога отъ кѣпината, Мойсей трѣбваше да се приготви за нова мисия. Богъ му казалъ: „Чухъ воплитъ и страданията на своя народъ, ще те изпратя да го освободишъ. Въ първия моментъ Мойсей се отказалъ подъ предлогъ, че е гъгнивъ, че не може да говори. Въ сжщностъ, той билъ страхливъ, боялъ се да не го хванатъ за убийството на египтянина. До това време Мойсей билъ смѣлъ, решителенъ, но следъ убийството на египтянина изгубилъ смѣлостта си. Но Богъ му казалъ, че ще изпрати съ него братъ му Аронъ, който билъ красноречивъ човѣкъ. Като остарѣятъ, нѣкои религиозни и духовни хора се отказватъ вече да работятъ, подъ предлогъ, че сж стари. И Мойсей бѣше старъ, когато отиде въ Египетъ да освобождава своитѣ сънародници. Старостта не прѣчи на човѣка да изпълни Божията воля. Сжщо и гъгнивостта не е прѣчка. Кога става човѣкъ гъгнивъ? Когато много говори, а малко работи. За да свърши възложената отъ Бога работа, той трѣбва да постѣпва обратно: малко да говори, много да работи.

И съвременнитѣ хора, като Мойсея, се отказватъ отъ възложената имъ работа, подъ предлогъ, че не могатъ да говорятъ добре. Отъ васъ не се иска да говорите много, само да вдигате магическата прѣчица. Малко ще говорите, много ще работите. Вие искате да получите Божието благословение и тогава

да работите. Нѣма защо да чакате да ви се даде всичко изведнѣжъ. Всѣки день носи своето благословение. Какво ще правите, ако получите всичкото благословение изведнѣжъ? Представете си, че ще живѣете 120 години и получите всичката храна за това време въ единъ день. Вие не можете да изядете всичката храна въ единъ день, а като стои известно време, тя се разваля. Значи, цѣли 120 години трѣбва да употребявате развалена храна. Това е най-голъмото нещастие, което може да ви сполети. Другъ е въпросътъ, ако всѣки день вие получавате опредѣлената за деня дажба, прѣсна, чиста. Значи, животътъ е красивъ, когато се изявява съ всички блага и придобивки, съ всички радости и скърби по малко, капка по капка. При това положение, даже и страданията, отъ които се страхувате, нѣма да бждатъ страшни. Тѣй както Провидението дава страданията на човѣка, тѣ сж благословение. Плаши се човѣкъ отъ тѣхъ, защото не ги разбира. Съ неразбирането си той прибавя известни примѣси къмъ тѣхъ, и самъ си създава излишни страдания. Представете си, че на златното перо, съ което пишете красиви работи, турите единъ голѣмъ диамантъ, да го украсите. Мислите ли, че ще пишете по-добре съ това перо? По-добре нѣма да пишете и ще започнете да страдате. Има смисълъ да турите диаманта на врата си, като огърлица, но

на перото е безпредметенъ. Всѣко нѣщо трѣбва да бѣде поставено на своето мѣсто.

Следователно, поставяйте всѣко нѣщо на мѣстото му. Ако не можете да направите това, не размѣсвайте предметитѣ въ природата. Разумната природа е поставила всѣко нѣщо на своето мѣсто. Нѣкой върви по улицитѣ, удари крака си въ камѣкъ и започва да роптае: *Защо Господъ не е турилъ очи на краката, да виждатъ, кѣде стѣпватъ?* Наистина, какво би представлялъ човѣкъ, ако имаше очи на краката или на рѣцетѣ, а на главата нѣмаше? Богъ е турилъ очитѣ, ушитѣ, носа, устата на най-важното мѣсто — на главата; въ сърдцето е вложилъ чувствата — да страда и да се радва. Радвайте се и когато страдате. Пръвъ Богъ е страдалъ и още страда. Мислите ли, че, когато Той ви казва, какво да правите, какъ да постѣпвате, а вие не Го слушате, не Му причинявате страдания? Вие искате отъ Него всичко, каквото ви е нужно, а когато дойде до изпълнение на Неговата воля, отстѣпвате. Богъ е създалъ слънцето, луната, звездитѣ, всички добри условия за васъ да учите, да се развивате, да се радвате, и следъ всичко това се питате: *Съществува ли Богъ, или не?* Това е все едно, като виждашъ любовта, грижитѣ на родителитѣ си къмъ тебе, да питашъ, *имамъ ли майка и баща, или нѣмамъ.* Да живѣешъ съ мисли на отрицание, това значи, да се обезобразишъ. Не питай, тогава, *защо си грозенъ, защо лицето ти*

потъмнява. Всѣко съмнение, подозрение, безвѣрие внася тъмнина въ съзнанието, а оттамъ и лицето на човѣка потъмнява и погрознява. Щомъ си роденъ и съществуващъ, живѣешъ, ползуващъ се отъ благата на живота, ти трѣбва да познавашъ и да обичашъ Бога, да вѣрвашъ въ Него, безъ да си Го видѣлъ. Какво ще стане, ако Богъ се яви между хората, да Го видятъ, както ученикътъ вижда учителя си? Ако учителятъ предава уроцитъ отъ дома си, като по радио, и ученицитъ слушатъ гласа му и решаватъ задачитъ си, тѣ нѣма да се страхуватъ отъ него. Ще правятъ погрѣшки, сами ще ги изправятъ и ще решаватъ задачитъ си. Обаче, ако учителятъ е сприхавъ и влѣзе въ класъ съ пръчка въ ръка и, на всѣка погрѣшка, този удари съ пръчката, онзи удари, тѣ ще изпитватъ страхъ и ужасъ отъ него, мисълта имъ ще се обърка. Не е ли по-добре, тогава, учителятъ да бѣде невидимъ за ученицитъ си? Богъ не се гнѣви, но е справедливъ и любящъ. Той остава хората свободни, сами да решаватъ задачитъ си. Когато Го потърсятъ съ чисто сърдце, Той веднага имъ се притича на помощъ.

Съвременното възпитание не е достигнало още до онази степенъ, при която да се радва на резултатитъ си. Има общи методи на възпитание, но има и индивидуални. Котката ще възпитаващъ по единъ начинъ, кучето — по другъ, вълкътъ — по трети, а човѣкътъ — по особенъ начинъ. При това, за всички хо-

ра не може да се приложи единъ и сжщъ методъ. Когато искашъ да накарашъ котката да те слуша, ще я хванешъ на специално мѣсто за опашката. Не я ли хванешъ на това мѣсто, както и да постѣпвашъ съ нея, тя не разбира. Ще влѣзе въ дома ти и, каквото намѣри, ще го вземе. Човѣкъ, обаче, стои много по-високо отъ котката. Ето защо, като влизате въ Божествения домъ, нищо не взимайте безъ позволение. Докато не дойде Богъ и ви позволи да вземете нѣщо, ще стоите настрана. Всѣко нѣщо, дадено съ любовъ и разположение, се благославя.

И тъй, когато влизате въ светилището си, бждете изправни. Направете опитъ още днесъ да бждете изправни къмъ своя умъ и къмъ своето сърдце. Една мисль вложете въ ума си, но да бжде свещена; едно чувство въ сърдцето си, но да бжде свещено. Радвайте се на Божиитѣ блага, на Божието благоволение къмъ васъ. Радвайте се, че има Единъ въ свѣта, Който е благосклоненъ къмъ всички души. Нѣма сжщество, малко или голѣмо, което Той да не е задоволилъ по начинъ най-добъръ за него. Нѣма сжщество, което да не е изпитало Божията благосклонность и любовъ къмъ себе си. Съ какво трѣбва да Му отговоримъ и да благодаримъ? Само съ едно: съ изпълнение на Неговата воля. Богъ върши заради насъ всичко онова, което ние не можемъ да направимъ. Не трѣбва ли и ние да вършимъ волята Му на земята, да не Го за-

ставяме самъ да слиза при насъ? Когато си помагаме взаимно, ние изпълняваме волята на Бога. Той се проявява чрезъ насъ и се радва, когато разпредѣляме правилно благата, които ни е далъ.

Повечето хора се страхуватъ отъ Бога, отколкото да Го любятъ. Тъ се страхуватъ да не сгрѣшатъ, да не опитатъ пръжката Му на гърба си. Богъ не си служи съ пръчка. Това е механическо отношение къмъ Бога. Като види, че нѣкой човѣкъ грѣши, Богъ се усмихва. Вижда, едно дете краде ябълки отъ нѣкоя градина, Той пакъ се усмихва и следи, какъ ще постъпи градинарътъ. Последниятъ взима пръчка и отива къмъ детето да го накаже. Той си мисли, че дърветата сж негови, че ги е заградилъ за тѣхно благо. И градинарътъ, и детето живѣятъ въ заблуждения. Детето мисли, че дърветата сж на Бога и нѣма защо да иска позволение да си откъсне две-три ябълки. Вѣрно е, че всичко е на Бога, но, преди да се качи на дървото, детето трѣбваше да иска позволение отъ Господаря на дървото. Понеже не направи това, то опитва на гърба си пръжката на втория господарь — на градинаря.

Голѣмо е користолюбието на съвременнитъ хора, поради което не се разбиратъ. Тъ се нагрубаватъ едни-други, било съ пръчка въ ръка, или съ обидни думи, съ груби чувства. Въ Божествения свѣтъ грубостта е изключена. Да се гнѣви човѣкъ на мѣсто и на

време е едно нѣщо, а да бжде грубъ е друго нѣщо. Щомъ не се гнѣвишъ на мѣсто, ти ставашъ грубъ. Ако видя едно дете, че посѣга съ запалена клечка кибритъ къмъ сѣното въ една плѣвня, веднага ще ударя ржката му, за да хвърли кибрита далечъ отъ плѣвнята. Това не е грубостъ, но справедливо проявенъ гнѣвъ. Азъ нѣмамъ време да му говоря — то е насочило вече кибрита къмъ сѣното. Следъ това ще се приближа къмъ детето и ще му кажа: Ти искашъ да направишъ нѣщо хубаво, но не си избралъ мѣстото. Ако запалишъ сѣното, животнитъ ще гладуватъ, нѣма какво да ядатъ. Щомъ искашъ да запалишъ нѣщо, иди въ църквата и запали всичкитъ свѣщи. Сега и на васъ казвамъ: Когато искате да запалите нѣщо, идете въ дома на нѣкой беденъ и страдащъ, който живѣе въ тъмнина и въ студъ, и запалете свѣщъта му, да се радва на свѣтлина; запалете огъня на огнището му, да се стопли, да се раздвижатъ замръзналитъ му стави. Това значи разумно живѣене. Ходете въ домоветъ на хората, да палите тѣхнитъ умове и огъня на тѣхнитъ сърдца. Тази е задачата на всѣки човѣкъ.

Следователно, ще знаете, че човѣкъ е роденъ да живѣе не за себе си, но за Бога. Живѣйте за Бога и умирайте за Бога. Който умира за Великото въ свѣта, той минава отъ по-низъкъ въ по-високъ свѣтъ. Ако сиромаштъ умира за сиромашията и се ражда за

богатството, тази смърт е на мѣсто; ако затворникътъ умира за затвора и влиза въ широкъ, просторенъ свѣтъ, и тази смърт е на мѣсто. Страшно е, когато човѣкъ умира и не може да скжса връзките си съ земята. Нѣкой лежи на леглото си, минава за умрѣлъ, а той е вързанъ съ хиляди нишки за земята, не може да се освободи: той самъ не иска да кжса връзките си, окржаващите не могатъ да ги разкжсатъ и го разпѣватъ. Дойде ли часътъ за заминаване, добре е сами да сте скжсали всички връзки съ земята, да сте се облѣкли съ нови дрехи, съ нови обуца, добре вчесани и измити. Още докато сте на земята, трѣбва да сте съблѣкли старитѣ си дрехи и да сте облѣкли нови. Който иска да се яви предъ лицето на Бога, трѣбва да бжде облѣченъ въ нови, чисти премѣни. Когато блудниятъ синъ се върна при баща си, бащата заповѣда на слугитѣ си да му съблѣкатъ старитѣ, окжсани дрехи, да го окжлятъ, да го облѣкатъ съ нова премѣна и тогава да се яви при него. Следъ това баща му го пригърна, цѣлуна и го запита: Синко, видѣ ли, какво нѣщо е земята? Всички хора сж минали презъ опитността на блудния синъ, всички сж яли и пили, всичко разпиляли, но малцина сж готови да се върнатъ при баща си съ разкаяние и смирение, да пожелаятъ да бждатъ негови слуги.

И тъй, правете всичко, каквото желаете, но разумно и съ любовъ. Съмнявайте се, но

разумно и съ любовъ. Искате да кажете на нѣкого една строга дума — кажете я съ любовъ. Прилагайте любовта навсѣкжде. Като знаете закона на кооперирането, прилагайте го съ любовъ. Нѣкой има една пива, по нѣма срѣдства за работници. Ако 40 — 50 души впрегнатъ труда си взаимно, за единъ день ще я изоратъ. Следъ това той ще помогне на другитъ. Като работите съ любовъ, ще се ползвате отъ благоволенieto на разумнитъ сжщества. Щомъ ги обичате, тѣ ще ви помагатъ при разрешаване на всѣка умствена, сърдечна и физическа работа.

„Въ начало бѣ Словото, и Словото бѣ Богъ“. Словото е разумното въ свѣта, чрезъ което Великиятъ ни призовава къмъ свещена работа. Дали си баща, майка, братъ, сестра, учителъ, свещеникъ, слуга, изпълни длъжността си, както Богъ я изпълнява. Има модели въ свѣта, които трѣбва да следвате. Казано е въ Писанието, че за Израиля Богъ билъ като натоварена камила. Пазете се и вие да не изпаднете въ сжщото положение, да товарите Бога съ вашитъ погрѣшки. Всѣка крива мисль, всѣко лошо чувство сж товаръ, съ който претоваряте своята и Божествената кола. Казано е въ Писанието: „Потърсете ме въ день скръбенъ“. Това значи: потърсете Господа съ всичкото си сърдце, съ всичката си любовъ. Само при това положение ще бъдете свободни отъ мжнотии и страдания, отъ

изкушения и болести. Изкушенията представятъ слабоститѣ въ човѣшкия животъ.

Работете съзнателно върху себе си, да просвѣтите ума си, да възприемате великото и красивото въ живота. Нѣкой се отказва да работи на земята и желае да отиде на онзи свѣтъ, тамъ да почива. Какво ще правите на онзи свѣтъ неподгтовени? И тамъ не искатъ неспособни хора. Другъ е въпросътъ, ако сте виденъ музикантъ, художникъ, философъ, ученъ — все ще свършите нѣкаква работа. А обикновениятъ ученъ какво ще направи? Той едва е започналъ съ азбуката. Какво ще каже, като отиде на онзи свѣтъ, и кой ще го разбере? Ако си българинъ, ще кажешъ „добъръ день“, но никой нѣма да те разбере. И въ този, и въ онзи свѣтъ, само онѣзи думи сж разбрани, които носятъ свѣтлина. Кажешъ ли на нѣкого думата „слушай“, преди всичко твоятъ умъ, твоето сърдце и твоята воля трѣбва да започнатъ да работятъ. Като се намѣрите въ мжнотия, казвате: Послушай ни, Господи. Богъ се отзовава на молитвата ви, и Неговиятъ умъ и Неговата воля започватъ да работятъ за васъ. Преди да сте поискали нѣщо отъ Него, Той задоволява нуждитѣ ви. Когато каже нѣкой, че слуша, това значи, че умътъ, сърдцето и волята му започватъ да работятъ.

Време е вече да излѣзете отъ стария животъ и да влѣзете въ новия. Докато детето

е още на ржцетѣ на майка си, то живѣе по старѣ начинѣ — наготово. Щомѣ стѣпи на краката си, то влиза въ новия животѣ. Съвременнитѣ хора отдавна сѣ стѣпили на краката си, но не живѣятѣ по новѣ начинѣ. Гледайте да не закѣснѣете. Следѣ васѣ идатѣ други поколѣния, които ще ви изпреварятѣ. Ще кажете, че не вѣрвате въ Бога. Това не е истина. Вие сте вѣрващи, но не искате да признаете. Качили сте се на високѣ тронѣ, не сте готови за работата, която се изисква отѣ васѣ, а не искате да слѣзете долу. Вземѣ мотиката и започни да работишѣ; нека седне на трона онзи, който е готовѣ. Работете съ любовь, за да осмислите живота си. И като дишате, пакѣ можете да изпращате своитѣ добри мисли и чувства къмѣ онѣзи, които се нуждаятъ отѣ тѣхѣ. Каквито лоши мисли и чувства сте хранили въ себе си, превърнете ги въ добри. Искате да биете нѣкого. Спрете се за моментѣ, вземете четката въ рѣка и нарисувайте една картина; вземете чукѣ и камѣкѣ, да извадете една статуя; вземете перото въ рѣка и напишете нѣщо хубаво.

И тѣй, работете съ любовь. Каквото и да работите, колкото малко да е, то се благославя. Вънѣ отѣ любовѣта, и голѣмитѣ работи оставатѣ безрезултатни. Ако дадете на нѣкого единѣ милионѣ безѣ любовь, всичко ще се разтопи и изчезне. Любовѣта внася сила, животѣ и здраве въ човѣка. Работете всѣки по отдѣлно съ любовь; работете всички заедно съ

любовь. Кооперирайте се и работете въ единство, съгласие и любовь. Само така ще имате Божието благословение, Божията радост и Божието веселие.

— Богъ е Любовь и които Го познаватъ, да Му служатъ съ Духъ и Истина.

*

21. Беседа отъ Учителя, държана на 22. септемврий, 1941 г. 5 ч. с. София. — Изгрѣвъ.

Съдържание

	стр.
1. Възможности за щастие	3
2. Сжиданата на човѣка	29
3. Тя иде	53
4. Новиятъ пжть	77
5. Зората на живота	98
6. Правилно дишане	114
7. Служене съ любовь	127
8. Предназначението на човѣка.	142
9. Прави възгледи	161
10. Гладътъ	179
11. Коего не е.	192
12. Вжзелътъ	210
13. Малкиятъ опитъ	229
14. Тритъ перпендикуляра	244
15. Единственото нѣщо	266
16. Двама или трима	289
17. Четиритъ положения	318
18. Красивото въ живота	338
19. Царството Божие	350
20. Знание и сила	361
21. Отъ северъ къмъ югъ	375